

Spotlight no. 1
oficiální magazín mezinárodního festivalu
Struny podzimu, Praha, 20/10 — 9/11 2017

HERBIE HANCOCK

IKONA MODERNÍ HUDBY

Julia Wolfe

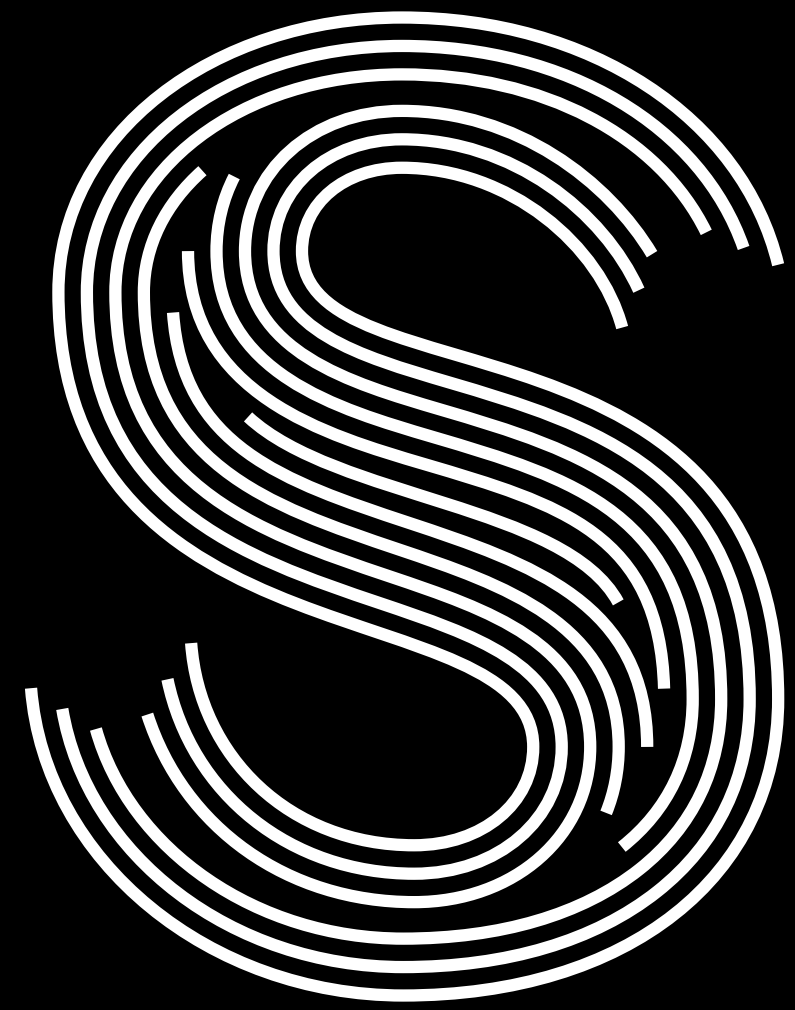
Bang on a Can?
Chtěli jsme dělat věci po svém

Jiří Slavík

Netvořím z ničeho jiného než
ze života

Shabazz Palaces

Gangsta rap z vesmíru

5	Tým festivalu
7	Editorial
8	Zdravice
10	Řekli o festivalu
14	The Gloaming
16	Shabazz Palaces
18	Lambchop
20	Shakespeare v dobách nudné demokracie i barvitě diktatury
24	Gavin Bryars
26	Jason Moran
28	Slavík vs. Baborák: Hudební duel
32	Richard Galliano
34	Jiří Slavík
36	Jiří Slavík: Netvořím z ničeho jiného než ze života
42	Ralph Towner
44	Julia Wolfe
46	Julia Wolfe: Bang on a Can? Chtěli jsme si dělat věci po svém
50	Herbie Hancock
52	Zvětšenina: Filmová premiéra šestého smyslu Herbieho Hancocka
72	Praktické info
73	Encores
78	English Summary

Marek Vrabec
zakladatel / prezident MHF
Struny podzimu

Vedení festivalu

Vilém Spilka
programový ředitel

Vlastimil Trllo
výkonný ředitel

Organizační tým

Anna Bednářová
executive assistant

Klára Bumbálková
marketing supervizor

Veronika Osladilová
vedoucí produkce

Martin Pechanec
mecenášský klub,
VIP servis

Umělecká rada

Vilém Spilka
Petr Ostrouchov
Guy Borg

Ilona Hronková
executive assistant

Tomáš Pokorný
marketing, on-line
a sociální média

Kristýna Nováková
produkce

Kateřina Simbartlová
manažerka prodeje
vstupenek

Čestná rada

sdužuje nejvýznamnější
partnery a mecenáše
festivalu

Radek Babička
PR, mediální servis

Radek Křížanovský
manažer uměleckého
plánování

Jitka Miková
produkce

Externí spolupracovníci a klíčoví dodavatelé

Studio Najbrt
grafický design

Minimax, Johan Vlach
DTP a tisková produkce

Lenka Hájková
jazykové korektury

Petra Hajská
festivalová fotografa

Arts marketing,
Jiří Sedlák
PR a média supervizor

Tobiáš Grolich
web

Adam Prentis
anglické překlady

Kouzlo comebacku. To mě napadá, když se zamýšlím nad oživením tradice unikátního festivalu Struny podzimu. Všichni asi známe ta zaručeně poslední vystoupení a opakované comebacky, turné anoncovaná jako last, very last, ultimate nebo farewell. Chvilku to vypadalo, že jubilejní 20. ročník v roce 2015 byl farewellem Strun podzimu, ale naštěstí zůstala tradice zaručeně posledních turné a následných comebacků zachována.

„Struny“ jsou zase tady a chce se říct, že s čerstvou krví v žilách, novými inspiracemi, novým týmem a novou uměleckou radou. A tradičním otcem zakladatelem. Marek Vrabec, jeden ze zásadních tahounů historie Strun podzimu, se po dovolené na zotavenou pouští do nového dobrodružství a zjevně tak dělá dlouholetým příznivcům festivalu radost. S Markovým návratem a jeho posunem do role prezidenta festivalu se otevírá cesta k minulosti nezatíženému pohledu na charakter festivalu, vytváří se prostor k ustanovení nekompromisní umělecké rady a dalšímu rozšiřování obzorů publika, pro festival tak typickému.

Festival Struny podzimu zůstává i nadále věren svým principům cizelovaným po dvacet let. Opět se můžeme těšit na legendy i v Praze doposud nepoznané, avšak fantastické umělce. Znovu nás okouzlí neobvyklá spojení tradičních umělců s netradičními koncertními prostory i opačně. Nově nás čekají výlety za hranice tradičních festivalových žánrů, tedy klasiky a jazzu. Sofistikovaný folk, folklór, hiphop, country, umění písně. To vše nám letošní ročník přinese. A k tomu samozřejmě férovou porci klasické hudby, soudobé hudby i jazzu.

Myslím, že jak programový, tak vizuální face-lift Strunám velmi sluší. Pevně doufám, že se bude zamlouvat i vám.

Vilém Spilka
Programový ředitel

Po roční pauze přivítá kulturní Praha zpátky festival Struny podzimu. Už během prvních dvou dekád se festival stal stálíci hudební scény. Jeho dramaturgie a odvaha zakladatelů dělat věci jinak se odráží v jeho muzikální pestrosti a netradiční kombinaci žánrů. Struny podzimu se drží svých zásad, hodnot a mají jasné poslání.

Festival svým letošním programem směle navazuje na úspěšných předchozích dvacet ročníků. Respektuje kořeny hudebních žánrů, svou dramaturgii staví na kulturní a muzikální rozmanitosti a dbá na vysokou kvalitu hudebních zážitků. Odvaha a respekt jsou základní hodnoty, které nás spojují s festivalem Struny podzimu.

Přeji vám, abyste se nechali unést podmanivou atmosférou Strun podzimu.

Karel Komárek
mecenáš a vlastník investiční skupiny KKCG

Milí přátelé dobré hudby, festival Struny podzimu zahajuje třetí dekádu své existence. Po té druhé rok nabíral dech a na organizaci i programu je zřejmé, že se na pražská pódia vrací v té nejlepší kondici. Také letos nabídne širokou škálu žánrů a stylů, rozepjatou od klasické hudby přes jazz až po folklorní muziku, country, hiphop a folk. Přes veškerou multižánrovost a odvážná spojení však zachovává promyšlenou dramaturgickou koncepci, nerozpadá se do směsice izolovaných koncertů, nedělá kompromisy v kvalitě programu či interpretů. Také obrovský zájem, který si vynutil navýšení kapacity koncertů i jejich počtu, svědčí o významu, který Struny podzimu v kulturním kalendáři Prahy i celé republiky mají.

Bylo mi potěšením převzít také nad jednadvacátým ročníkem tohoto originálního festivalu svou záštitu. Přeju všem účastníkům mnoho úspěchů a posluchačům krásné umělecké zážitky.

Daniel Herman
ministr kultury České republiky

Vážení a milí hudební nadšenci, jsem velmi potěšena, že se Praha stává dějištěm hudebního festivalu Struny podzimu. Už po jednadvacáté se diváci mohou setkat s nepřeborným množstvím hudebních žánrů a především kvalitních umělců z České republiky, ale i ze zahraničí.

Hudba je součástí každého z nás: třeba tlukot našeho srdce, který by se dal považovat za hudbu, anebo zvuk, který vychází z pódíí, zkušeben a nahrávacích studií. Struny podzimu jsou místem setkávání světa klasické hudby, jazzu, world music a nadžánrových projektů, a proto jsem přesvědčena, že se pro všechny stane nezapomenutelným zážitkem.

Adriana Krnáčová
Primátorka hl. m. Prahy

Struny podzimu jsou jedním z nejnovativnějších hudebních projektů v Praze.

The New York Times

Struny podzimu nabízí hudební experimenty, k nimž málokterá dramaturgie nachází odvahu.

Václav Havel

„Festival se etabloval coby viditelná značka, která v dobrém smyslu představuje status kulturnosti.“

Respekt, Jiří Turek

„Struny podzimu se definitivně vyprofilovaly jako inovativní nadžánrová přehlídka, která do pražského dění především vnáší jedinečné a nové podněty a témata.“

iHNed.cz, Petr Veber

„Struny podzimu iniciují spolupráci českých interpretů se zahraničními. Vymýšlejí původní programy. Nebo si alespoň říkají o ty neobvyklejší, odvážnější. Publiku měsíce dopředu vysvětlují, co uslyší. Rozšiřují obzory, vlastně kultivují scénu.“

Hospodářské noviny, Daniel Konrád

„Podzimní kulturní kalendář Prahy si nedokážu představit bez Strun podzimu. Schopnost festivalu prezentovat ctižádostivé projekty v citlivě vybraném prostředí z něj dělá událost, která dokáže pohladit po duši a zbavit posluchače starostí všedního dne.“

Julius Průger, mecenáš festivalu Struny podzimu

„Vizionářská dramaturgie Strun podzimu nemá v českém hudebním prostředí alternativu. Žánrová pestrost je mimořádnou hodnotou a zároveň značkou odvážného pražského festivalu.“

Karel Janeček, mecenáš festivalu Struny podzimu

„Jako dlouholetý partner Strun podzimu si ceníme originality a programové rozmanitosti festivalu, každý rok se společně se svými klienty a hosty těšíme na výjimečné hudební zážitky.“

Vladimír Koller, zástupce hlavního partnera Privat Bank

„Je mi ctí, že mohu s festivalem Struny podzimu již šestým rokem sdílet jeho vzrušující cestu. Těší mě, že má důmyslnou dramaturgii a při výběru účinkujících sází vytrvale na kvalitu. Věřím, že festival zaujme další a další podporovatele, kteří rádi spojují své jméno s kvalitou.“

Michaela Janečková, mecenáška festivalu Struny podzimu

Program

20/10	The Gloaming
22/10	Shabazz Palaces
25/10	Lambchop
27/10	Gavin Bryars
29/10	Jason Moran
31/10	Richard Galliano
3/11	Jiří Slavík
5/11	Ralph Towner
7/11	Julia Wolfe
9/11	Herbie Hancock

THE GLOAMING

Pá 20/10^{20h}
Forum Karlín

Ještě než spolu členové The Gloaming v roce 2011 vystoupili poprvé, začalo se okamžitě hovořit o „superskupině“. Bylo to především zásluhou vynikajících sólových kariér všech členů, jejichž spojení budilo velká očekávání. Jejich první koncert v National Concert Hall v Dublinu byl vyprodán dříve, než začal vznikat repertoár. Původně jednorázový projekt se proměnil do regulérně fungující kapely, která nyní, po šesti letech existence a po dvou výborně hodnocených a mnohonásobně oceněných albech, bohatě naplňuje ona očekávání do ní vložená a vyprodává po celém světě ty nejprestižnější sály. Patří mezi ně například Royal Albert Hall, Barbican, National Concert Hall v Dublinu, Lincoln Centre v New Yorku, Sydney Opera House nebo Teatro de la Ciudad v Mexico City.

Základem projevu čtyř z pěti členů The Gloaming je irská lidová hudba. Silná a okamžitě rozpoznatelná melodika a taneční rytmy tradiční irské hudby, jakož i energický způsob jejího obvyklého provádění vyvolávají většinou asociace divokých „dupáren“ provozovaných v hospodách a při jiných komunitních příležitostech. The Gloaming se ale vydali jinou cestou. K irské melodice přistupují spíše introspektivně, meditativně a atmosféricky. Jejich tvorba se vyznačuje hlubokou soustředěností, pomalými tempy a neustálým vzájemným nasloucháním. V repertoáru The Gloaming se nápěvy či texty z prastarých irských tradic potkávají se soudobou hudbou, tradiční přístup s experimentem, s vlivy jazzu a alternativní folkové scény. Zcela ojedinělá chemie spojující výkony jednotlivých členů do kongeniálního tvaru činí zvuk kapely jedinečným a přináší neopakovatelné zážitky.

Houslista Martin Hayes (*1962) pochází z irského hrabství Clare, velkou část života ale prožil v USA. Na sólové dráze je více než 25 let a za tu dobu vyvinul originální styl hry, kterým je okamžitě odlišitelný od tisíců jiných irských „fiddlerů“. Jako by v síle irské hudby hledal spíše její skrytou energii. Ještě dále v tomto odlišení šel Caoimhín Ó Raghallaigh (*1979), rodák z Dublinu, který housle vyměnil za nástroj nazvaný „hardanger d’amore“, kombinaci lidových norských houslí a renesanční violy d’amore. Jeho nástroj má pět strun na hmatníku a pět rezonujících strun pod hmatníkem. Kytarista Denis Cahill (*1954) sice pochází z Chicaga, ale je synem irských imigrantů. V oblasti irské hudby platí za jednoho z nejlivnějších hráčů na svůj nástroj; v technice hry volí rafinované textury a minimalistické motivy. Zpěvák Iarla Ó Lionáird (*1964) je představitelem tradičního irského lidového pěveckého stylu, tzv. sean-nós. Jeho neopakovatelný projev, kterým vyniká v mnoha projektech (Afro Celt Sound System, spolupráce s Peterem Gabrielem, Gavinem Bryarsem a dalšími) a na několika vlastních sólových albech, ho proslavil po celém světě. Pátým členem souboru je americký klavírista a producent Thomas Bartlett (*1981), který spolupracoval s umělci jako Sufjan Stevens, David Byrne, Sam Amidon, Martha Wainwright, Glen Hansard, Nico Muhly nebo Antony and the Johnsons. V The Gloaming má Bartlett pozici producenta, který svou klasicky poučenou, velmi úspornou a sugestivní klavírní hrou spojuje výkony svých kolegů – Iarla Ó Lionáird o něm říká, že jejich hudbě dodává kvality širokoúhlého filmového plátna.

Hudba The Gloaming, označovaná za „žánr sám o sobě“, je originálním mostem překlenujícím staletí tradiční irské hudby, neobsahuje žádné efektní a dekorativní prvky, ale jde přímo k podstatě. V její estetice vedle sebe koexistuje staré a nové zcela přirozeně a instinktivně.

SHA BAZZ PALA CES

Ne 22/10^{20h}
Divadlo Archa

Gangsta rap z vesmíru. Poetické, někdy až mystické texty se v něm pojí s propracovanou elektronikou, africkými perkusemi a příděchem jazzu. Vytváří tak zvuk, který je zároveň neklidný i podmanivý.

Shabazz jsou výtvozem Ishmaela Butlera, bývalého člena devadesátkové jazz-hipopové kapely Digable Planets, ve spolupráci s multiinstrumentalistou Tendaiem Marairem, jehož otcem byl proslulý učenec a mistrovský hráč na mbiru Dumisani Maraire. Už jejich debutové album Black Up (vydané vydavatelstvem Sub Pop Records, které si člověk spíše spojí s Nirvanou a grungem) z roku 2011 ukázalo, že Shabazz Palaces se pouští do hipopových experimentů. Namísto tolik oblíbené vychloubačnosti a těžkopádných rytmů jejich žánrových současníků zvolili Butler a Maraire cestu minimalistické, nepředvídatelné zvukovosti – téměř mimozemskou syntetiku, tribální styl bubnů a roztržitý rytmus. To vše poskytlo ideální zvukové prostředí pro Butlerovy bezchybné, odlehčeně plynoucí, důvtipné a provokativní texty.

Jestliže deskou Black Up se Shabazz Palaces sami úmyslně vyhostili na „troufalou progresivní periferii“ hipopu (New York Times), dalším albem z roku 2014, Lese Majesty, zašli ještě dál. Osmnáct skladeb v sedmi svitách si často bere Ishmaelův procesovaný a echovaný hlas jako doplňkový nástroj. Text je chvílemi zcela nesrozumitelný, jindy prořízne hutnou zvukovou směs jako záblesk porozumění. Svými mnohdy zarážejícími změnami v taktování a svou jednovýslnou invencí byla deska Lese Majesty neohroženě nekomerčním projektem. Získala si však všeobecné uznání kritiky. A řady fanoušků kapely se neustále rozrůstají. Je příhodné, že velcí rockoví experimentátoři Radiohead požádali právě Shabazz Palaces, aby jim dělali předkapelu na jejich loňském americkém turné. Britský deník The Guardian popsal jejich našlapané a vysoce sofistikované umění jako „strhující hudbu, která, zdá se, nemá vůbec obdoby“.

Kdo chce zažít budoucnost hipopu, anebo se jednoduše oprostít od toho, co pokládá za hipop, nesmí chybět na letošním koncertu Shabazz Palaces na Strunách podzimu.

ENCORES: PO KONCERTU NÁSLEDUJE AFTERPARTY S DJ CRAIGEM Z RADIA 1

LAMB CHOP

St 25/10^{20h}
Divadlo Archa

19

Nazvat Lambchop country kapelou by byl neodpuštělný hřích. Progresivní kapela z Nashvillu s charismatickým frontmanem Kurtem Wagnerem proměňuje chápání toho, co dokáže country hudba a nástroje, které jsou s ní tradičně spjaty, a vytváří zbrusu nový styl.

Od chvíle, kdy v roce 1994 vydala svou debutovou desku *I Hope You're Sitting Down*, nashvillská kapela Lambchop už mnohokrát dokázala, že je v Americe jen pramálo tak fascinujících a podmanivých uskupení. I když se sestava i počet hudebníků během těch let několikrát změnila, jedna konstanta zůstává: frontman a písničkář Kurt Wagner. Wagnerův nezaměnitelný tlumený baryton, jeho důvtipné, nevšední texty a dar vytvářet nádherně křehké melodie vždy byly a stále jsou něžně tlukoucím srdcem Lambchopu. Ať už hráče doplňuje smyčcová sekce (jako na albu *Aw C'mon / No You C'Mon* z roku 2004), komorní instrumentace s důrazem na libozvučný klavír letitého spolupracovníka Tonyho Crowa (*Is a Woman*; 2002) či vokodér a elektronika (jako na nejnovějším albu *Flotus*), Lambchop si zakládá na hudbě, která jako by ztělesňovala frázi „méně je více“. V dnešní době přesycené bombastičností o to víc vynikne vlastnost kapely, která je jinak velmi nedostatkovým zbožím: zdrženlivost. Dokonce i přes exkurz hráčů do světa elektroniky působí *Flotus* – jenž se na první pohled zdá být radikální změnou kurzu – pouze jako další krok v přirozeném vývoji kapely. Právě díky Wagnerovi má toto (kritiky všeobecně oceňované) album jasný a nepochybnitelný zvukový punc Lambchopu.

Zajímavé je, že Wagner označuje jako inspirátory jednoho z experimentů na desce *Flotus* své soupeřky na Strunách podzimu, *Shabazz Palaces*. S typickým suchým humorem se nechal slyšet, že „je takové to staré rčení o tom, jak umělec má za celý život jenom jeden dva dobré nápady, které už pak může jediné opakovat. To já odmítám. Myslím, že jsem jich měl snad pět.“ Wagner to se svým sebekritickým postojem umí, ale pro mnoho lidí je jedním z nejdůležitějších písničkářů posledních pětadvaceti let. A při pohledu na kompletní diskografii Lambchopu by toto tvrzení popřel jen málokdo.

SHAKE- SPEARE

V DOBÁCH

NUDNE DE-

MOKRACIE

I BARVITÉ DIK-
TATURY

Gavin Bryars přivází letos na Struny podzimu svoji kontemplaci nad během času v podobě zhudebněných Shakespearových sonetů. Těžko odhadovat, kolik hodin by zabralo vyjmenovat všechny ostatní skladatele klasické hudby, kteří se dílem nadčasového renesančního dramatika inspirovali, ať už jen tematicky, nebo zhudebněním jeho her více či méně zdařile

přepracovaných do operního libreta. Při letmém zamyšlení si vybavíte Verdiho Othella nebo Macbetha, možná Romea a Julii Charlese Gounoda. Ale zdá se britský dramatik atraktivní i dnešním skladatelům a autorům posledních několika desetiletí, nebo je mezi nimi Gavin Bryars se svou shakespearovskou inspirací osamocen jako mág Prospero na svém opuštěném ostrově v Bouři?

Naprosto není a klidně můžeme zůstat právě u jedné ze Shakespearových romancí *The Tempest*, do češtiny překládané jako *Bouře*. Newyorská Metropolitní opera rozhodně nepatří mezi místa, která by si člověk spojoval se soudobou hudbou, a přesto i v tomhle tradicionalistickém a komerčním operním domě ojedinele nová opera zazní. Kromě finské skladatelky Kaiji Saariaho a její trubadúrské romance *Láska na dálku*, kterou mimochodem s velkým úspěchem uvedlo letos na jaře brněnské Národní divadlo, si vedení MET oblíbilo opery šestačtyřicetiletého Brita Thomase Adése, v současnosti jednoho z nejhranějších soudobých skladatelů. V listopadu se na americké metropolitní scéně objeví už jeho druhá opera a dostane se i na plátna kin, u nás pod názvem *Anděl zkázy*.

Bouře v soudobé hudbě

Tou první operou byla výpravná tříaktová *The Tempest*, kterou MET uvedla v roce 2012 (předtím se hrála například v Covent Garden nebo ve Vídeňské státní opeře). Adés se při zpracování *Bouře* nepouštěl do žádných velkých hudebních experimentů, vytvořil postromantickou epickou báseň, která poněkud ztratila Shakespearův nadhled a získala na dramatic-

nosti. Místo hravého, trochu záluďného, ale nakonec zmoudřelého mága Prospera, jedné z nejbarvitějších Shakespearových postav, stvořil Adés roli temného wagnerovského čaroděje, což podstatně změnilo vyznění celé romance. Jako správný soudobý skladatel samozřejmě svěřil jednu z rolí kontratenorovi a jako hlavní atrakci opery zkomponoval part pro ducha Ariela, halucinogenní afektovanou bytost, která se zabýdla v tříčárkované oktávě, což je skvělá příležitost pro exhibici koloraturních sopranistek s extrémním rozsahem.

Zapátráme-li v nedávné historii, zjistíme, že druhá polovina 20. století přinesla i několik dalších zpracování *Bouře*. Některá z nich zapadla (například *The Tempest* Američana Lee Hoibyho z 80. let), některým se naopak v posledních letech dostává znovu pozornosti, což je případ německojazyčné opery *Der Sturm* premiérované ve Vídeňské státní opeře v roce 1955. Švýcarský skladatel Frank Martin ji komponoval pro legendu písňové interpretace, německého barytonistu Dietricha Fischera-Dieska, který měl zpívat Prospera, ale bohužel se musel premiéry vzdát kvůli nemoci. Natočil potom alespoň několik vybraných částí opery, o 11 let později je vydal label Deutsche

Grammophon a v reedici jsou dostupné dodnes. Před pěti lety pak vyšla u labelu Hyperion nová live nahrávka (pod taktovkou dirigenta Thierryho Fischera) a získala několik prestižních cen včetně Gramophone Critics' Choice nebo Diapason d'Or.

Formou svérázného surrealistického melodramatu převedl Bouři na filmové plátno na začátku 90. let režisér Peter Greenaway v tandemu s filmovým a operním skladatelem Michaellem Nymanem. Fantasy film Prospero's Books je dodnes jednou z nejosobitějších adaptací Shakespeareových her a ve své době vzbudil velký rozruch (mimo jiné i kvůli nadužívání nahoty), což už neplatilo o Nymanově opeře Noises, Sounds & Sweet Airs, která vznikla ve stejném roce na tentýž námět.

Provokativní incest

Mnohdy nám dnes uniká, jak vysoce provokativní Shakespeare ve své době uměl být, a nelze se divit Hamletovu běsnění vůči své čerstvě ovdovělé a znovu

provdané matce, když víme, že „sňatek mezi švagrem a švagrovou byl v renesanční Anglii a celé Evropě zakázán a tvrdě trestán jako incest. Anglikánský duchovní Thomas Becon pokládal takový sňatek za stejně krvesmilný jako sexuální spojení s vlastní matkou nebo dcerou,“ jak píše Martin Hilský ve svém souboru studií Shakespeare a jeviště svět. Renesanční dramatik toto skandální porušení společenských i etických norem navíc situoval do královské ložnice, dopustil se tedy velké troufalosti.

Incest je také jedním z velkých témat vloni premiérované opery Hamlet, kterou Theater an der Wien a mladý německý skladatel Anno Schreier přispěli k čtyřstému výročí Shakespeareova úmrtí. Hudebně se tu nejedná o žádnou velkou modernu a obsahově převládá téma hledání vlastní identity a vyprázdňenost dnešní společnosti, takže o rozruch se tato inscenace nepostarala. A o rok později tu máme nového Hamleta, tentokrát australského původu. Na letošním ročníku festivalu v Glyndebourne měla s velkým ohlasem premiéru opera Australana Bretta Deana. Nadšené kritiky velebily hlavně pěvecké obsa-

zení, kterému vévodila jedna z nejžádanějších interpretek soudobé hudby, sopranistka Barbara Hannigan jako Ofélie (Praha ji měla možnost vidět díky Strunám podzimu před čtyřmi lety, kdy zahajovala festival v roli zpěvačky a dirigentky zároveň).

Pokud ale chceme vidět Hamleta naprosto konkrétně reagujícího na svou dobu, pak musíme zabrousit do německého dramatu sedmdesátých let. „Diktatura je pro dramatika barvitější než demokracie. Shakespeare je v demokracii nemyslitelný,“ tak reagoval jeden z nejdiskutovanějších a nejhranějších německých autorů 20. století Heiner Müller na otázku, proč neemigroval z východní zóny a zůstal tvořit v komunistickém Německu. Podle jeho hry Die Hamletmaschine z roku 1977 (do češtiny překládané jako Hamlet-stroj) zkomponoval o necelých deset let později stejnojmennou operu skladatel Wolfgang Rihm, bez něhož by soudobá německá hudba nebyla tím, čím dnes je. Müllerův a Rihmův Hamlet už není příběhem o vině, pomstě, bytí a nebytí. Je to jakási lingvistická variace na promluvy jednotlivých postav, politicky angažované dílo reagující na události poslední doby, ve kterém se vedle Hamleta objevuje i Lenin nebo Mao Ce-tung. „Mé drama, pokud by k němu ještě došlo, by probíhalo

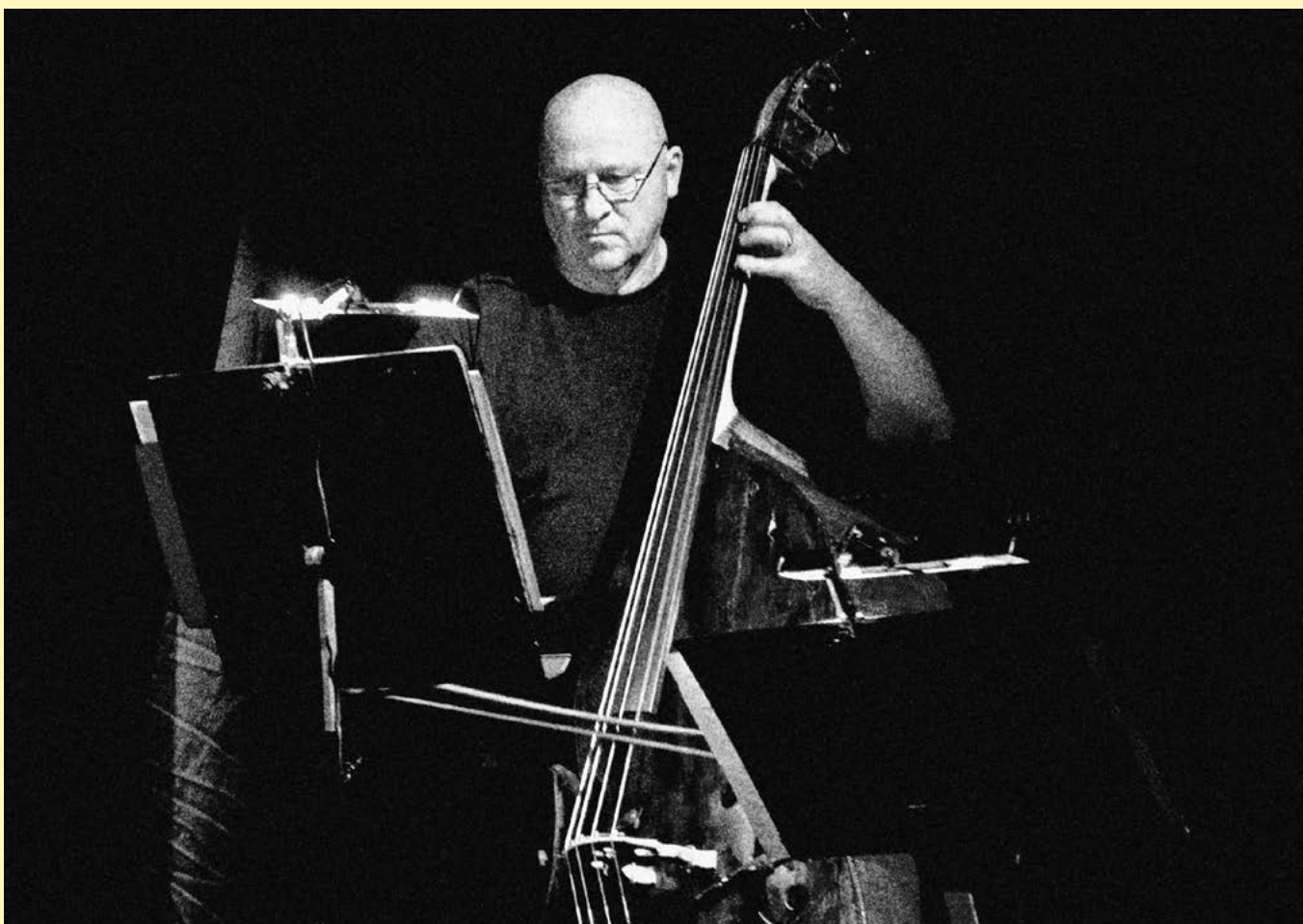
v době povstání. Povstání začíná jako procházka. Proti dopravnímu řádu během pracovní doby. Ulice patří chodcům... Volání po větší svobodě se mění ve volání po svržení vlády... Kdyby se mé drama ještě konalo, mé místo by bylo na obou stranách fronty, mezi frontami, nad nimi,“ říká Hamlet ve 20. století.

Výčet shakespearovských adaptací by mohl pokračovat dál, například Zimní pohádkou podle Philippa Boesmanse (1999) nebo Ryana Wiggleswortha (2017). Z několika Learů posledních desetiletí doporučuji další operu psanou přímo pro Dietricha Fischera-Dieskaua, jejímž autorem je dnes už jednaosmdesátiletý německý skladatel a pianista Aribert Reimann. Každopádně tedy je z čeho vybírat. Až čas ale ukáže, jestli některá z výše jmenovaných oper bude mít aspoň ze čtvrtiny takovou životnost jako Shakespeareovy hry.

Michaela Vostřelová

GAVIN IN BRYARS S

Pá 27/10^{20h}
Divadlo Archa

25

GAVIN BRYARS: NOTHING LIKE THE SUN
GAVIN FRIDAY (RECITACE), JOHN POTTER (TENOR),
SARAH DACEY (SOPRÁN), GAVIN BRYARS ENSEMBLE

Jedno z nejoriginálnějších zhudebnění básní za několik posledních dekád v české premiéře. Elegantní a poetické Shakespearovy sonety jako impuls a inspirace k úžasnému dílu.

Britský skladatel a kontrabasista Gavin Bryars (*1943) patří již několik desetiletí mezi zásadní představitele minimalistické a experimentální hudby. Počátky jeho kompoziční činnosti jsou spojeny s vlivy „Newyorské školy“, skupiny umělců soustředěné kolem Johna Cage, u něhož též krátce studoval. Čerpání inspirace z osvobozeného nevědomí a z energie ulic velkoměsta, které byly tomuto novátorskému směru vlastní, se naplno projevilo již v jedné z jeho prvních skladeb, dnes kultovní *Jesus Blood Never Failed Me Yet* (1971). Jejím ústředním motivem je nahrávka zpěvu anonymního londýnského bezdomovce přednášejícího neznámou zbožnou píseň s nesmírnou emotivní silou, na které Bryars vybudoval gradující aranžmá smyčců a žesťů (v nahrávce z roku 1993 účinkuje též Tom Waits). Do několika postupných verzí Bryars v průběhu let přeraboval i druhé ze svých nejslavnějších děl – *The Sinking of the Titanic* (1969), vycházející z představy zvuku kapely hrající na potápějící se lodi. Naposledy se ke skladbě, kterou sám označuje za otevřenou, autor vrátil v roce 2012, kdy verze prováděná u příležitosti 100. výročí potopení Titaniku zazněla i v Praze na festivalu *Struny podzimu*.

Projekt *Nothing Like the Sun*, s nímž se Bryars letos na *Struny podzimu* vrací, vznikl před deseti lety na objednávku Opery North z Leedsu a Royal Shakespeare Company. Skladba je působivou hodinovou kontemplativní suitou osmi shakespearovských sonetů přednášených recitátorem a dvěma zpěváky (soprán, tenor) za doprovodu osmičlenného instrumentálního souboru. Autor si vybral spíše sonety filozoficky zaměřené a abstraktní, zdůrazňující protiklad věčnosti

umění a dočasnosti lidské existence, pracující s motivy paměti a běhu času. Záměrně se vyhnul sonetům ryze milostným, jakož i sonetům, jejichž důvěrná znalost by ho mohla „ukolébat do falešného pocitu bezpečí“.

Po premiérovém uvedení v Anglii se projekt vrátil na pódia pouze několikrát a izolovaně. Z uvedení na festivalu v australském Adelaide v březnu 2015 vznikla živá nahrávka vydaná na CD. Provedení skladby v roce 2017 inicioval právě festival *Struny podzimu*; pražskému představení, teprve dvanáctému v pořadí, předchází o dva dny dříve repríza v domácím prostředí Opery North v Leedsu.

Bryars se koncertu osobně zúčastní jako kontrabasista a kapelník osmičlenného Gavin Bryars Ensemble, tenorový part přednese John Potter (někdejší člen Hilliard Ensemble), sopránový Sarah Dacey a recitátorem bude avantgardní irský zpěvák a umělec Gavin Friday (mimo jiné autor hudby k několika filmům svého krajana Jima Sheridana a spolupracovník Bona z U2).

Při svém prvním provedení byla Bryarsova skladba *Nothing Like the Sun* v koncertním programu doplněna premiérami skladeb jiných současných autorů na texty Shakespearových sonetů. V Praze z nich zazní pouze strhující Sonet č. 40 Gavina Fridaye v autorově provedení. Program koncertu dále doplní Bryarsovy kratší skladby *It Never Rains* (2010), *The North Shore* (1993) a *The Flower of Friendship* (2009).

JASON MORAN

Ne 29/10^{20h}
Divadlo Archa

27

JASON MORAN:
IN MY MIND: MONK AT TOWN HALL, 1959

Návrat jazzového dobrodruha a vizionáře Jasona Morana, jenž svou tvorbou na jedné straně provokuje a otevírá oči, na straně druhé s úctou k tradici umně reflektuje dnešní společenskou situaci a jazzu dává do budoucna naději na více než jen přežití.

Pianista, skladatel a konceptualista Jason Moran překročil práh čtyřicítky a dostal se tak do bodu, kdy se stále může s perspektivou dívat dopředu, ale zároveň se po očku ohlédnout za tím, co se mu v životě již podařilo. Letmý pohled na to ovšem stačit nebude – vždyť má za sebou už více než deset alb jako kapelník, další přehršel nahrávek jako ceněný sideman, ale hlavně tisíce odehraných koncertů v roli leadera i spoluhráče veličin rozměru Charlese Lloyda, Cassandry Wilson, Waynea Shortera či Steva Colemana. Zaslouženého ocenění se mu dostalo i od médií a institucí a vedle nesčetných ocenění v jazzovém i nejazzovém tisku je laureátem grantu MacArthur Fellowship, jenž jej zařadil mezi nejvýznamnější osobnosti současné americké vědy a kultury. Ohlížet se tedy může s hrdostí a vědomím, že nikdy nesklouzl k povrchnosti a nezpronevěřil se svému nekompromisnímu objevitelskému naturelu.

Moran se narodil v roce 1975 v texaském Houstonu, který hlavně v poslední době proslul jako fertile líheň jazzových talentů (pochází odtud třeba také Robert Glasper, Chris Dave, Eric Harland nebo Mike Moreno). Zásluhy na tom, že si Jason Moran oblíbil klavír, si může připsat legendární Thelonious Monk. Právě jeho odkazu vzdává hold prostřednictvím projektu „In My Mind: Monk at Town Hall, 1959“.

Jason Moran si od časopisu Rolling Stone před časem vysloužil nálepku „nejprovokativnější myslitel současného jazzu“, ale prvoplánová provokace není cílem v jeho hledáčku. Jeho metou je fantasticky

napsaná a zahraná hudba, která dokáže organicky sloučit jazzovou tradici a současnost. K parádní hudbě v projektu In My Mind: Monk at Town Hall, 1959, napsané pro jazzové oktet, přidává speciálně vytvořenou audiovizuální kulisu, s jejíž pomocí se můžeme vydat na výlet do historie prostřednictvím útržků autentické nahrávky legendárního koncertu Monka desetičlenného ansámblu v Town Hall. Jason Moran tak vytvořil fascinující spektakl, jímž vzdává hold svému nejoblíbenějšímu hudebníkovi a jazzové legendě.

Ač Moran rád popouští uzdu fantazii, spojuje zdánlivě nespojitelné a inovuje pro mnohé nedotknutelné, zůstává především poutavým umělcem, který se neobává žádných výzev. Tou současnou je organické propojení vizuálního a sluchového zážitku do jednotné multimediální show. Na své hudební kořeny ztělesněné ve hře Jamese P. Johnsona, Arta Tatuma, Fatse Wallera, Thelonie Monka či Jakiho Byarda ani při natolik odlišném vystoupení nezapomíná, ovšem jeho inovátorská náтура mu nikdy nedovolí zůstat u pouhých parafrází svých vzorů. Se svými mentory, tentokrát v čele s excentrickým Theloniem Monkem, naopak sdílí absolutní zaujetí pro vybraný repertoár a stoprocentní koncentraci.

Šíře Moranova záběru je neuvěřitelná, a to jsme se zatím ani telegraficky nezmínili o jeho aktivitách na poli filmové hudby nebo o úzké spolupráci s Kennedyho centrem, kde je od roku 2011 poradcem pro oblast jazzu, a v roce 2014 byl dokonce povýšen do role uměleckého ředitele pro jazz. Už teď je jasné, že se formuje nová legenda.

ENCORES: PO KONCERTU NÁSLEDUJE JAM SESSION SE ŠTĚPÁNKA BALCAROVÁ SEXTET & MAŁGORZATA HUTEK V DOMĚ ČERNÁ LABUŤ

SLAVÍK VS. BABORÁK HUDEBNÍ DUEL

Během festivalu Struny podzimu dojde jako vždy k propojení různých hudebních světů. V Praze uslyšíme hrát také hornistu Radka Baboráka a kontrabasistu Jiřího Slavíka. My jsme se s těmito osobnostmi nejen české hudební scény setkali v sympatické kavárně Time Music u Českého muzea hudby, aby se utkali v hudebním duelu. Zajímalo nás, jak při poslechu různých ukázek vnímají hudbu napříč žánry, co si o ní myslí a jaké pocity v nich vyvolává. Oba pánové se nakonec rozpovídali natolik, že nebýt dalších povinností, nejspíš bychom debatovali dodnes.

DAVID BOWIE: BLACKSTAR (, 2016)

RB: Líbí se mi využití orientálně exotických chorálů rytmizované rychlými synkopami. Myslím, že nahrávka by byla ideální při delší jízdě autem.

JS: Davida Bowieho jsem nepoznal. Nicméně na albu hraje jazzový bubeník Mark Guiliana. Vzpomínám si na historku, kterou mi vyprávěl Milan Cimfe. Když Bowie před 20 lety navštívil Prahu, nahrával v tehdejšímu studiu Sono uprostřed sídliště v pražských Řepích. Přijel mezi paneláky a neustále si zapisoval do diáře. Zeptali se ho, zda je všechno v pořádku, protože tam nebylo žádné zázemí běžné v profesionálních studiích. On odpověděl: „Tady je duchů a inspirace.“ Z toho prostoru dokázal čerpat, co ostatní už ani nevnímají. Rolí umělce v jakémkoliv žánru je ukázat věci z jiného pohledu, který je nový.

RB: Inspiraci v jiných žánrech příliš nevyhledávám. Ono to souvisí s povahou mého nástroje. Lesní roh není jako trumpetka nebo trombon a třeba k jazzu se hodí nejméně. Můj největší žánrový přesah jsou skladby od Astora Piazzolly, které zazní na festivalu Struny podzimu. To předtím na lesní roh nikdo nehrál. Ani nevím, proč mě to napadlo, že bychom bando-neon mohli nahradit kombinací houslí, lesního rohu, basového a altového klarinetu. Díky výborným hráčům to skvěle šlape.

MEHLIANA (BRAD MEHLDAU & MARK GUILIANA): HUNGRY GHOST (TAMING THE DRAGON, 2014)

RB: Tento styl není můj šálek kávy. Je to určitě výjimečná tvorba, mě by však při dalším poslechu asi nudila. Když už něco poslouchám, tak hledám emoce. Tento způsob hry, variace i zvuk elektroniky pro mě emoce postrádá.

JS: Odvážím se tipnout, zda to není pianista Brad Mehldau a bubeník Mark Guiliana. Zde se projevila pianistova láska k sedmičtvrtovému taktu a poměrně jednoduchému motivu, který se nemění. K němu pak pravou rukou harmonicky improvizuje a snaží se jednoduchou harmonií rozvést. Improvizovanou hudbou se intenzivně zabývám. Na pódiu se dějí věci neplánované a sami muzikanti se snaží, aby každý večer byl jiná a neopakovatelný podle toho, jak vnímají energii z publika.

RB: Díky mé povaze to cítím přesně naopak. Vím dopředu, kam skladba přesně spěje, kde má své vrcholy i nejtišší místa. Právě ta uzavřená forma mě činí šťastným, protože vše už za nás vyřešil skladatel. V klasice jsme vázání génie skladatele a narušit jeho skladbu by se rovnalo téměř svatokrádeži. Lehké přízdobení je spíš humorem v rámci souboru, kdy sle-

Na pódiu se dějí věci neplánované a sami muzikanti se snaží, aby každý večer byl jiná a neopakovatelný podle toho, jak vnímají energii z publika.

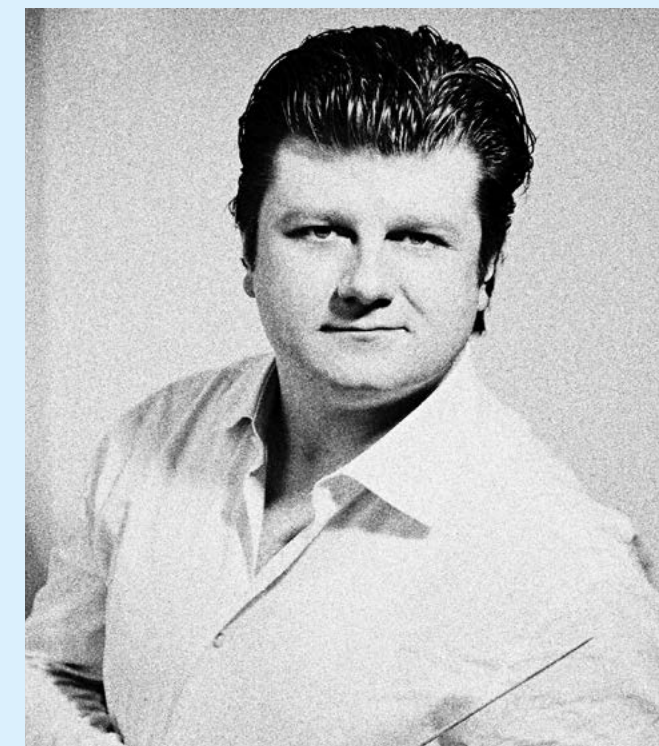
dujeme, zda jej kolega zopakuje nebo něco přidá. Pro posluchače je však nepostřehnutelné.

STEVE REICH: SECTION I (MUSIC FOR 18 MUSICIANS, 1978)

RB: To je sice minimalistická hudba založená na opakování stejného motivu, ale kupodivu mě bavila mnohem víc než předchozí nahrávka. Působila hodně optimisticky.

JS: Jestli se nemýlím, jde o hudbu pro 18 muzikantů, kterou napsal Steve Reich. Jeho největším přínosem byla snaha převést rytmickou hudbu na západní klasické nástroje. Zní jednoduše, ale je velmi složitá na zahrání, jak si skladatel přeje. Člověk se musí hodinu neustále koncentrovat, protože má v notách samé repetice. Když jedinou přehlédne, celé se to začne pomalu bortit.

RB: Netušil jsem, že skladba trvá hodinu. Také jsem měl možnost minimalistické skladby dirigovat. Naposledy to byla Become Ocean od Johna Luthera Adamse na Hudebním fóru v Hradci Králové. On říkal, že kdysi psal skladbu, která měla čtyři témata. Nakonec si pochvaloval, že se mu podařilo složit skladbu, která nemá žádné téma. Tři čtvrtě hodiny se v ní pouze převalují vlny. Nedokážu posoudit, zda jde ještě

o hudební skládání. Příklad bych to k bílému plátnu, které má sto krát sto metrů a na něm deset milionů černých teček. Je to ještě umělecký počin? O tom ať rozhodne publikum.

BRIAN BLADE: AFTER THE REVIVAL (MAMA ROSA, 2009)

RB: Strašně se mi líbí, jak zní zpěv a ruchy kytary. Skladba má skvělou atmosféru, která mi na první poslech připomíná divoký západ.

JS: Nevím, zda slyšíme dva kytaristy. Každopádně elektrická kytara s akustickou jsou smíchané velmi vkusně a dobře se propojují. Klavíru v druhé sloce je velmi málo, jen pro podbarvení. To je jedna z věcí, kterou není vůbec jednoduché zahrát. Hlavně ve vyšších tónech se musí často omezit třeba jen na jednu notu, ale ve správný moment.

RB: Sám se na autorskou tvorbu necítím. Vráťím se k příkladu s plátnem. Pokud budu znát techniku malby olejem, stále to neznám, že jsem malíř. Umím psát noty, ale kdyby za mnou někdo přišel, abych napsal chorál, neuměl bych to. Znáám řadu talentovaných skladatelů a vím, že není jednoduché se s tím poprat. Musí najít svůj styl a téma, aby nevzniklo dílo triviální a svým způsobem zaznamenávalo atmosféru doby. V tom jsem čistě interpretem, který díky notám může s dalšími muzikanty skladby zvukově zhmotnit i v dnešní době.

JS: Mě písňová tvorba zajímá čím dál více. Píseň je zvláštní formát, se kterým se většina z nás setkává už v dětství. Jako muzikant se k ní poslední dobou vracím. Přemýšlím, jak bych mohl hrát méně a zintenzivnil vyjádření komplexního pocitu v pěti notách.

JONI MITCHELL: BLACK CROW (HEJIRA, 1976)

JS: Joni Mitchell měla vždy blízko k jazzovým muzikantům. Dodnes pracuje s lidmi, jako je saxofonista Wayne Shorter nebo aranžér Vince Mendoza. Je skvělé, že umělkyně s takto posazeným hlasem je schopná přitáhnout lidi „odjinud“, aby dohromady vytvořili silné skladby. Někteří písničkáři volí velmi jednoduchý hudební doprovod, aby prodali text a hudba příliš nezacláněla. Hudba by naopak měla text podporovat.

RB: Na mě působí velmi dobře, ačkoliv tento styl příliš neznám. Hudbu většinou poslouchám v autě, kde

Vrátím se k příkladu s plátnem. Pokud budu znát techniku malby olejem, stále to neznám, že jsem malíř. Umím psát noty, ale kdyby za mnou někdo přišel, abych napsal chorál, neuměl bych to.

si bez předsudků užívám jakýkoliv žánr. Doma si skladby pouštím většinou ze studijních důvodů a mimo své pracovní povinnosti si sluchátka nasadím málokdy. Zaráží mě, že takovou hudbu neslycháme z rádia. Briana Bladea a Joni Mitchell bych rád uvítal.

JS: Pro mě do této kategorie písničkářů spadá třeba i Radek Pastrňák, který vypráví příběhy, ale zcela jinak. Texty jsou skoro banální, ale hudba je doslova muzikantská. Velká písničkářka je pro mě i Björk. Její hudba je postavená na jejím hlase, který dokáže fungovat samostatně i bez doprovodu, což dokázala v muzikálu *Dancer in the Dark*.

JOHANN SEBASTIAN BACH V PODÁNÍ SVIATOSLAVA RICHTERA: PRELUDIUM A FUGA 7 V E DUR BWV852 (THE WELL-TEMPERED CLAVIER, 1992)

RB: Při poslechu Bacha hledám v nahrávce Glenna Goulda. Některé ozdoby byly v jeho stylu, ale později je hra až přímo lyrická.

JS: Je pravda, že je při hře patrné myšlení podobné Gouldovu. Druhou část ovšem pianista interpretoval dost volně.

RB: Bach pro mě patří na úplný vrchol, mezi bohy a nejtěžší skladatele. Dodnes nechápu, jak je možné, že stihl napsat tolik skladeb v takové kvalitě.

JS: On byl poměrně minimalistický skladatel. Nechrlil nové nápady, ale vymyslel jeden a ten se snažil co nejvíce využít. Proto je také mistrem kontrapunktu a fugy, při kterých jde o to napsat jeden silný předmět, protipředmět a držet se prvotní idey. To už pozdějším skladatelům tolik nešlo. Mám teorii, že hudbu a myšlení skladatelů ovlivnil především vynález pedálu. Do té doby skladatel na cembalo nebo klavichord věděl přesně, kterou notu hraje. Jakmile se objevil pedál, bylo možné zahrát akord a do něj vytvořit melodii. U Bacha to možné nebylo. Jako varhaník nebo cembalista musel neustále v rukou držet motiv, který protne s jiným. V jeho době tak kontrapunktistická hudba dosáhla svého vrcholu. Lidé dokonce soutěžili v improvizaci fug, a to bych rád někdy zažil.

ZAKIR HUSSAIN: DRUT TEENTAAL (USTAD, 2015)

JS: Indická hudba pro Evropany zní exoticky. Ovšem její využívání ve world music bych omezil. Muzikanti by museli nejdříve strávit studiem původní-

ho a velmi složitého materiálu, rytmů a melodického frázování několik let. V indické hudbě slyšíme určitou tonalitu, kterou nejde zahrát na klavír. Právě ta „falešnost“ dává hudbě náboj. Pokud ji vyladíme, přivedeme ji do kontextu, kam nepatří.

RB: Mohli jsme zaslechnout čtvrttóny nebo osminové tóny, proto bych rád vzpomenu na dílo Aloise Háby. Přes hudbu arabskou a indickou se pokoušel do klasiky čtvrttóny propašovat. Sám si ale nemyslím, že to byl dobrý nápad. Určitě je třeba experimentovat, nicméně vyrostl jsem na hudbě, která se snaží čtvrttóny spíše tlumit. V některých jeho skladbách jich je moc a pro mě pak přestávají být srozumitelnými.

JS: Hezky to popisuje setkání Aloise Háby s Igorrem Stravinským. Poté co mu Hába představil svou tvorbu, Stravinský odpověděl, že úkolem skladatelů dnešní doby je psát hudbu moderní a ne něco, co zní jako falešný Brahms. Hába chtěl svou tvorbu posunout dál, ale vycházel ze skladatelského řemesla, které bylo z jiné doby. Měl naivní představu, že ve spojení se čtvrttónovou hudbou bude fungovat.

THE CHIEFTANS: O SULLIVAN'S MARCH (THE CHIEFTANS 7, 1977)

JS: : To je příklad irské hudby s jednoduchým podkladem perkusí, který působí jako motor, a melodii hranou unisono na dechové nástroje, dudy a housle. Jednoduché aranže a melodie tak umožňují komunikovat k neuvěřitelně širokému spektru posluchačů.

RB: Když slyším folklorní hudbu z jakéhokoliv koutu světa, zdá se mi, že má mnohem větší drive v porovnání s hudbou z našich končin. Zajímalo by mě, zda je to povahou lidí. Z této nahrávky je ale cítit obrovská radost. Hned bych si šel koupit dudy a začal se na ně učit hrát. Když jsme u těch perkusí, u nás máme vozembouch, na který se dá také řídit. Přesto ta hudba působí méně energicky.

JS: Hudba Čech a Moravy je ale velmi rozmanitá a folklorní tradice jsou v různých krajích diametrálně odlišné. V některých krajích narazíme na hudbu lyričtějšího rázu, která nemá tendence posluchače vtáhnout a nutit k tanci. Jinde zas převládá polka. Navíc nástrojové obsazení souborů muselo být praktické, aby jednoduše přecházely mezi městy. Hudebníci nemohli nosit těžké nástroje včetně bubnů, a proto jsou kapely postavené kolem dudáka.

HORNÁCKÁ CIMBÁLOVÁ MUZIKA PETRA MIČKY: TULALI SA MLADENCI (Z KOŘENŮ STROM, 2009)

JS: Poznávám muziku z Hornácka. Ta má specifický rytmický jazyk, který člověk musí nejdříve dobře pochopit, aby na něj dokázal tančit. Na Kampě občas probíhají hornácké slavnosti, kde se lidé mohou naučit sedláckou. Není to jen tak, aby porozuměli, kdy se mají otáčet a dál pohybovat. Tato hudba pochází z kraje, kde víno teče proudem. Proto předpokladem k poslechu je, že člověk upije vína. Možná z toho důvodu není tak virtuózní a rychlá. Do sklípku se přeci jen hodí hudba pomalejší a houpavá.

RB: Tuto hudbu si při dobrém víně nebo slivovici velmi rád poslechnu. Ta k tomu patří, a tak to má být.

JS: Ještě bych dodal, že jakmile nastoupily housle, zazněla mikrotonalita po česku. Člověk by si řekl, proč se primáš nenaučí lépe hrát na housle, nevyładí a nezjemní tóny. Jenže v momentě, kdy by to udělal, hudba ztratí své kouzlo. Je to stejné jako s pikantním jídlem. To přeci musí pálit.

FLYING LOTUS FEAT. THOM YORKE: ... AND THE WORLD LAUGHS WITH YOU (COSMOGRAMMA, 2010)

RB: Obávám se, že k této hudbě si nevytvořím žádný vztah.

JS: Trochu poznávám hlas Thoma Yorka. Osobně mám Radiohead velmi rád, i když část skladeb působí dost ponuře a vytváří statickou podzimní až zimní náladu. Je zajímavé, jak široké je spektrum emocí a kam všude může skladatel zamířit. Je skoro zázrak, že tato kapela prorazila s často posluchačsky i kompozičně náročnou hudbou. Skladatel Gesualdo da Venosa ze 16. století měl obdobně zalíbení v pocitech těžko popsatelných. Pro některé lidi byl zakladatelem expresionismu. Žil v domnění, že ho někdo pronásleduje a ze svých pocitů se proto musí vypsat. Je to velmi zvláštní niterná hudba, která může vyvolat velmi destruktivní emoce. Navíc je čistě vokální, což jí přidává na síle.

RB: V tomto ohledu mě posluchačsky zajímá hudba impresionistická od autorů jako Debussy nebo Ravel. Připomíná mi vůni parfémů. Ve Faunově odpoledni jsou plochy, ve kterých se nic neděje a jen vyjadřují pocity. Ačkoliv se impresionisté také dokážou rozzuřit a rozběsnit, spíš zachycují chvění vzduchu vyvolané instrumentací.

Jiří Kaňa

RICHARD GALLIANO

Út 31/10^{20h}
Rudolfinum

RICHARD GALLIANO
& BABORÁK ENSEMBLE

Kombinace jmen Richard Galliano a Radek Baborák znamená setkání na nejvyšší úrovni – vždyť Baborák platí za šajbu mezi hornisty a Galliano je takřka synonymem pro akordeon. Synergie jejich společného muzicírování slibuje nezapomenutelný zážitek.

Virtuos akordeonu a bandoneonu Richard Galliano je respektovaný skladatel a vzácný obojíživelník světů jazzu a klasiky. V současné době je jediným akordeonistou s nahrávací smlouvou s labelem Deutsche Grammophon. Jeho koncerty jsou vždy mimořádným zážitkem, ať už patříte k obdivovatelům jeho tváře klasické, etnické nebo jazzové. Svou prakticky neomezenou technickou výbavu plně zúročuje ve prospěch hudby a navíc si dokáže vždy k sobě nalézt kompatibilní spoluhráče.

Galliano nahrál desítky alb pod svým jménem, spolupracoval s celou řadou vynikajících umělců, a jak sám říká, s jeho doprovodem vystoupil téměř každý významný francouzský zpěvák, jmenovitě třeba Charles Aznavour nebo Juliette Greco.

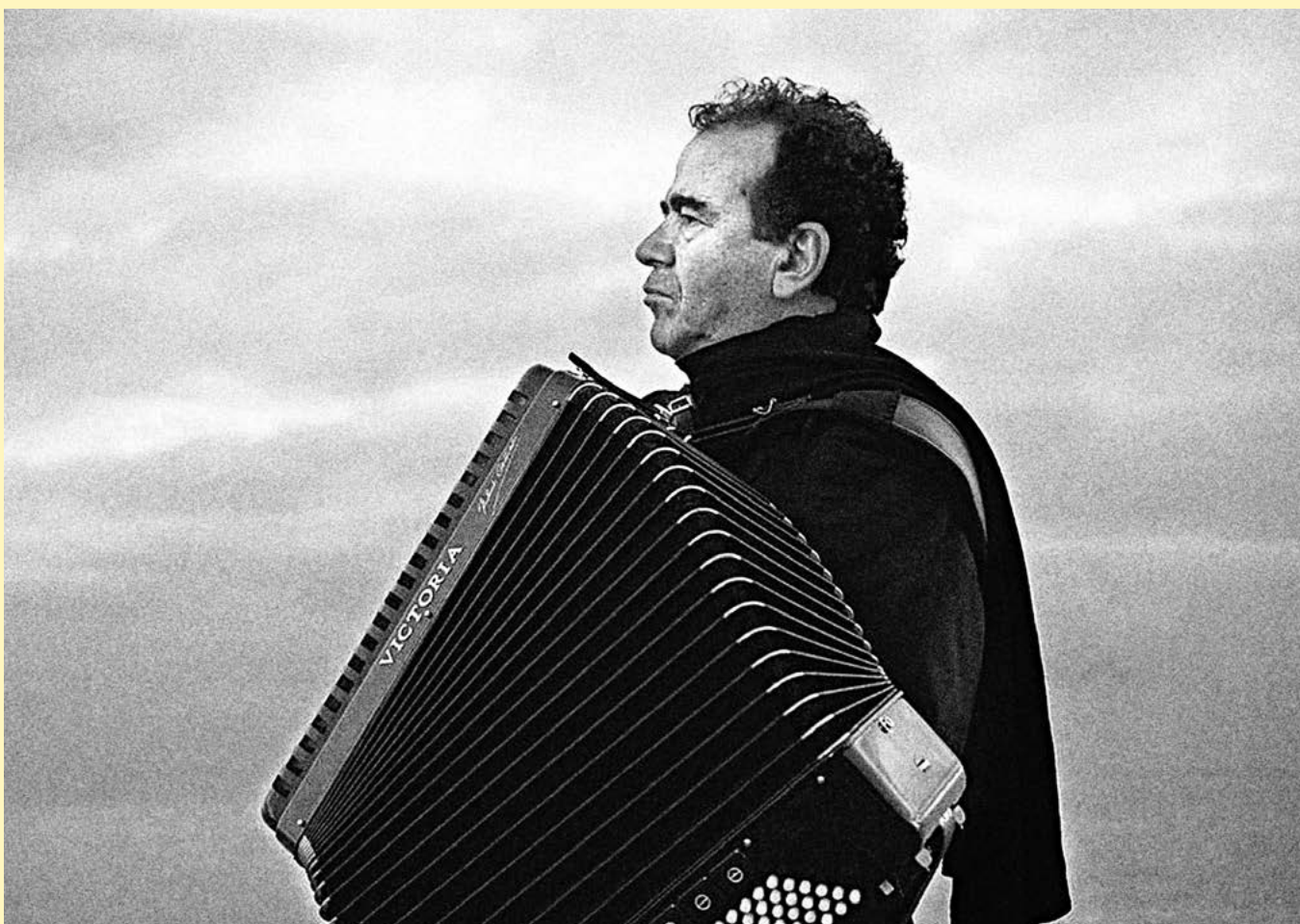
Na klavír a akordeon se Richard začal učit ve věku čtyř let od svého otce, akordeonisty a pedagoga Luciena Galliana. Pokračoval na konzervatoři v Nice pod vedením známého pedagoga Pierra Cochereaau a vedle instrumentálních dovedností se do hloubky zabýval harmonií, kontrapunktem a dokonce se naučil hrát na trombon (získal první cenu na soutěži v roce 1969).

V roce 1975 se v době, kdy se usazoval v Paříži, setkal s Claudem Nougarou a stal se jeho dvorním akordeonistou a uměleckým šéfem orchestru v období do roku 1983. Složil pro něj hudbu Allee Des Brouillards, Des Voiliers, Vie Violence... V roce 1980 se setkal s další formativní osobností, Astorem Piazzollou,

jenž jej inspiroval k vytvoření francouzské New Musette stejným způsobem, jakým sám Piazzolla vynalezl argentinské New Tango.

V průběhu další kariéry spolupracoval s nejvýraznějšími osobnostmi jazzu, šansonu, klasiky i world music. Nechybí mezi nimi Brigitte Fontaine, Juliette Greco, Charles Aznavour, Ron Carter, Chet Baker, Enrico Rava, Martial Solal, Miroslav Vitouš, Trilok Gurtu, Jan Garbarek, Michel Petrucciani, Wynton Marsalis nebo Toots Thielemans. Jeho letošní exkluzivní spolupráce s Baborák Ensemble je tak opravdovou událostí. Společně zahrají repertoár postavený jak na nejklassičtějších klasikách vážné hudby, tak ikonách stylu Tango Nuevo a New Musette.

Radek Baborák patří mezi nejvýraznější osobnosti mezinárodní hudební scény. Sólově koncertuje se světovými orchestry a dlouhodobě spolupracuje se špičkovými dirigenty a hudebníky. Jeho rozsáhlá diskografie zahrnuje ceněné nahrávky, realizované u předních vydavatelství klasické hudby. Odborná kritika a posluchači oceňují jeho elegantní, nenásilný přednes, zpěvný tón i virtuosní techniku, která mu dovoluje překračovat limity lesního rohu, rozšiřovat a obohacovat hornový repertoár. Jako jediný na světě vystupuje na recitálech s klavírem, harfou, varhanami, orchestrem nebo smyčcovým kvartetem. Jako sólista vystoupil mj. s Berlínskou filharmonií řízenou Danielem Barenboimem, se Simonem Rattlem nebo s Mnichovskou filharmonií pod taktovkou Jamese Lewina. Pravidelně vystupuje s japonským dirigentem Seijim Ozawou. Svůj ansámbl sestavil nejen pro účely natočení alba pro Animal Music, ale i pro výjimečné příležitosti, mezi které můžeme hrdě zařadit exkluzivní koncert s Richardem Gallianem pro Struny podzimu.

JIŘÍ SLAVÍK

Pá 3/11^{20h}
La Fabrika

JIŘÍ SLAVÍK: MATEŘŠTINA
JIŘÍ SLAVÍK & MARIAN FRIEDL & VUS ONDRÁŠ

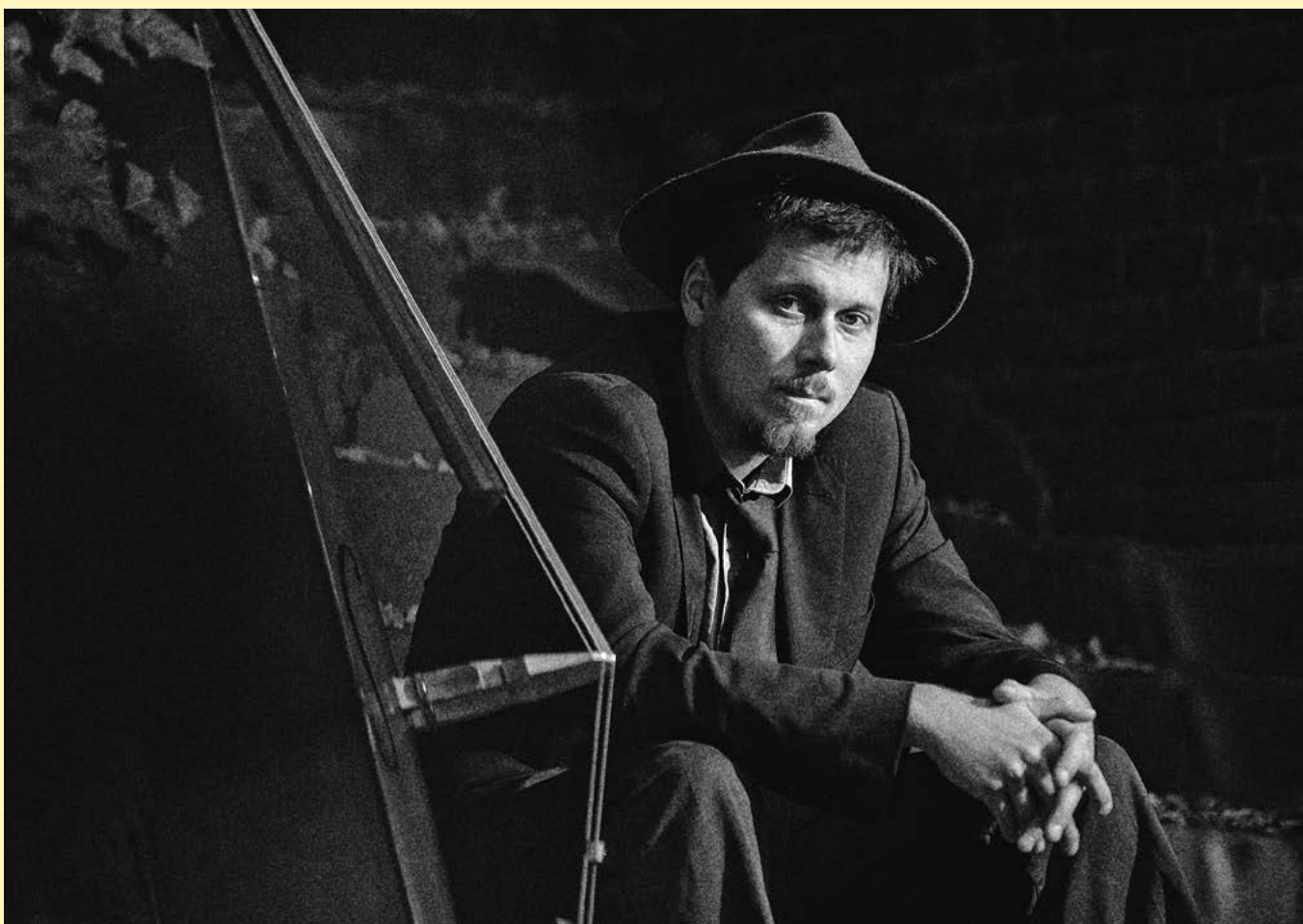
Ověncen cenou Anděl v kategorii world music se multiinstrumentalista Jiří Slavík na popud Strun podzimu pouští do koncertního provedení svého alba *Mateřština*, jež si na housle, violu, cello, kontrabas, klarinet, cimbál a klavír nahrál prakticky sám.

Když se kontrabasista a skladatel Jiří Slavík (*1986) před dvěma lety přestěhoval zpět do rodné České republiky, byl pro zdejší hudebníky, posluchače i kritiky zjevením. Od svých čtrnácti let žil, studoval, hrál a nahrával v zahraničí, postupně v Itálii, Anglii a ve Francii. Hru na kontrabas studoval z pohledu klasické hudby i jazzu u několika učitelů (např. Massimo Giorgi, Duncan McTier) na několika školách a univerzitách včetně Royal Academy of Music v Londýně. Zde získal stipendium a v akademickém orchestru řízeném Sirem Colinem Davisem zastával místo vedoucího kontrabasové skupiny. Vítězně prošel nejednou kontrabasovou soutěží (včetně mezinárodní jazzové soutěže „Bass 2008“ v Paříži) a ve hře na tento nástroj je opravdovým virtuosem v nejlepší smyslu toho slova. Své nezpochybnitelné interpretační kvality Slavík kombinuje s výjimečným skladatelským a aranžérským nadáním, o čemž svědčí dosavadní nahrávky vydané pod jeho jménem (CD *La Jeunesse*, 2014), pod jménem kapel nebo uskupení, jichž byl členem (Fly Agaric, duo s Fredem Thomasem a další), a nejnověji i nahrávky vzniklé již ve spolupráci s českými umělci (album Davida Dorůžky „Autumn Tales“, které získalo ocenění jako jazzové album roku 2016 v anketě odborníků pořádané Českým rozhlasem a cenu Anděl v kategorii Jazz a blues). Jiří Slavík nyní žije v Praze, vyučuje na obou hudebních akademiích v ČR (JAMU v Brně a HAMU v Praze) a je vyhledávaným spolupracovníkem mnoha umělců, především z jazzové oblasti.

Na svém novém albu *Mateřština*, které vyšlo na konci roku 2016, se však Slavík vydal jinudy než dosud. Vrátil se do dětství, kdy mu dveře do světa hudby otevřel jeho otec. Jiří Slavík s výpomocí dlouholetého kamaráda Mariana Friedla, mimo jiné odborníka na lidovou hudbu, pátrá po svých kulturních kořenech a originálním způsobem využívá odkaz moravské a slezské lidové hudby ve svých vlastních soudobých skladbách nebo v úpravách tradičních melodií. Repertoár alba vedle toho obsahuje i několik děl jiných autorů, včetně Mariana Friedla, Slavíkova otce nebo legendy moravské lidové hudby Fanoše Mikuleckého. S výjimkou Friedlových píštíal nahrál Slavík pro album všechny nástroje sám a součtem stop nahraných na housle, violu, cello, kontrabas, klarinet, cimbál a klavír je opravdu syrově znějící „soudobá cimbálovka“. Slavík a Friedl na albu též zpívají, stejně jako Slavíkova sestra Kateřina a Jiří Pospěch, primáš havířovské cimbálové muziky Jagár. Album je výjimečnou kombinací folklorní syrovosti, využíváním autentických prvků lidové hudby a přístupu zkušeného soudobého skladatele a aranžéra. Kombinací prastarého hudebního dědictví a soudobých kompozičních tendencí v jedinečné interpretaci připomíná *Mateřština* jiný projekt, který je součástí letošního programu, a sice irské kvinteto The Gloaming, byť vyznění Slavíkovy hudby je logicky zcela odlišné.

Pro unikátní živé provedení *Mateřštiny*, které bude součástí programu *Strun podzimu*, Slavík spojí síly s Marianem Friedlem a s umělci z proslulé cimbálové muziky VUS Ondráš, jediného profesionálního souboru svého druhu u nás, jehož počátky sahají až do roku 1954.

ENCORES: PO KONCERTU NÁSLEDUJE
FOLKLORNÍ JAM SESSION

JIRÍ SLAVÍK NETVORÍM Z NICEHO JINEHO NEŽ ZE ŽIVOTA

Ač zní album *Mateřtina*, jako kdyby jej nahrála celá cimbálovka, autorem naprosté většiny nástrojových linek je samotný Jiří Slavík. Když *Struny podzimu* iniciovaly převedení alba do živého provedení, dalo se tušit, že projekt vzbudí emoce. „Dělím hudbu na živou a méně živou. A ta nejméně živá je hudba mrtvá. Hudba,

která s člověkem vůbec nic nedělá. V dnešní době nás právě mrtvá hudba obklopuje nejvíc,“ říká jednatřicetiletý hudebník v rozhovoru pro *Spotlight*. Že jeho *Mateřtina* rozhodně mrtvá není, se můžete přesvědčit 3. listopadu v La Fabrice.

Jaký je váš vztah k Leoši Janáčkovu a Bohuslavu Martinů?

Českých skladatelů, kteří si vzali folklorní materiál za svůj a začali ho nějak transformovat, bylo samozřejmě více. Janáčka bych v tomto chtěl vyzdvihnout, protože sám chodil po horách a sbíral melodie. Byl inspirován hrou lidových hudečků a snažil se například o detailní transkripce hry na malý cimbál, což do takové míry nikdo jiný nedělal. Pocházím z Havířova, takže do Hukvald, Janáčkovy rodiště, jsem to měl pár desítek kilometrů. Často jsme tam s rodiči jezdili na folklorní festivaly. Právě tam se asi začal rodit můj vztah ke stylizované hudbě vycházející z folklorní tradice. K Bohuslavu Martinů mám zase blízko tím, že strávil stejně jako já nemalou část života v Paříži. Jinak mě ale zatím jeho hudba tolik, jako

O krok napřed, nadčasová – to jsou výrazy, které nemám příliš v oblibě.

Ptám se i proto, že po premiéře koncertního provedení *Mateřtina* na Folkových prázdninách jste byl v recenzích *Hospodářských novin* k těmto dvěma osobnostem přirovnán. Vaše hudba je prý rovněž o krok napřed a část posluchačů si k ní teprve musí najít cestu – podobně jako to bylo s hudbou Janáčka a Martinů.

O krok napřed, nadčasová – to jsou výrazy, které nemám příliš

ta Janáčková, neoslovila. Možná si k ní musím teprve najít cestu a lépe si ji nastudovat.

Ptám se i proto, že po pre-

miéře koncertního

provedení *Mateřtina* na Folkových prázdninách jste byl v recenzích *Hospodářských novin* k těmto dvěma osobnostem přirovnán.

Vaše hudba je prý rovněž o krok napřed a část posluchačů si k ní teprve musí najít cestu – podobně jako to bylo s hudbou Janáčka a Martinů.

v oblibě. V historii najdeme skladatele, kteří byli nejdříve obdivováni, pak se na ně zanevřelo a po čase byli zase glorifikováni, třeba Johann Sebastian Bach. Každý skladatel také napsal lepší i horší skladby. Spíš bych řekl, že některá hudba je srozumitelnější a některá je méně srozumitelná. Recenze v *Hospodářských novinách* mě velmi potěšila, ale ani ne tak z důvodu, že jsem byl přirovnán k těmto velikánům, byť je to opravdu lichotivé. Potěšilo mě spíš, že recenzent zmínil jak to negativní, tedy že někteří lidé z koncertu odcházeli, tak to pozitivní, a to sice že se v té hudbě dá něco najít, ale není to zadarmo. To byl ostatně do jisté míry i můj cíl. Nechtěl jsem dělat něco, co už posluchači znají. Vezměme si třeba píseň V širém poli studánečka, kterou v životě slyšel skoro každý. Chci lidem za prvé sdělit, že

se jedná o píseň umělou, a nikoliv lidovou, a současně ji posadit do zcela jiného kontextu. Takže člověk, který nechce přemýšlet, bude tímto provedením zaskočen a s nepochopením možná i odejde, jiný, kdo se nad tím malinko zamyslí, možná uvidí ten známý obraz z úplně jiného pohledu. Je jasné, že kdo má rád jazz, zajímá se o folklor, zároveň trochu i o klasiku, v té hudbě najde mnohem víc než posluchač, který je celý život uzavřen v jednom žánru.

Takže cesta k vaší hudbě je otevřenost?

Otevřenost je důležitá. Když píšete hudbu, chci, aby promlouvala k lidem ze všech různých kultur, v nichž jsem už žil a s nimiž jsem se setkal. Chtěl jsem udělat desku vycházející z české hudební tradice, kterou však zároveň rád pustím své francouzské ženě, kamarádům z Anglie, Spojených států nebo Ghany. Kdybych zůstal v ryze českém prostředí a způsobu interpretace, asi by to k těmto lidem tolik nepromlouvalo, což by mi trochu vadilo.

Co tedy vaši přátelé z Ghany či Ameriky na Mateřštinu říkali?

Často to pro posluchače znamenalo právě objevování hudební tradice, kterou doposud neznali, ale zároveň v hudbě vnímali prvky z žánrů, jež jsou jim blízké. Háčeků, kterých se nečeský posluchač může chytit, byť třeba nerozumí slovům, je na Mateřštině poměrně hodně.

Vaším cílem tedy není v první řadě se zalíbit, ale vyprovokovat v lidech emoci, ať už negativní, či pozitivní. Dá se to takto zjednodušit?

Já dělím hudbu na živou a méně živou. A ta nejméně živá je hudba mrtvá. Hudba, která s člověkem vůbec nic nedělá.

V dnešní době nás právě mrtvá hudba obklopuje nejvíc. Dnešní společnost jen velmi složitě toleruje ticho, prakticky všude dnes hraje nějaká podkresová hudba. Pro mě je důležité, aby z hudby čísel život. Osobně ze života velmi vycházím. Překládám životní zážitky do hudby.

Při vlastní tvorbě se stáváte nositelem a tvůrcem oněch silných pocitů. Byl to hlavní důvod, proč jste od klasiky přešel postupně k jazzu?

Klasika je žánr, kde umělec nemá úplně tvůrčí svobodu. Soudobý skladatel má dle mého velmi výrazné žánrové limity. Některé věci by publikum tohoto žánru třeba nemuselo vnímat jako dostatečně vážné a intelektuální, a tak si je nemůže dovolit do svého díla zakomponovat. Proto jsem z tohoto světa přešel k jazzu, který umožňuje daleko větší tvůrčí svobodu včetně improvizace. Nicméně se přiznám, že v poslední době jsem našel mnohem větší zálibení v nahrávání hudby než v jejím živém provedení. Když jde finální verze do světa, člověk přesně ví, co vydává a že posluchačům předává věc, za kterou ručí. Na

koncertě bohužel tato jistota často chybí už třeba z důvodu, že se člověk musí spoléhat na zvukaře a ne jen a pouze na sebe. I publikum vytváří vlastní zvuk a v momentě, kdy se vedle vás začnou pohybovat diváci na sedačkách nebo začne zvonit mobil, což už se naštěstí nestává tak často jako před pár lety, tak je rázem celá atmosféra pryč. Myslím, že to byl Arthur Rubinstein, který říkal: „Když hraji, je to pro mě jako se milovat.“ Já nebudu říkat, jak si při hraní připadám já, nicméně když mě v tom momentě někdo vyruší, tak z toho opravdu nemám radost (směje se).

Zdá se, že kritici si k vaší hudbě na rozdíl od některých posluchačů našli cestu poměrně rychle, což se promítlo i získáním ceny Anděl v kategorii world music. Jak toto ocenění a ankety celkově vnímáte?

Je to vůbec první česká cena, na kterou jsem byl nominován a kterou jsem i získal, takže si toho nesmírně vážím. Pokud jde o ankety a hudební soutěže, tak se přiznám, že je v oblibě příliš nemám. Vždy, když sedím v nějaké porotě, zdůrazňuji, že jsme subjektivní porota, která udělala subjektivní hodnocení, a že řada z těch, kteří neuspěli, by jinde třeba zvítězili a naopak. Nicméně v dnešním světě je bohužel nezbytné, aby se ty stovky hudebních projektů nějakým způsobem selektovaly

Když píšete hudbu, chci, aby promlouvala k lidem ze všech různých kultur, v nichž jsem už žil a s nimiž jsem se setkal. Chtěl jsem udělat desku vycházející z české hudební tradice, kterou však zároveň rád pustím své francouzské ženě, kamarádům z Anglie, Spojených států nebo Ghany.

a následně se jen některé dostaly na omezenou mediální scénu. **Většinu nástrojů, které na Mateřštině zní, jste nahrával sám. Počítal jste s tím od začátku, nebo až když jste hudbu dopsal, uvědomil jste si, že to asi bude jediná cesta?**

Od začátku jsem věděl, že to budu nahrávat sám. Vnímám to zároveň jako příležitost zlepšit se ve hře na dané nástroje. Natočil jsem album z větší části sám i proto, že moje předchozí deska La Jeunesse sice vyšla s vynikající kapelou složenou z mých kamarádů, ale dát takovou kapelu dohromady bylo velké břemeno. Jak z organizačního, tak i z finančního hlediska. U Mateřštiny jsem se mohl stoprocentně soustředit jen na hudbu, jelikož veškerou produkci zajišťoval Petr Ostrouchov. To pro mě znamenalo obrovský posun.

Dá se tedy říct, že Mateřšina pro vás byla zároveň takovým workshopem?

Všechny desky, které jsem dosud natočil, byly workshopem. Na každé jsem se musel něco nového naučit. Na La Jeunesse jsem se učil skládat pro větší ansámbl, stříhat či mixovat. Na Mateřštině jsem se zase snažil zlepšovat ve hře na jednotlivé nástroje. Všechno беру jako příležitost k posunu, ke zdokonalení a získání nějaké nové dovednosti. Pak mě to i mnohem více baví.

Leoš Janáček si zapisoval náměty na manžety. Dnešní skladatel chodí s mobilem a nahrává si zvuky ulice?

Myslel jsem si, že to tak budu dělat. Dokonce jsem si k tomu účelu pořídil i kvalitní nahrávací přístroj. Ale využil jsem jej nakonec jen párkrát. Nicméně kompozice by se dala přirovnat k architektuře. Architekt si dělá nejdříve obecné náčrty abstraktních myšlenek a následně přejde na rovinu statickou, mate-

matickou a praktickou. Skladatel si takhle sedne k počítači, kde má svůj notační systém, případně ke klavíru a začne svoje nápady opracovávat. Z filmů máme zažitou lehce romantickou vizi skladatele-génia, který si sedne k prázdnému archu papíru o pětadvaceti oslovách, do nějž začne okamžitě psát plnou orchestraci nové symfonie. Tak to nefunguje a nefungovalo ani u těch největších génů. Je potřeba umět vycházet z mála a na druhou stranu umět i z velkého množství informací umazávat tak dlouho, než zůstane jen to opravdu nutné.

Nakolik se ve vašich skladbách odráží váš život – šťastné momenty, krize?

Já netvořím z ničeho jiného než ze života. Nepíšu si deník, píšu hudbu. Moje desky jsou jakýmsi deníkem, kde se všechny mé životní pocity odrazily. Přemýšlím v obrazech. V tom mám velmi blízko k filmovým režisérům. Vyhovuje mi, když se můžu chytout konkrétního zážitku či životního momentu – a k němu začnu sestavovat hudbu.

Zrovna nedávno jste si silným zážitkem prošel. Stal jste se otcem. Už se tato událost nějak odráží ve vaší tvorbě?

Určitě se to do mé hudební tvorby dostane. Silných pocitů spojených s narozením dítěte je však tolik, že je člověk potřebuje především prožít a propojit je se zážitky z každodenního života. Pro zpracování do hudby je pak lepší se na to všechno dívat s větším odstupem. Každopádně je to úplně jiná dimenze, jiná energie. Nedokážu si představit, že by tato událost moji tvorbu zásadně neovlivnila. Něco z toho určitě vznikne, ale nějaký čas to potrvá. Kdo však bude hledat, najde něco k tomuto tématu už i na Mateřštině.

Na jejím živém provedení spolupracujete s VUS Ondráš. Jak jste s touto kooperací zatím spokojen a vyvíjí se koncertní provedení, nebo podoba, která zazněla při premiéře na Folkových prázdních, je definitivní?

Provedení zatím zůstává stejné jako na desce, i když možná přibude jedna skladba. Ono totiž už nacvičení hudby z desky bylo poměrně náročné. Nicméně pro mě je tato spolupráce velkou životní radostí. K Ondráši jsem vždy vzhlížel a jako dítě jsem měl dokonce jejich plakát na stěně. Teď mám to štěstí nacvičovat s tímto souborem vlastní hudbu, která jeho členy, mám pocit, i docela baví. Hrají ji totiž s velkým přesvědčením, jako kdyby byla součástí jejich standardního repertoáru.

Mateřšina je návratem k vašim hudebním kořenům. Mohl byste ony kořeny pro čtenáře, kteří je neznají, popsat?

Líbí se mi, co napsal v již zmiňované recenzi pan Hartman. O kořenech se dnes mluví až příliš. Nicméně strom roste nahoru, ale živiny čerpá z kořenů. Myslím si, že také rostu nahoru, ale koukl jsem teď na to, odkud беру prvotní materiál, co je přímo před mými dveřmi, na dialekt, kterému nejlépe rozumím, nebo odkud se bere ten akcent, kterým hovořím. A opět se tu zrcadlí moje životní situace, kdy jsem se po čtrnácti letech strávených v zahraničí vrátil do Česka.

Pocházíte z hudební rodiny. Předpokládám tedy, že váš hudební vkus byl od malička ovlivněn rodiči a nikoliv tím, co zrovna frčelo v komerčních rádiích.

Moji rodiče jsou folkloristi a otec hraje na řadu hudebních nástrojů, proto jsem se k této disciplíně mohl snadno dostat. Ty nástroje jsem měl doma jako hračky. Prvních deset aktivních hudeb-

ních let jsem hrával pod otcovým vedením v cimbálovce. Občas se ke mně už dostal nějaký jazz, ale především jsem hodně poslouchal Buty. Takhle kvalitní hudba nás tehdy obklopovala všude. I když byl člověk třeba na koupališti, z tlampače hrála například skladba Pod kloboukem pták, což by se dnes nestalo. Pak jsem si prošel klasickým procesem rozšiřování hudebních obzorů přes zkušebny, kamarády a různé kapely. Na začátku mě však formoval právě folklor.

A jestli se nemýlím, cesta ke kontrabasu také nějaký čas trvala.

V cimbálovce jsem začínal na housle. Přiznám se, že jsem na ně velmi nerad cvičil a nikdy jsem si k nim nevytvořil tak silný vztah jako následně ke kontrabasu. K němu jsem se přesunul poté, co z otcovy kapely odešel basista Tomáš Pospíšil a bylo potřeba najít za něj náhradu. Mimochodem právě on mi na popud mého táty vybral ke čtrnáctým narozeninám kontrabas, na který dodnes hraju. Na rozdíl od houslí jsem se do kontrabasu velmi rychle zamiloval a rád jsem na něj cvičil i jen tak pro radost. Záhy jsem si také uvědomil, že jako basista bych mohl zabrousit do více žánrů včetně jazzu, k němuž jsem pomalu začínal inklinovat.

Takže od čtrnácti let máte stejnou basu?

Ano, stále ji mám a většinou hraji právě na ni. Na Mateřštině a Strunách podzimu však zazní moje druhá basa. Je to velmi výjimečný nástroj, protože je pětistrunný a má vrchní C, což nebývá zvykem. Tuto basu mi předal můj velký idol, mentor a snad bych mohl říct i člen rodiny Barre Phillips, mimochodem také první kontrabasista v historii, který nahrál čistě sólovou basovou desku. Ta basa je velká a těžká, on už ji nechtěl ve svých více než osmdesáti

letech nosit a zároveň ji chtěl vidět v rukou někoho, koho ten nástroj ještě někam posune. Jedná se o vyloženě „echt“ akustický nástroj, který se nerad přizvučuje. Něco jako láhev šampaňského, kterou si člověk nechává jen pro opravdu speciální příležitosti.

Dá se basista přirovnat ve sportovní terminologii k hráči, který na hřišti odvádí „černou práci“ – nenápadnou, ale zcela zásadní pro výsledek?

Role basisty se mění v závislosti na kvalitě kapely. U dobrých kapel drou všichni stejně. Při slabším složení kapely se basista mění na takového brankáře, který může ledacos zachránit a podržet i slabší tým stejně jako třeba Dominik Hašek, který v roce 1998 dovedl spíše průměrné Buffalo Sabres až do finále Stanley Cupu. Tyto scénáře, které jsem již taky párkrát zažil, ale nemám dvakrát rád. Možná právě proto tílnu i k jiným nástrojovým pozicím, kde si mimo jiné mohu i chvíli odpočinout. Jako basista hraje člověk pořád a na jazzových jam session je to někdy skoro až dělničina.

Ted' tu pro vás mám připravených pár slov a bude mě zajímat, jaké asociace vám při nich naskočí.

Tím prvním slovem je „Havířov“.

Horník, Hlavní třída, Sorela

(chráněná památková zóna, pozn. aut.), Lučina. Vonička – soubor mých rodičů. A taky energie. Havířov je místo, kde by někdo časem mohl natočit film. Něco tam totiž je. Ale to „něco“ je těžko uchopitelné.

Druhé slovo je „Řím“.

Il sole – slunce, kultura, jazz, svět. Řím byl pro mě totiž vstupenka do světa. Nejenže jsem se přesunul z Havířova do velkého světa, ale zároveň v Římě i celý svět byl. Chodil jsem tam na mezinárodní gymnázium, kde bylo ke stovce národností.

Třetí slovo už nejspíš tušíte. Je to „Londýn“.

Megalopolis, nepochopitelnost. Londýn je mimo chápání. Je to trochu ždímačka. Spoustu věcí tam dostanete, ale nikdy nevíte, za jakou cenu. Jakmile odsud odejdete, jen těžko tam po vás zůstane nějaká stopa. Po člověku se tam slehne zem. Pak mě i v souvislosti s věkem, v němž jsem tam žil, nepadá ještě „realita“ a „dospělost“.

Paříž.

Svobodná volba. Pozorovatel. Už jsem nebyl ve škole, mohl jsem se dívat, učit se pasivně. Je sama sebou – Paříž má obrovsky silnou identitu, ale zároveň tam může fungovat kdokoliv. Ne že by tomu tak u Londýna či Říma nebylo, ale v Paříži jsem tohle cítil mnohem zřetelněji. Staromódnost – Paříž se snaží být moderním a novátorským městem, ale moc se jí to nedaří. Pořád je spíš v minulosti. Já jsem ale docela staromódní člověk, takže mi to vyhovovalo.

A posledním slovem je překvapivě „Praha“.

Ráj na zemi. Má vše k tomu, aby se tady lidi měli výborně a hodně se jich už tak má. Ale my do ráje nepatříme. Neumíme se v ráji chovat a vůbec si neuvědomujeme, že v něm už vlastně jsme.

Když jsme si povídali cestou na rozhovor, zmiňoval jste film Občan Havel. Struny podzimu se k Havlově odkazu nejen dramaturgickou otevřeností hlásí. Jaký je váš vztah k této osobnosti?

Jak už říkal Platón – „Není-li král filozofem, neměl by býti králem.“ Na mé předchodí desce jsem dokonce použil část Havlova projevu, který pronesl při 20. výročí od Sametové revoluce. Po něm následuje píseň, v níž se

zpívá „šiléný král zmizel“, a zrovna když jsme tuto nahrávku točili, Václav Havel zemřel. Žije-li Čech v zahraničí, je Havel vizitkou, kterou vytáhne stokrát a která je i na něj vytažena stokrát. Já jsem už na střední škole četl jeho Dálkový výslech. V té době to pro mě byla zásadní kniha. S mnoha názory jsem se ztotožnil a zároveň jsem později o to lépe pochopil, proč byl řadou lidí za své prezidentování kritizován. Ne vždy mluvil k lidu tím nejsrozumitelnějším až populistickým jazykem, což však musel dobře vědět. A taky moc nemluvil v číslech a procentech – jak to dělali a dělají jiní – a nedělal z nich základ lidského štěstí. Holt žijeme teď ve světě, který by někteří chtěli mít čistě ekonomický. Já jsem však přesvědčený o tom, že to je

naprosto špatně a že je naopak nutné zachovat i kulturu, v níž se nebude počítat jen ekonomický potenciál jednotlivých projektů. Právě Struny podzimu jsou v tomto ohledu jedinečný a špičkový festival, který přiváží i hudebníky, kteří nejsou třeba zas až tak komerčně zajímaví jako jejich kolegové ze stejného žánru, nebo dá příležitost téměř neznámým projektům, čistě z přesvědčení, že tohle by lidé měli slyšet. Kultura by měla dotvářet každého přemýšlejícího člověka.

Radek Babička

RALPH TOWNER

Ne 5/11 17:30, 20 h Anežský klášter

Ralph Towner je hudebním inovátorem propojujícím vrozený talent a skutečnou oddanost umění. Sólový recitál je jeho parádní disciplínou a v prostředí Anežského kláštera navíc nabere výrazný duchovní rozměr.

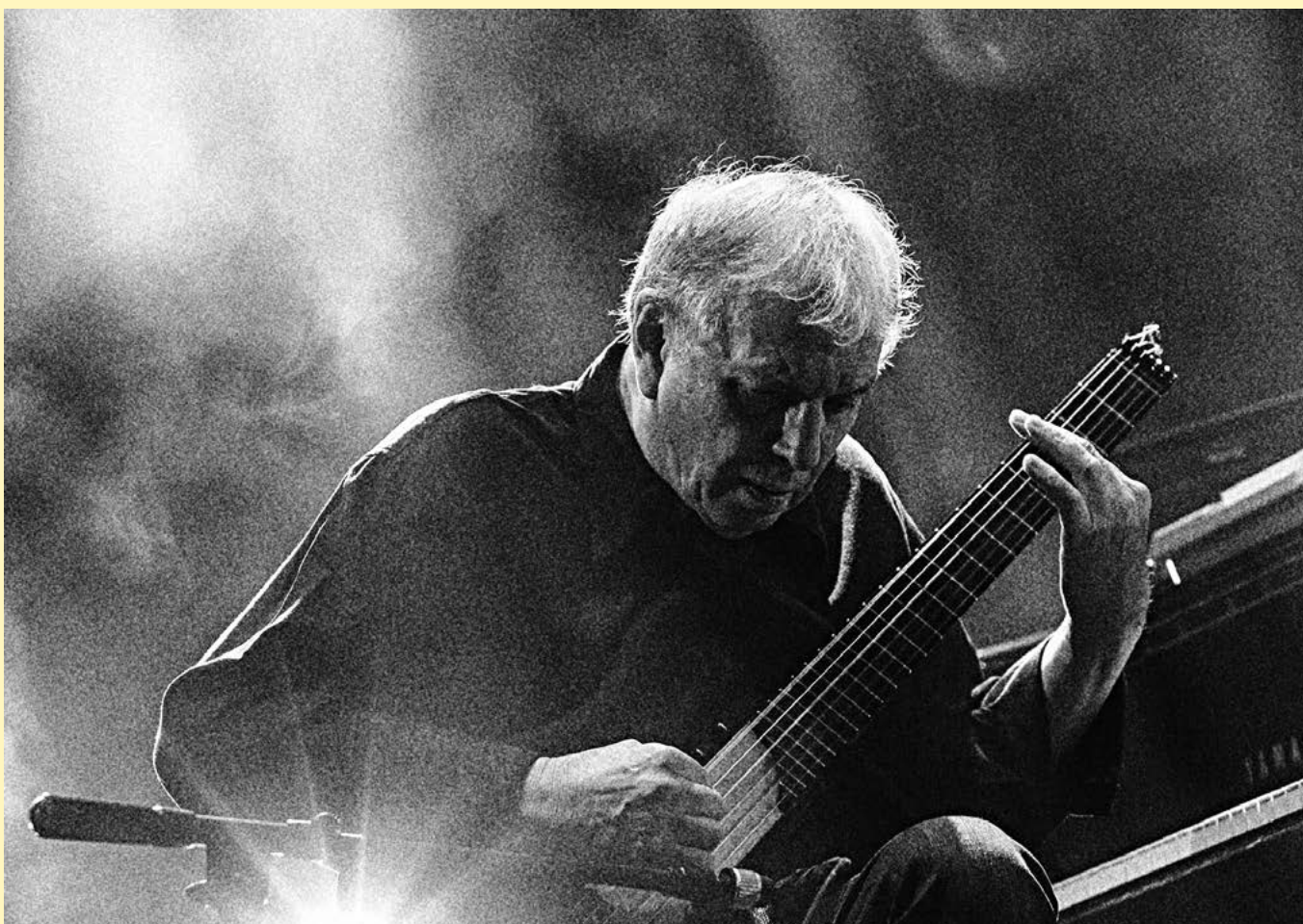
Přestože se interpretační kariéra Ralpha Townera (*1940) pojí především s klasickou a dvanáctistrunnou kytarou, její základ tvoří studium klasické klavírní hry. Towner vyrůstal v hudební rodině povzbuzován k vlastním uměleckým vyjádřením. V mládí absorboval vliv jazzového klavíristy Billa Evanse, který se projevil v jeho interpretačním i skladatelském stylu. Ke klavíru Towner brzy přivzal studium klasické kytary a vybaven interpretačním mistrovstvím na obou nástrojích, otevřen novým vlivům a připraven objevovat nové světy vtrhnul koncem 60. let na newyorskou jazzovou scénu. První zásadnější angažmá získal v souboru Paul Winter Consort, kde jej kapelník inspiroval ke hře na dvanáctistrunnou kytaru, již Towner už nikdy neopustil. Využívá ji ve svých nadžánrových projektech s charakteristickou jedinečností, pro kterou se jeho jméno stalo v podstatě synonymem hry na tento nástroj, zcela jistě alespoň v rámci jazzového světa.

Winterův Consort Towner po několika úspěšných letech v roce 1972 opustil spolu se spoluhráči Glenem Moorem, Collinem Walcottem a Paulem McCandlessem, aby se naplno věnovali své nově založené kapele Oregon. V ní rozvinuli jedinečný a avantgardní mix folku, klasických forem indické hudby a jazzem inspirované volné improvizace. Alba Oregonu, zejména ta vydaná v 70. letech, patří k tomu nejdůležitějšímu, co pomáhalo formovat nové výrazové prostředky jazzu. Oregon funguje s přestávkami a s 50% personální obměnou dodnes, Towner stále zůstává jeho klíčovou postavou a autorem většiny repertoáru.

Paralelně s činností v Oregonu rozvíjel Towner i svou sólovou dráhu, která je těsně spjata s vydavatelstvím ECM. Počínaje albem *Trios/Solos* (1972) a prozatím konče aktuální novinkou *My Foolish Heart* (2017) zahrnuje tato spolupráce neuvěřitelných 26 titulů.

Volbou akustické kytary se Towner cíleně odpoutal od světa amplifikace a ve své tvorbě se soustřeďuje zejména na přirozenou dynamiku hry akustických nástrojů (krátkodobý příklon k syntezátoru Prophet 5 v 80. letech budiž výjimkou potvrzující pravidlo). Natáčí kytarově-klavírní dueta sám se sebou (jakkoli klavír z jeho instrumentáře postupně mizí vytlačen kytarou) a jeho tiché nahrávky ze 70. let, jedinečně kombinující kontrapunktickou kompozici a jazzovou improvizaci, vytvářejí protiklad k tehdy populární hlasité hudbě jazzrockové vlny. Seznam hudebníků, kteří se na Townerových albech objevují jako jeho hosté, je obdivuhodný a zahrnuje vedle kolegů z Oregonu takové osobnosti jako Gary Burton, Jan Garbarek, Eberhard Weber, John Abercrombie, Jack DeJohnette, Gary Peacock, Peter Erskine, Bill Bruford nebo Paolo Fresu. V opačné roli hosta nalezneme Townera na nahrávkách skupiny Weather Report, Larryho Coryella nebo Egberta Gismontiho.

Towner po celou svou dlouhou kariéru neuhýbá z autentické a inovativní cesty, na niž se vydal, a zůstává imunním vůči trendům a pravidlům světa populární kultury. Rozvíjí svůj jedinečný styl hry spojený s kompozičním přístupem vstřebávajícím vlivy klasické hudby, lidových žánrů a improvizace. Překypuje stále stejnou vitálností, oddaností hudbě a originalitou. Od roku 1997 jsou skoro všechna Townerova alba výhradně sólová. Stejně tak i jeho letošní deska *My Foolish Heart* natočená jako pocta Billu Evansovi, vzoru z mládí. A takový bude i Townerův pražský koncert na Strunách podzimu.

JULIE WOLFE

Út 7/11^{20h}
Forum Karlín

JULIA WOLFE: ANTHRACITE FIELDS
BANG ON A CAN ALL-STARS
MARTINŮ VOICES, SBORMISTR LUKÁŠ VASILEK
DAN BÁRTA, TONYA GRAVES

Působivé dílo „nové hudby“ je jednou z nejúchvatnějších skladeb posledních let a zcela zaslouženě se honosí Pulitzerovou cenou. Prostřednictvím díla skladatelky Julie Wolfe v provedení kultovního ansámblu Bang on a Can All-Stars a sboru Martinů Voices se přeneseme do amerických antracitových dolů.

Dojemné oratorium pro sbor a komorní soubor vypráví o hornících v uhelném dole v Pensylvánii začátkem 20. století. Dílo, jehož libreto využívá prvků orální historie, havířského folkloru, reklam a rozhovorů, které s horníky a jejich rodinami vedla sama autorka, oplývá zároveň hlubokou lidskostí a politickou působivostí. Kombinace hudby, textu a obrazů vypráví příběhy havířů a evokuje jak hrůzy života v podzemí (antracit je nejčistším druhem černého uhlí, jehož těžba je nesmírně obtížná), tak ty světlejší chvíle z jejich životů. Těžko nesouhlasit s hodnocením z Los Angeles Times, že to je „zásadní, působivé dílo“.

Julia Wolfe je jednou z celosvětově nejuznávanějších skladatelek soudobé hudby. Kromě Pulitzerovy ceny za Antracitová pole získala také MacArthurovo stipendium za rok 2016. Nyní už legendární uskupení Bang on a Can All-Stars, které Wolfe spoluzakládala, se podílelo na vzniku nahrávky Antracitových polí z roku 2015. Řadí se mezi světovou špičku v interpretaci soudobé hudby. Martinů Voices si pod řízením Lukáše Vasilka drží renomé předního českého komorního vokálního ansámblu. Soubor vystupoval na Strunách podzimu 2015 na koncertě s hudbou Zdeňka Lišky z filmu Markéta Lazarová.

Antracitová pole budou mít na letošních Strunách podzimu svou českou premiéru za účasti samotné Julie Wolfe, která pak bude přímo na jevišti v rozhovoru diskutovat o svém díle i skladatelské činnosti obecně.

ENCORES: PO KONCERTU NÁSLEDUJE
BESEDA S JULIÍ WOLFE

JULIA WOLFE BANG ON A CAN? CHTELI JSME DELAT VECI PO SVEM

Americká skladatelka Julia Wolfe představí na Strunách podzimu Pulitzerovou cenou ověčený projekt Antracitová pole. My jsme si s ní nejen o něm povídali v krátkém rozhovoru ještě před začátkem festivalu. Otázek, které se člověku po setkání s Antracitovými poli vyrojí v hlavě, je však mnohem více. Vy budete mít jedinečnou šanci je Julii Wolfe položit při besedě, jež bude následovat 7. listopadu ve Foru Karlín hned po koncertě.

Jak jste přišla na téma života horníků v antracitových dolech?

Pocházím z malého městečka v Pensylvánii. Během své kariéry jsem procestovala mnoho měst a států. Dostala jsem nabídku na hostování ve Philadelphii, hlavním městě mého rodného státu. Byla to první příležitost ukázat se na své domácí scéně. Když jsem přemýšlela, o čem bych mohla vyprávět, hned mě tak napadlo, že by ten námět mohl vycházet právě z regionu, z něhož pocházím, a to mě přivedlo k tématu těžby a antracitových dolů. Vše, o čem v Antracitových polích vyprávím, mě obklopovalo, když jsem vyrůstala.

Cítíte při prezentaci tohoto tématu na domácí scéně silnější odezvu než na jiných pódiích?

Je to velmi zajímavé, ale prakticky kamkoliv na světě přijedu, vždy se v publiku najdou diváci, kteří jsou nějakým způsobem spjatí s hornictvím či těžebním průmyslem. Ve Spojených státech se lidé často

stěhují, takže i když jsme hráli třeba v kalifornském Los Angeles, přišel za mnou člověk z publika a řekl mi, že jeho dědeček byl v seznamu horníků, který v jedné větě Antracitových polí používáme. Těžba uhlí je velmi rozšířeným typem průmyslu, takže i když přijedu do Evropy, například do Amsterdamu, koncert navštíví také mnoho lidí, kteří mají nějaký vztah k těžebnímu průmyslu. Na jihu Nizozemska se totiž rovněž nachází rozsáhlá důlní oblast. Takže nejen v Pensylvánii, ale prakticky po celém světě hrajeme vždy alespoň zčásti pro lidi, kteří jsou nějakým způsobem s hornictvím spjati. Ať jedu do New Jersey nebo do Illinois, vždy je tam někdo, koho se toto téma osobně dotýká. Od těchto lidí dostávám i mnoho dopisů.

Zmínila jste se o větě Antracitových polí, v níž se objevuje zpívaný seznam jmen. Odkud ta jména pocházejí a proč jste si vybrala zrovna tato?

Ta jména jsem našla v seznamu důlních nehod, který zachycuje přelom století, konkrétně období přibližně od 90. let 19. století do 20. let 20. století. Nejsou v něm jen jména horníků, kteří při výkonu své práce zemřeli, ale všech, kteří byli součástí nějaké důlní nehody. Ten jmenný seznam je neuvěřitelně dlouhý, takže jsem jej zdaleka nemohla použít celý. Když jsem přemýšlela o nějakém klíči, podle něhož jména vybrat, rozhodla jsem se, že do textu použiju všechny horníky s křestním jménem John. Jedná se o velmi rozšířené jméno nejen ve Spojených státech. Ze všech Johnů jsem pak vybrala jen ty, kteří měli jednoslabičné příjmení. John Ash, John Bean, John Case, ... Díky jménu John to zní na jednu stranu anonymně, na stranu druhou to díky příjmením získává na síle. Každé to příjmení patří někomu konkrétnímu, může patřit komukoliv příbuznému z publika. Zároveň se mi tímto způsobem podařilo zachytit, jak multikulturní prostředí v antracitových dolech panovalo. V seznamu zaslechnete jména italského původu, příjmení z východní Evropy nebo třeba z Walesu. Pensylvánie totiž už tehdy byla jedním z center, do něhož mířili imigranti z celého světa. Je zajímavé, kolik se dá získat informací z prostého seznamu jmen.

Před dvěma lety hrál na Strunách podzimu váš kolega a taktéž spoluzakladatel Bang on a Can David Lang. Jak vzpomínáte na dobu, kdy jste Bang on a Can zakládali? Jaké byly tehdy vaše sny a cíle?

Bang on a Can jsme založili společně s Davidem Langem a mým manželem Michaelem Gordonem. Zároveň se z nás všech stali umělečtí ředitelé orchestru. Byli jsme mladí a tak trochu nespokojení studenti v New Yorku. Nespokojení s tím, jakým směrem hudební svět kráčí. Vše bylo tehdy mnohem konzervativnější, existovalo více různých omezení. My jsme si chtěli dělat věci po svém. Vymýšleli jsme bláznivé nápady – třeba dvanáctihodinový koncert plný experimentální muziky. Zkrátka jsme chtěli dělat věci, které byly v té době neobvyklé. Dnes už by mnohé z toho za neobvyklé považováno nebylo, ale tehdy to bylo velmi radikální. Mile nás překvapilo, jaký jsme vzbudili ohlas. Na náš koncert přišlo asi 400 lidí a mezi nimi i skladatelé, kteří už tehdy měli ve světě hudby vysoké renomé – třeba Steve Reich nebo John Cage. Stala se z toho pozoruhodná show, z níž vzešlo mnoho další tvůrčí energie. Takové byly naše začátky.

Kdo nejvíce ovlivnil váš hudební vkus v mládí? Jaké desky jste ráda poslouchala?

Možná se budu muset trochu vrátit v čase. Neplánovala jsem věnovat se studiu hudby. Hrála jsem na klavír a moc mě to bavilo, ale nezajímala jsem se příliš o klasickou hudbu, během střední školy jsem hrála na kytaru hlavně folklor... a vlastně náhodou jsem se během svého prvního roku na univerzitě dostala do hodiny hudby a velmi mě upoutala možnost hudbu psát. V té době se má tvůrčí činnost týkala spíše slov, psala jsem eseje a poezii, ale vždycky jsem hudbu poslouchala a hrála – a vždy jsem cítila pohnutí. Hudba byla a je u mě, které mi dokáže zprostředkovat nejvíce emocí, přesto mě nenapadlo, že by se mohla stát středobodem mého života. V raném mládí jsem ani nepřemýšlela o nějakém učiteli nebo osobnosti, která by mi mohla předat zkušenosti, a sama jsem na střední škole tíhla spíš k folkloru, poslouchala jsem Joni Mitchell, Led Zeppelin, Beatles, nebyla to zrovna doba experimentů. Později se mi otevřel zcela nový úžasný svět v podobě experimentální hudby, skladatelé jako Ligeti, Crumb, Meredith Monk, zjistila jsem, že hudba toho může obsahovat mnohem víc, než jsem

do té doby tušila. Byl to ale velmi pozvolný proces a na univerzitě jsem se vlastně od experimentální hudby začala v čase vracet zpět. Na univerzitě mě velmi ovlivnila pedagožka Jane Heirich, sama hudbu neskládala, ale vedla třídu, ve které se každý mohl během jednoho semestru věnovat skládání hudby, a já jsem se později stala její asistentkou. Další zajímavá pedagožka vedla hodiny zpěvu a pro mě toto období kolem osmnácti devatenácti let bylo velmi formující.

Můžete krátce představit váš nejnovější projekt, na němž nyní pracujete?

Můj nejnovější projekt se opět týká dělnické historie. Tentokrát se zaměřuji na ženy a jejich postavení a pracovní podmínky v oděvním průmyslu v New Yorku na přelomu 19. a 20. století. Zaměstnanci tehdy nově začínali řešit témata jako bezpečnost práce, odměny za práci nebo odškodnění za úrazy. Mezi vůdčími osobnostmi dělnického hnutí tehdy byla řada mladých sotva dvacetiletých dívek, které bojovaly za svá práva. Jedná se o téma, které opět souvisí s imigranty, protože i mezi těmito dívkami jich byla spousta. Rezonují zde i témata amerikanizace a mechanizace, v této době se už nešlo doma, ale v obrovských továrnách. Já nyní sbírám materiál, čtu knihy, sleduju dokumenty, dělám různá interview. V té době se v New Yorku odehrála tragická událost, obrovský požár, který byl ale zároveň momentem, po kterém se změnilo různé zákony a nařízení, na jejichž základě se začala řešit bezpečnost a pracovní podmínky pracujících lidí, i to se v mém projektu odrazí.

Radek Babička

ENCORES: ZAJÍMÁ VÁS VÍCE?
ZEPTEJTE SE JULIE WOLFE SAMI NA BESEDĚ
NÁSLEDUJÍCÍ 7. 11. PO JEJÍM KONCERTU
VE FORU KARLÍN.

HERBIE HANCOCK

Čt 9/11^{20h}
Forum Karlín

Pianista, skladatel a producent Herbie Hancock je nefalšovanou ikonou moderní hudby. S pečeti kvality jej na vlastní cestu vyslal Miles Davis a nikdy nelitoval. Herbie se do historie hudby opakovaně zapisuje jako stěžejní kreativní element a inspirátor celé řady pokračovatelů včetně některých protagonistů letošních Strun podzimu.

Hancock se narodil v Chicagu v roce 1940 a už jako dítě se projevoval jako klavírní génius: Mozartův klavírní koncert přednesl s Chicago Symphony Orchestra ve věku pouhých jedenácti let. Jazz začal hrát na střední škole a v roce 1962 debutoval u vydavatelství Blue Note albem *Takin' Off*. Hned na něm si připsal první nesmrtelný hit *Watermelon Man*.

V tomtéž roce jej přizval Miles Davis do svého druhého legendárního kvinteta, aby zanechal hluboký otisk v jazzových dějinách prostřednictvím organické souhry s kolegy v kapele i početných stylových nahrávek patřících do zlatého fondu moderního jazzu. V roce 1966 se dočkal i filmové premiéry, když složil hudbu ke kultovnímu filmu Michelangela Antonioniho *Zvětšenina*. Po odchodu od Milese Davise dal Herbie dohromady vlastní kapelu s názvem *Headhunters* a v roce 1973 nahráli eponymní album. Díky hitovému singlu *Chameleon* se stalo prvním platinovým albem v jazzovém ranku. V roce 1983 Herbie opět vybočil ze zavedených jazzových kolejí a vyprodukoval platinové album *Future Shock*. Singl *Rockit* otřásl tanečními i R&B hitparádami a získal cenu Grammy za nejlepší instrumentální R&B skladbu. V roce 1986 získal Herbie Oscara za hudbu k filmu *Round Midnight*, ve kterém se objevil i jako herec.

Po dobrodružném a objevném hudebním projektu *Dis Is Da Drum* vytvořil all-star kapelu, která v roce 1996 natočila cenou Grammy ověřenou nahrávku *The New Standard*. V roce 1997 následovalo album intimních duetů s Waynem Shorterem 1+1. Rok 1998 byl ve znamení nahrávání a vydání alba *Gershwin's World*, na kterém se podíleli i Joni Mitchell nebo Stevie Wonder a jež získalo hned tři ceny

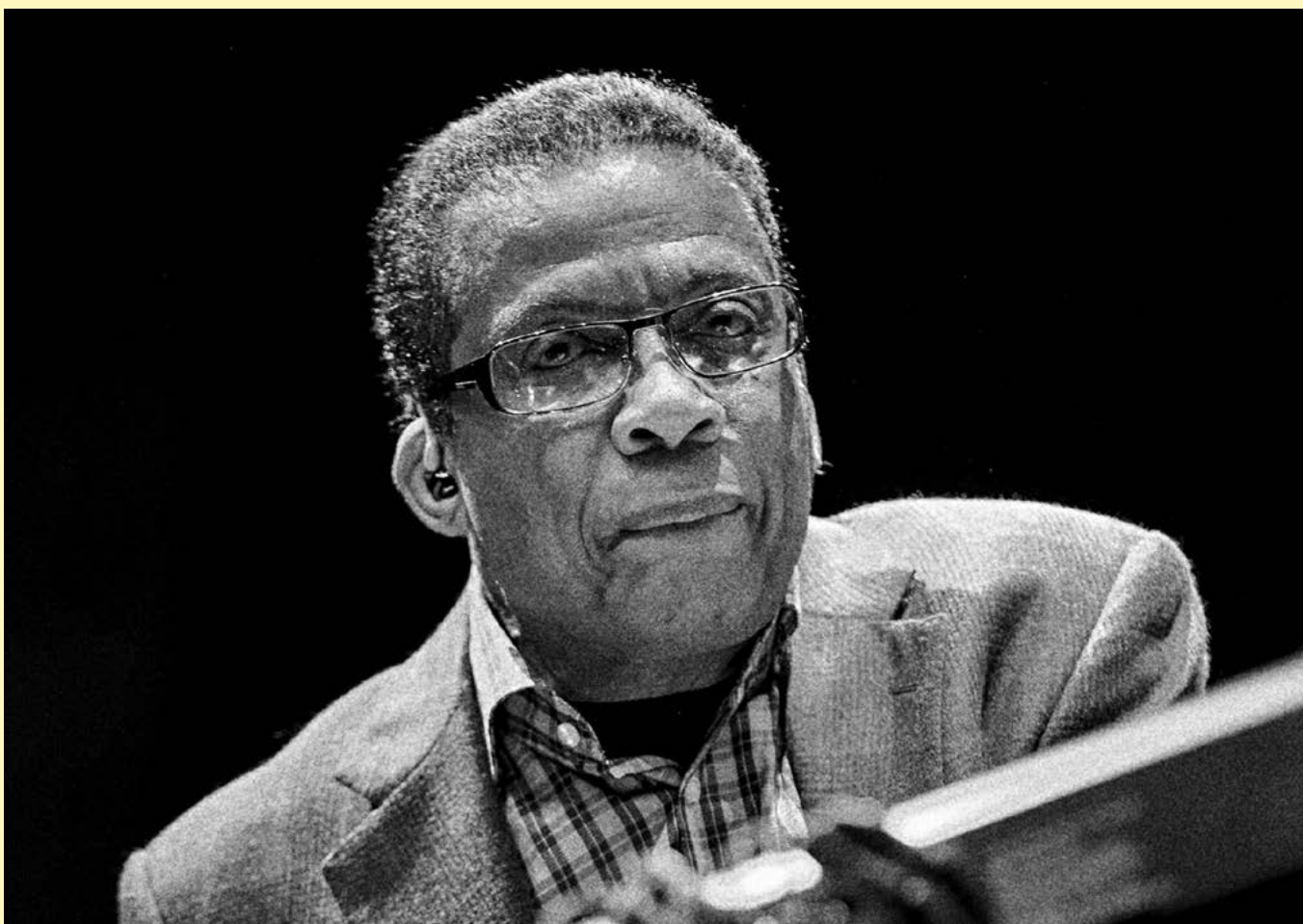
Grammy. Na albu *Possibilities* vydaném v roce 2005 spojil Herbie tvůrčí síly s mnoha populárními umělci, mezi nimiž nechyběli Sting, Annie Lennox, Christina Aguilera, Paul Simon nebo Carlos Santana. O dva roky později vydal vyspělou a krásnou desku *River: The Joni Letters*, jejímž prostřednictvím vzdal hold dlouholeté přítelkyni a spolupracovnici Joni Mitchell. Album získalo tři ceny Grammy, včetně nejvýznamnější kategorie album roku. V roce 2010 vydal Hancock další ceněné CD *The Imagine Project* a na slavnostním udílení cen Grammy bral další dva gramofonky.

Jen těžko bychom našli umělce, který by měl výraznější vliv na akustický i elektrický jazz a R&B než právě Herbie Hancock. Sám nesmrtelný Miles Davis řekl ve své autobiografii: „Herbie dokázal po Budu Powellovi a Theloniu Monkovi posunout jazzové piano o krok dál a dodnes jsem neslyšel nikoho, kdo by po něm dokázal přebrat štafetu.“

Na Struny podzimu nepřijíždí Herbie Hancock sám, ale ve skvěle obsazeném kvartetu. Na basu tradiční Hancockův souputník James Genus, za bicími osvědčený Trevor Lawrence jr. a se saxofonem enfant terrible a umělec, který má našlápnuto k tomu stát se jednou z vůdčích osobností hudebního světa, Terrace Martin. Ten je nejen vynikajícím saxofonistou, ale i vyspělým skladatelem a oblíbeným producentem. Spolupracoval s hvězdami nejen jazzu, ale i hipopu či R&B, jakými jsou Snoop Dogg, Kendrick Lamar, Wiz Khalifa či Robert Glasper. Jeho autorské album *Velvet Portraits* si letos vysloužilo nominaci na Grammy. Herbie Hancock tak opět potvrzuje nejen čich na talenty, ale že také stejně jako kdysi jeho mentor Miles Davis dokáže skvěle sestavit a generačně vyvážit svou kapelu.

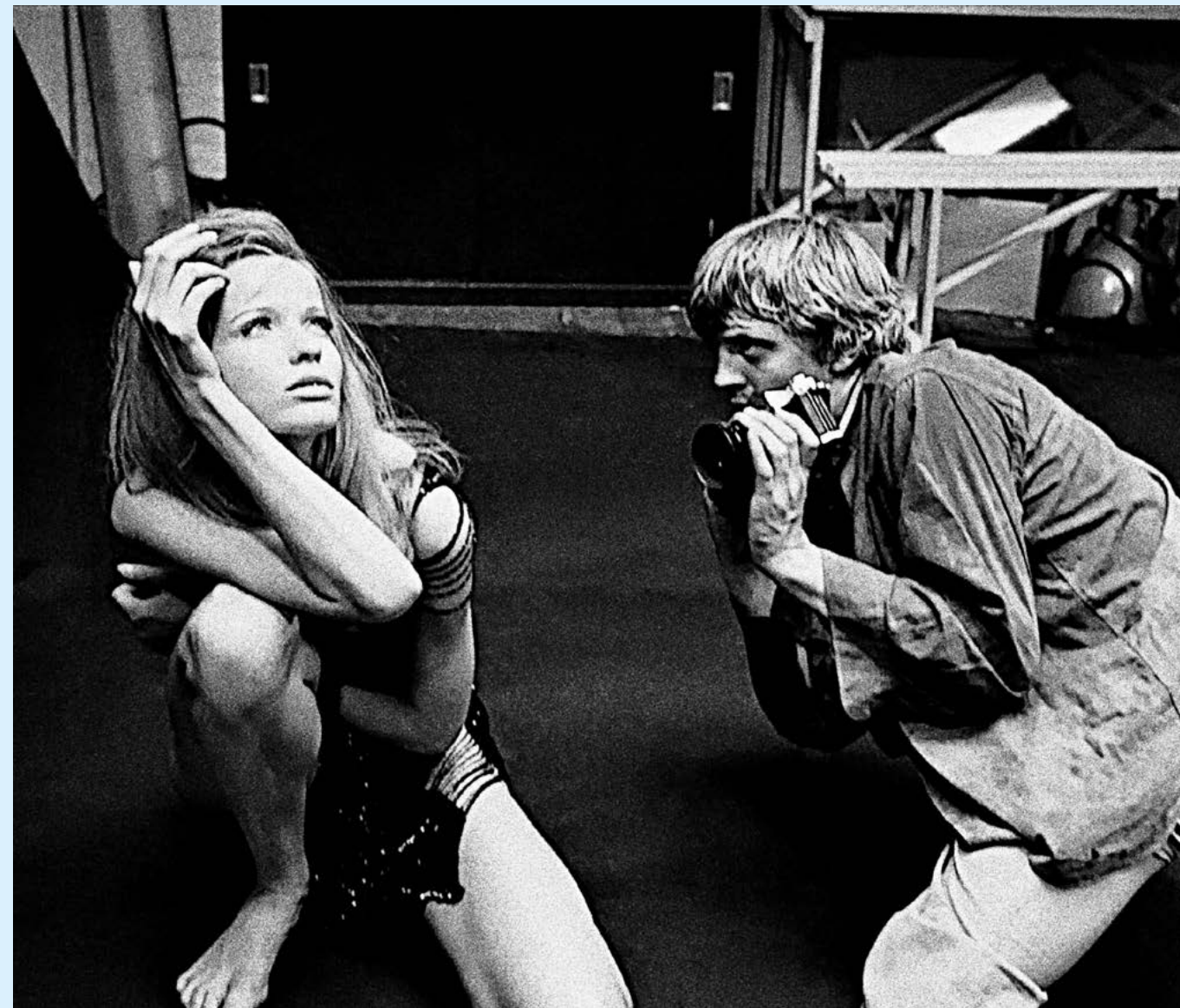
TITULÁRNÍM PARTNEREM KONCERTU JE
ČESKÁ TELEVIZE.

ENCORES: PO KONCERTU NÁSLEDUJE VYSTOUPENÍ
THE KENNEDY ADMINISTRATION S ONDŘEJEM PIVCEM
V KLUBU ROYAL.

ZVĚTŠENINA FILMOVÁ PRE- MIERA SES- TEHO SMYS- LU HERBIEHO HANCOCKA

Na bázi několikastránkové povídky Babí léto mistra svérázných literárních postupů Julia Cortazára stvořil jiný mistr jiného řemesla Michelangelo Antonioni (1912–2007) možná nejslavnější film 60. let. A velký režisér svým dílem Blow-Up také jako první objevil pro filmovou hudbu tehdy mladého Herbieho Hancocka.

„Film, který lze popsat slovy, není ve skutečnosti filmem,“ poznamenal Antonioni po projekci své Zvětšeniny v roce 1967 na festivalu v Cannes, kde získal hlavní cenu za režii. Všetečným a z mocného zážitku poněkud rozhozeným novinářům pak po svém a dle mého velmi správně vysvětloval: „Mluvit o filmu, jako je Zvětšenina, o jeho smyslu, je-li v něm jaký, o záměrech, které mě vedly k jeho realizaci, znamená pro mne vstupovat do jiného světa, než je svět filmu, stavět se před problémy, které jsem vyřešil tím, že jsem onen film natočil. Nutně bych musel natočit jiný film, abych vám jej vysvětlil, neboť pokud jde o jeho význam a tematiku, vím

o tom všem možná méně než vy.“ Antonioni nikdy nepatřil mezi příznivce oné zvláštní vivisekce, která si libuje v pitvání uměleckých děl zaživa. Rozhovory často nedával, a pokud už, byl ochoten hovořit hlavně o technické stránce. Význam a dopad díla nechával na divácích. Každý jeden může mít přeci ze sledovaného snímku jiný pocit, jiné vysvětlení.

Rozpadající se skutečnost

Zvětšenina spolu s Bergmanovou Personou v roce 1966 vyvolaly nový intelektuální zájem o film. Ne, že by dříve leckterí tvůrci nepředkládali díla s hlubším filozofickým či psychologickým zobra-

zením a vhladem. Ovšem majoritní kinematografie se už stala regulérním spotřebním průmyslem, tedy především zábavou se zaměřením na nekomplikované příběhy. A hlavně natočené lehce pochopitelnou, standardní filmovou řečí. Zvětšenina, která přirozeně navazuje na Antonioniho „tetralogii citů“ z let 1959–1964 (Dobrodružství, Noc, Zatmění a Červená pustina), se hned po svém uvedení stala mimořádně populární díky atraktivnímu, tajemnému detektivnímu námětu a také díky sugestivnímu vyjádření bezradnosti člověka v moderním medializovaném světě. Nepopsatelnou, prazvláštní atmosférou, která je kupodivu velmi nedramatická,

tajuplná a můžete se dokonce přistihnout při dojmu, že sledujete němý film. Byť téměř nemá němé místo. Stále něco slyšíme – hudbu, dialogy, geniálně nasazené reálné i fantaskní ruchy. I když má film velmi pomalý rytmus, pořád se něco děje. Ač jde o film z větší části ve studených barvách, s černobílými fotografiemi coby významotvornými „herci“, nikdy předtím žádný Antonioniho film nepůsobil tolik „barevně“. Právě „hudebností“ reálných zvuků i hudby samotné.

Jak je pro Antonioniho typické, ani příběh ve Zvětšenině nemá obvyklou epickou strukturu. Hlavní postava, profesionální fotograf Thomas, představuje bohatého slavného umělce v Londýně 60. let.

Úspěšný, dravý, sebevědomý, arogantní. Jednoho sychravého dne při bloumání po parku vyfotografuje milenecký pár. Když zkoumá vyvolaný film, objeví na snímcích mrtvé tělo a v keři ruku se střelnou zbraní. Zhotovuje další a další zvětšeniny a pokouší se nalézt pravdu. Obraz je však na zrnitých snímcích nezřetelný. Vydá se znovu do parku, kde opravdu najde tělo mrtvého muže. V panice z šíleného objevu si však fotoaparát zapomněl doma, takže nemůže pořídít pravý důkaz. Znovu se na místo vrátí, avšak tělo už tam není.

Antonioni nabídl intelektuálnímu divákovi mnohovrstevné metaforické dílo se záměrně neuzavřenými motivy, provokující

k množství interpretací. Je zároveň hádankou, psychologickou studií i filozofickým podobenstvím o nemožnosti rozlišit skutečné od imaginárního, o nemožnosti uchopit objektivní pravdu. Vysoce artové dílo, co do narativní linie i filmových výrazových prostředků, vzbudilo mohutný zájem nejširší veřejnosti a v té době se dokonce stalo módou vyrážet do ulic s fotoaparátem na krku.

Zrnitý obraz v kinematografickém výrazivu znamená „pravdivý“. Zvětšení zrna a jeho význam jako bariéry pochopení poskytly základní metaforu tohoto filmu. Člověk je obecně zvyklý, že fotografie věrně a stoprocentně zobrazují skutečnost. Zvětšenina

se nám snaží říci, že to tak vždy být nemusí. Najednou lidem tuto zažitou „pravdu“ zcela narušila. Nikterak filozoficky založený fotograf se chce na věci dívat pragmaticky, zblízka. Tím, že věci chce přijít dokonale na kloub, neustále své obrazy zvětšuje, až se mu nakonec rozpadnou před očima a on nevidí nic. Dostáváme se do bodu, kdy máme skutečnost na dosah, moment skutečnosti v tu chvíli uchopíme, abychom jej v dalším momentě ztratili. Aniž si to uvědomíme. Nic je záporný pojem, který získává význam teprve svým protikladem – něco. Heidegger ve své fenomenologii Bytí a čas

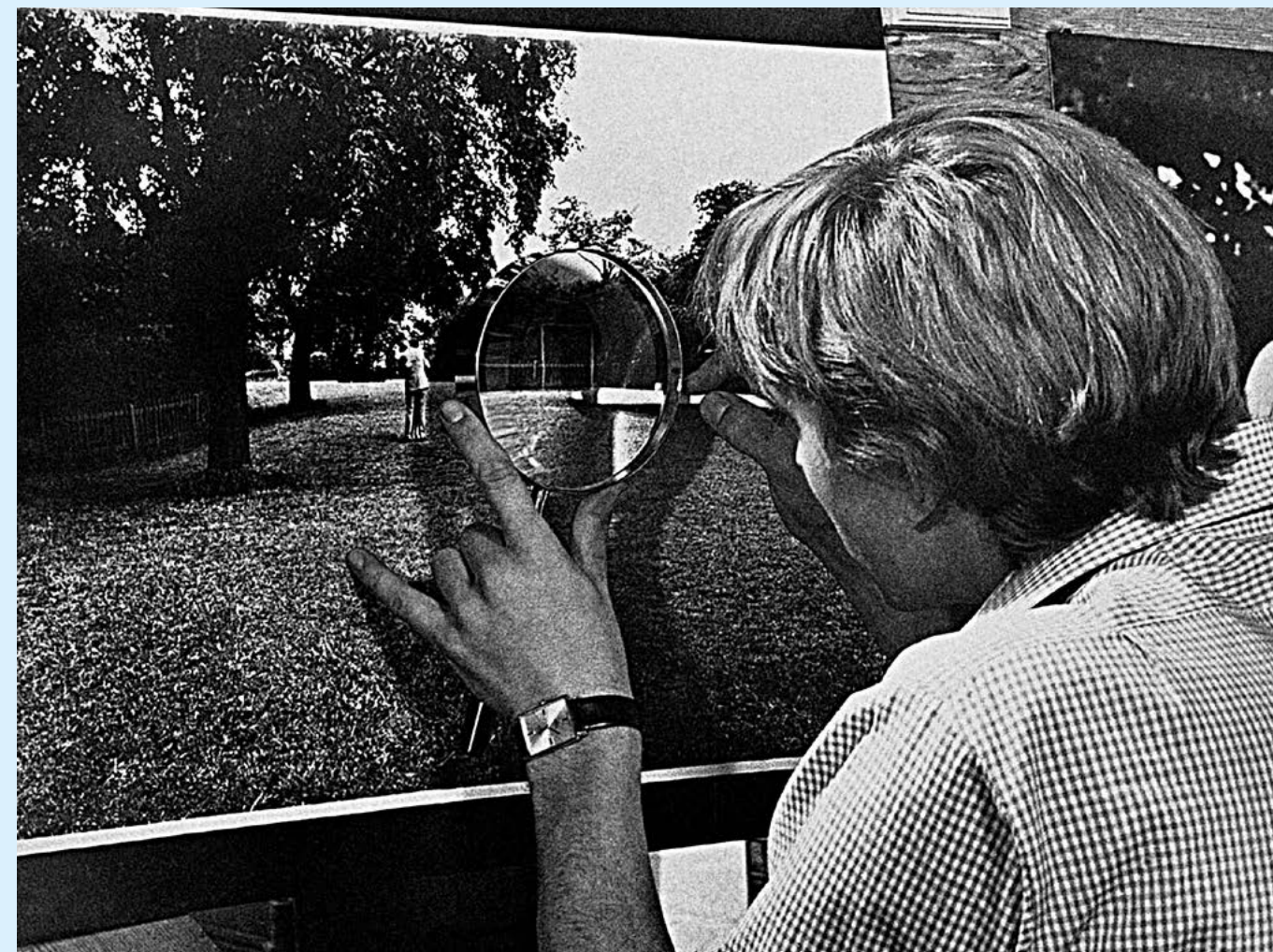
Až na tři čtyři skladby samotný soundtrack bez obrazu příliš nefunguje, s filmem však dokonale.

považoval termín nic za jediný, s jehož pomocí umí vymezit a definovat jednotlivá jsoucna, a také varoval před zneužitím pojmu „nic“ moderní vědou. To je jeden z významů obsažených ve filmu. Antonioni k tomu řekl: „Přílišným zvětšením se sám předmět rozkládá a mizí. Víme, že za každým obrazem se skrývá další, který otevírá novou bránu do věrnější, opravdovější skutečnosti, z níž postupujeme dál a dál do hloubky, až se postupně tou řadou obrazů dostaneme do oné tajemné

absolutní hloubky skutečnosti-reality, kterou není nikdo s to uchopit.“

Vizionářem v užití filmové hudby

Antonioni si už za studií ekonomie na Boloňské univerzitě (1930–1935) zamiloval jazz. Když v Paříži dělal pomocného režiséra na filmu Návštěva z temnot (1942) slavného Marcela Carného, hojně si užíval návštěv jazzových klubů. Sice od prvního filmu až do půli 60. let byl jeho dvorním skladatelem filmové hudby klasik Giovanni Fusco, ovšem jak se mu pak do námětů dostávala témata více propojená s dobovým i místopisným společenským děním, vystoupil Antonioni ze zaběhnutých kolejí a stal se pro své filmy objevitelem jiných hudebních vlivů. Poprvé v roce 1965 využil pro film

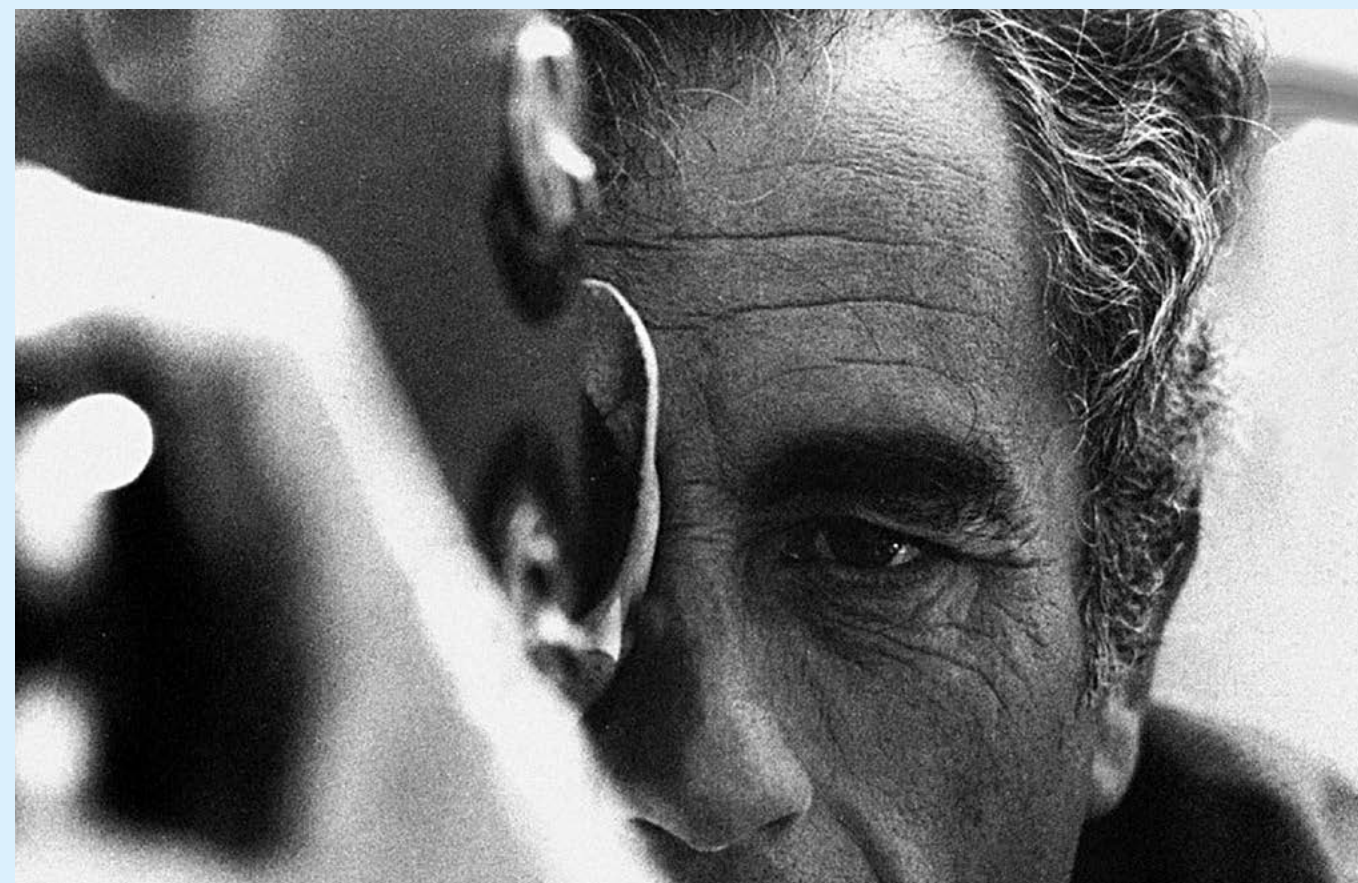
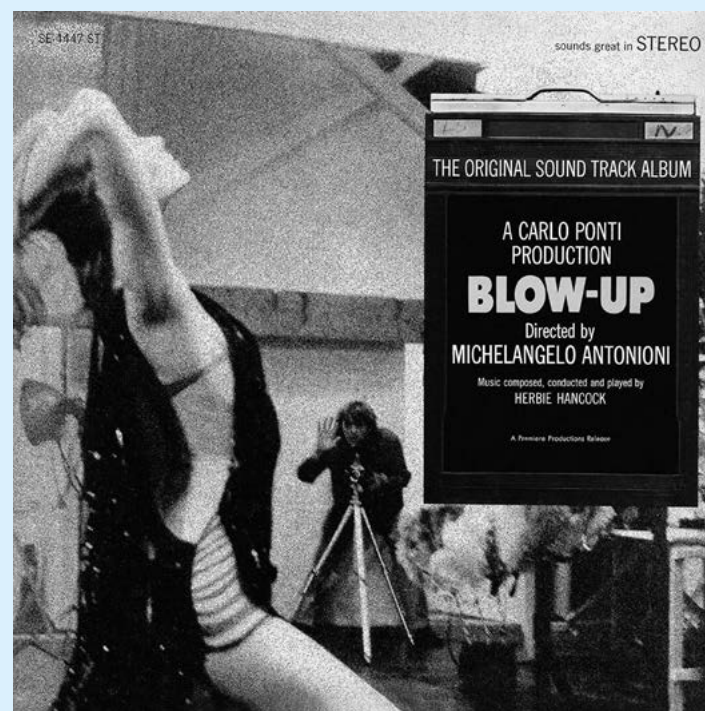
Tři tváře služeb mistra bigbandového jazzu Piera Piccioniho. Hned následný rok si pro své nejznámější dílo Zvětšenina vyhlédl mladého jazzového modernistu Herbieho Hancocka. Ten o dvacet let později získal Oscara za hudbu k filmu Kolem půlnoci (1986). Pro svůj první film v americkém prostředí Zabriskie Point pak v roce 1970 oslovil Pink Floyd a Jerryho Garciiu z Grateful Dead.

Ze Zvětšeniny si divák nejvíc zapamatuje koncertní výstup Yardbirds, kdy Jeff Beck v afektu rozmlátí kytaru o reprobednu. Ten moment je totiž akcentovou scénou děje. Byť je takřka všudypřítomné, hudební score Herbieho Hancocka při sledování filmu téměř nepostřehneme. A právě to je znamením dokonalé symbiózy režisér–skladatel. Hudební složka nesmí filmové dílo převyšovat, má sdělované scény nenápadně

dokreslovat, je jen jedním z dramaturgických prostředků. Tehdejší klávesák kvintetu Milese Davise pro svůj debut na poli filmové hudby složil úsporné, ale promyšlené a autentické dobové kusy – tu swingově až funky pulsující jazz v evokaci Londýna coby středu moderního světa 60. let (Thomas Studies Photos), onde bluesově houpavá náladovka posiluje erotické napětí (Verushka), tu vskutku pestrá hudební perla moderního jazzu (The Naked Camera), modální struktura skladby (Jane's Theme nebo The Kiss), jinde zas kolovrátkově plytká písnička à la kterákoliv beatová kapela té doby. Hancock svým šestým smyslem skvěle pochopil, co která sekvence potřebuje, aby přesně zapadla do celku filmového díla a dala mu konečný smysl. Osobně – až na tři čtyři skladby samotný soundtrack bez obrazu příliš nefunguje, s filmem však dokonale.

Producent Carlo Ponti na Antonioniho radu poskytl Hancockovi otevřený rozpočet i absolutně volnou ruku ve výběru muzikantů, a když se mu prvotní nahrávka pořízená v Londýně úplně nelíbila, odjel si do New Yorku sestavit band z takových superhvězd jako Jim Hall, Joe Henderson nebo Jack DeJohnette. Hancock prý byl po zhlédnutí Blow-Up našťvaný, že mu režisér nahrané kusy rozfragmentoval. Brzy však uznal, že filmová hudba není prezentací sebe jako skladatele a muzikanta, ale dílem v té mystické skládačce, jejíž součástky, když správně secvaknou, vytvoří dokonalé spojení a divák si rázem nevšímá jednotlivých prvků a vnímá jen celkový pocit komplexního díla. Dveře do světa filmové hudby se tomuto hudebnímu chameleonovi rázem otevřely dokořán.

Petr Procházka

ODVAHA PROPOJIT TRADICE A VIZI

NÁS SPOJUJE S FESTIVALEM STRUNY PODZIMU

Tradiční banka –
moderní přístup:
PRIVAT BANK.

Jako součást největší rakouské regionální banky si zakládáme nejen na tradičních hodnotách privátního bankovníctví. Diskrétnost a zodpovědná péče o klienty tvoří totiž pouze základ našeho transparentního poradenství na vysoké úrovni. Podle Vašich individuálních požadavků a cílů vytváříme strategie pro bezpečí Vašeho majetku. **PRIVAT BANK. Kultura poradenství. Bezpečně. Individuálně.**

pobočka Česká republika
Dlouhá 29, 110 00 Praha 1
Tel.: 224 816 900, Fax: 224 816 901
www.privatbank.at

PRIVAT BANK
der Raiffeisenlandesbank Oberösterreich

WWW.PRIVATBANK.AT | ÖSTERREICH | SÜDDEUTSCHLAND | TSCHECHIEN | SERVICE@PRIVATBANK.AT

RSJ

**Harmonie v hudbě.
Harmonie v podnikání.**

**Příjemný poslech Vám přeje
partner Strun podzimu 2017
finanční skupina RSJ**

Hudba inspiruje mysl

Umění je jedním ze čtyř základních pilířů kvality lidského života. Vytváří krásu v chaosu a je součástí kreativity. Mám osobní zkušenost s tím, jak kvalitní hudba inspiruje mysl a umožňuje člověku nahlédnout nové myšlenkové hloubky. Věřím, že 21 je číslo našeho Vesmíru a proto je letošní 21. ročník velmi symbolický. Myslím, že nás čekají nadpozemské hudební zážitky.

Karel Janěček

LE PALAIS

ART HOTEL PRAGUE

SETKÁNÍ V INSPIRATIVNÍM PROSTŘEDÍ

- KONGRESOVÝ SÁL S KAPACITOU DO 80 OSOB
- 5 SALONKŮ S KAPACITOU DO 25 OSOB
- RESTAURACE S NABÍDKOU MEZINÁRODNÍ KUCHYNĚ
- LETNÍ TERASA
- MASÁŽE, FITNESS
- WHIRLPOOL, SAUNA, PARNÍ LÁZNĚ, AROMA SPRCHY
- MOŽNOST PARKOVÁNÍ V HOTELOVÉ GARÁŽI

Při Vašich setkáních budete obklopeni díly nejen světoznámých umělců jako jsou Le Corbusier, Luděk Marold, Miloš Reindl, Lea Vivot, ale také díly českých umělců jejichž tvorbu hotel dlouhodobě podporuje.

Le Palais Art Hotel Prague

U Zvoňáčky 1, 120 00 Praha 2, Czech Republic

Tel: +420 234 634 111, Fax: +420 234 634 635

E-mail: info@lepalaishotel.eu

www.lepalaishotel.eu

HEAVY METAL.

ZCELA NOVÉ BMW M5.
ZRYCHLENÍ Z 0 NA 100 KM/H ZA 3,4 S.

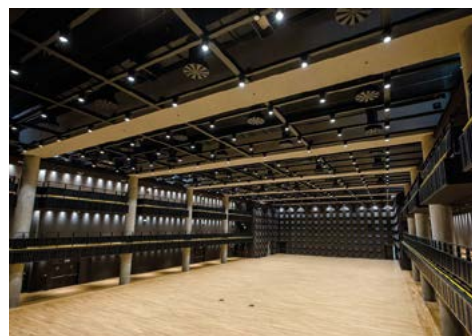
Radost z jízdy

LVX™

Preferred
HOTELS & RESORTS

WWW.BMW.CZ

Kombinovaná spotřeba paliva 10,5 l/100 km. Emise CO₂ 241 g/km.

FORUM KARLÍN

PERNEROVA 53
PRAGUE 8 - KARLÍN, 186 00
CZECH REPUBLIC

WWW.FORUMKARLIN.CZ

FORUM KARLÍN – ART VENUE IN PRAGUE

FORUM KARLÍN je novým „art venue“, které bylo otevřeno začátkem června 2014. Venue se nachází v těsné blízkosti centra Prahy v části Karlín, který v současné době expanduje rozvojem v oblasti moderní architektury.

FORUM KARLÍN je multifunkční sál vhodný pro realizaci kongresů, kulturních a společenských akcí. Vyniká skvělou akustikou, za kterou získal certifikát „11. nejlepší akustický sál na světě“ a v loňském roce získal ocenění „Venue roku“.

STRUČNÉ INFORMACE

TYP VENUE

Multifunkční sál

LOKACE

Praha - Karlín, v těsné blízkosti centra Prahy

STYL

Moderní art venue

KAPACITA - KONFERENCE

250 - 1360 osob (divadelní uspořádání)
250 - 750 osob (školní uspořádání)

KAPACITA - GALADINNER

250 - 1150 osob (sezení u kulatých stolů)

KAPACITA - PÁRTY

250 - 2500 osob

MEETING ROOMS

5x20 m², 2x20 m² (nebo 1x40 m²), 5x20 m²
(nebo 1x100 m²)

DOSTUPNOST

5 minut autem z centra Prahy, 1 stanice tramvají nebo metrem z centra Prahy

ROZLOHA SÁLU

Celkem 3 016 m² (hlavní plocha sálu 1 530 m², foyer hlavní plochy sálu 290 m², 1. galerie 363 m², foyer 1. galerie 278 m², 2. galerie 360 m², foyer 2. galerie 195 m²)

At' jste kdekoliv, jsme s vámi

Hospodářské noviny jsou hrdým partnerem
hudebního festivalu Struny podzimu

HOSPODÁŘSKÉ NOVINY

Radio Wave
Děláme vlny
wave.cz
Radio Wave
Děláme vlny

Vysílání Radia Wave naladíte na internetu,
prostřednictvím mobilní aplikace, v digitálním rozhlasovém
vysílání (DAB+) a na digitálních televizích (DVB-T).

 Radio Wave
Český rozhlas

wave.cz

art

ČT **art** každý den od 20 hodin
www.ctart.cz

 Česká televize

MICHAELA

JANEČKOVÁ

MICHAELA
JANEČKOVÁ

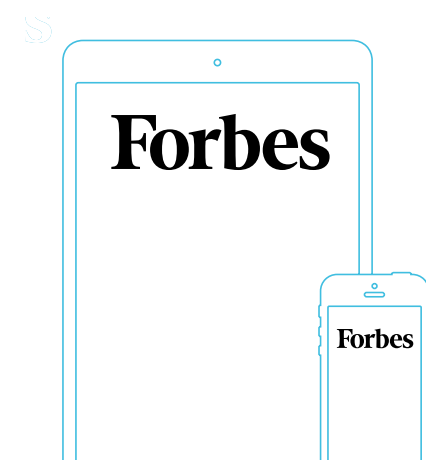

ALL YOU CAN READ

Roční předplatné

12x Forbes + 12x digitální verze + 7x speciální vydání

Forbes **NEXT** Jaro
Forbes **Nejbohatší lidé**
Forbes **Woman**
Forbes **NEXT** Léto
Forbes **NEXT** Podzim
Forbes **Life**
Forbes **NEXT** Zima

Za speciální cenu 1399Kč

Předplatné objednávejte na: www.forbes.cz/predplatne

Národní galerie v Praze

Kláster sv. Anežky České

středověké umění v Čechách a střední Evropa 1200–1550

klášterní zahrady se sochařským parkem

lapidárium

prohlídkový okruh historií a architekturou

dětský ateliér

haptická expozice

vstup z ulic Na Františku a Anežská
ngprague.cz
@ngprague
fb.com/NGvPraze
fb.com/NGdetem

Richard Galliano
foto © Alix Laveau/Universal Classics & Jazz France

HARMONIE

klasická hudba, jazz a world music

jsou vaše oči
do světa klasické hudby
nové zážitky – seriózní informace

Kontakt a předplatné: nakladatelství Muzikus, Novákových 6, 180 00 Praha 8
e-mail: infoh@muzikus.cz, tel.: 266 311 701, 266 311 703, fax: 284 820 127

www.casopisharmonie.cz

OPERA+

Váš průvodce světem
HUDBY, OPERY a TANCE

www.operaplus.cz

K | BLONDE REDHEAD | BLU MAR TEN | BLUE DAISY | BLUR | BOARDS OF CANADA | BOB MARLEY | BOMB THE BASS | BOMBAY | BON IVER | BONOBO | BRAID | BRANDT BRAUER
ERS | CURE | CUT COPY | DAEDELUS | DAFT PUNK | DAN DEACON | DAN DEACON | DARK SKY | DARKSTAR | DATA | DAUGHTER | DAVE DK | DAVID BOWIE | DAVID BYRNE | DAVID S
ANA | EVERLAST | EVERYTHING EVERYTHING | FALLGRAPP | FALTY DL | FATIMA | FEIST | FEMME EN FOURRURE | FENNESSZ | FEVER RAY | FIELD MUSIC | FINK | FKA TWIGS | FLOA
ORILLAZ | GRIZZLY BEAR | GUI BORATTO | GURU | HAELOS | HALF MOON RUN | HANNE HUKKELBERG | HAUSCHKA | HELIOS | HOLY FUCK | HOLY WAVE | HUDSON MOHAWKE | HU
TEK | JACK WHITE | JAGA JAZZIST | JAGWAR MA | JAMES BLAKE | JAMES HOLDEN | JAMIE XX | JENNYLEE | JESSY LANZA | JESU | JOHNNY FOREGNER | JON HOPKINS | JONSI | J
KURT VILE | KWABS | LA PRIEST | LA ROUX | LANTERNS ON THE LAKE | LAPALUX | LAPSLEY | LCD SOUNDSYSTEM | LE1F | LIIMA | LITTLE DRAGON | LITTLE DRAGON | LONE | LOO
K | MC SOLAAR | MELANIE DE BASIO | METRONOMY | MEW | MIDI LIDI | MIIKE SNOW | MINT JULEP | MONO | MOUNT KOMBIE | MOURN | MOVITS! | MY BLOODY VALEN
OM UNIT | OTHER LIVES | OWEN PALLET | PASCAL PINON | PEARL JAM | PETER BJÖRN AND JOHN | PETER BRODERICK | PETER PAN COMPLEX | PETITE NOIR | PHARRELL WILL
RIOT | RADIOHEAD | RATATAT | REAL ESTATE | REPUBLIC OF TWO | RHYE | RINGO DEATHSTARR | RIVAL CONSOLES | ROOSEVELT | RUN THE JEWELS | S. CAREY | SAMPHA | SANT
IN | SOKO | SON LUX | ST. SOUTH | SUBJECT LOST | SUBMOTION ORCHESTRA | SUEDE | SUFJAN STEVENS | SUN KIL MOON | SUNDARA KARMA | SUNFLOWER BEAN | TAME IMPAL
G SNOW | THURSTON MOORE | TICHONOV | TINDERSTICKS | TOBIAS J | TRENTEMOLLER | TROPICS | TRUST | TUNE-YARDS | TUN
EWHO | WILD BEASTS | WILD NOTHING | WILEY | WILL BUTLER | WRAY | WWW | YOUNG FATHERS | YOUNG MAGIC | 65DAYSOFFSTATIC | ACTIVE CHILD | AESOP ROCK | AGNES O
LVI | ANNA VON HAUSSWOLFF | ANOHN | APOLLINAIRE | APPARAT | ARCADE FIRE | ARCTIC MONKEYS | ARCHIE PELAGO | ARIEL PINK | ARIL BRIKHA | ARTHUR BEATRICE |
OS OF CANADA | BOB MARLEY | BOMB THE BASS | BOMBAY | BON IVER | BRANDT BRAUER FRICK | BURIAL | BUSTA RHYMES | BVDUB | C2C | CARIBOU | CARLOS CIPA | CARS & TRAINS | CASPIAN | CAT POWER |
DAN DEACON | DARK SKY | DARKSTAR | DATA | DAUGHTER | DAVE DK | DAVID BOWIE | DAVID BYRNE | DAVID SYLVAIN | DEAD CAN DANCE | DEATH CAB FOR CUTIE | DEPECHE MO
DL | FATIMA | FEIST | FEMME EN FOURRURE | FENNESSZ | FEVER RAY | FIELD MUSIC | FINK | FKA TWIGS | FLOATING POINTS | FLOEX | FLUME | FLYING LOTUS | FM BELFAST | FOALS
ON RUN | HANNE HUKKELBERG | HAUSCHKA | HELIOS | HOLY FUCK | HUDSON MOHAWKE | HUNDRED WATERS | HVOB | HYETAL | CHARLES BREADLEY | CHEATAH
JAMES HOLDEN | JAMIE XX | JENNYLEE | JESSY LANZA | JESU | JOHNNY FOREGNER | JON HOPKINS | JONSI | JOSE GONZALES | JULIA HOLTER | JULIO BASHMORE | JUNIOR BOY
LAKE | LAPALUX | LAPSLEY | LCD SOUNDSYSTEM | LE1F | LIIMA | LITTLE DRAGON | LITTLE DRAGON | LONE | LOOPTROOP | LORENZO DADA | LORN | LOSCIL | LOTUS PLAZA | L
Y | MIDI LIDI | MIIKE SNOW | MINT JULEP | MODERAT | MONO | MOUNT KOMBIE | MOURN | MOVITS! | MY BLOODY VALENTINE | NATHAN FAKE | NEON INDIAN | NEVER SOL | NICK
PINON | PEARL JAM | PETER BJÖRN AND JOHN | PETER BRODERICK | PETER PAN COMPLEX | PETITE NOIR | PHARRELL WILLIAMS | PIANO | PICTUREPLANE | PINK FLOYD | PIXIES
C OF TWO | RHYE | RINGO DEATHSTARR | RIVAL CONSOLES | ROOSEVELT | RUN THE JEWELS | S. CAREY | SAMPHA | SANTIGOLD | SAVAGES | SBTRKT | SCUBA | SEAMS | SEEKAE
OTION ORCHESTRA | SUEDE | SUFJAN STEVENS | SUN KIL MOON | SUNDARA KARMA | SUNFLOWER BEAN | TAME IMPALA | TATA BOJS | TEEN DAZE | THE ACID | THE FRAMES | TH
S | TOBIAS JESSO JR. | TODD TERJE | TODDLA T | TORO Y MOI | TRENTEMOLLER | TROPICS | TRUST | TUNE-YARDS | TUNNG | TYCHO | TYLER, THE CREATOR | U2 | UMAKART |
L BUTLER | WRAY | WWW | YOUNG FATHERS | YOUNG MAGIC | 65DAYSOFFSTATIC | ACTIVE CHILD | AESOP ROCK | AGNES OBEL | AH! KOSMOS | AIR | ALABAMA SHAKES | ALICE
RE | APPARAT | ARCA | ARCADE FIRE | ARCTIC MONKEYS | ARCHIE PELAGO | ARIEL PINK | ARIL BRIKHA | ARTHUR BEATRICE | ASAF AVIDAN | ASGEIR | ATOMS FOR PEACE | AUTO
BOMBAY | BON IVER | BONOBO | BRAID | BRANDT BRAUER FRICK | BURIAL | BUSTA RHYMES | BVDUB | C2C | CARIBOU | CARLOS CIPA | CARS & TRAINS | CASPIAN | CAT POWER |
GHTER | DAVE DK | DAVID BOWIE | DAVID BYRNE | DAVID SYLVAIN | DEAD CAN DANCE | DEATH CAB FOR CUTIE | DEPECHE MODE | DESTROYER | DIIV | DOLOREAN | DORIAN CONC
| FEVER RAY | FIELD MUSIC | FINK | FKA TWIGS | FLOATING POINTS | FLOEX | FLUME | FLYING LOTUS | FM BELFAST | FOALS | FOUR TET | FREDERIC ROBINSON | FUGAZI | FUGEES
| HOLY FUCK | HOLY WAVE | HUDSON MOHAWKE | HUNDRED WATERS | HVOB | HYETAL | CHARLES BREADLEY | CHEATAHS | CHELSEA WOLFE | CHEMICAL BROTHERS | CHET F
NZA | JESU | JOHNNY FOREGNER | JON HOPKINS | JONSI | JOSE GONZALES | JULIA HOLTER | JULIO BASHMORE | JUNIOR BOYS | JUSTICE | KAITO | KALIPO | KALLE | KANYE WE
| LE1F | LIIMA | LITTLE DRAGON | LITTLE DRAGON | LONE | LOOPTROOP | LORENZO DADA | LORN | LOSCIL | LOTUS PLAZA | LOW | LOWER DENS | LUNO | LUSH | LUSHLIFE | LUS
MONO | MOUNT KOMBIE | MOURN | MOVITS! | MY BLOODY VALENTINE | NATHAN FAKE | NEON INDIAN | NEVER SOL | NICK CAVE | NICOLAS JAAR | NILS FRAHM | NINE INCH NAILS
DERICK | PETER PAN COMPLEX | PETITE NOIR | PHARRELL WILLIAMS | PIANO | PICTUREPLANE | PINK FLOYD | PIXIES | PLEASURE MACHINE | PLEASE THE TREES | POLICA | PORCHES | P
E JEWELS | S. CAREY | SAMPHA | SANTIGOLD | SAVAGES | SBTRKT | SCUBA | SEAMS | SERRAVALLO | SEPALCURE | SEVEN MILES WEST | SCHMIED
MOON | MONO | MOUNT KOMBIE | MOURN | MOVITS! | MY BLOODY VALENTINE | NATHAN FAKE | NEON INDIAN | NEVER SOL | NICK CAVE | NICOLAS JAAR | NILS FRAHM | NINE INCH NAILS
MOI | TRENTMOLLER | TROPICS | TRUST | TUNE-YARDS | TUNNG | TYCHO | TYLER, THE CREATOR | U2 | UMAKART | UNDERWORLD | UNCLE WAGNER | VANDERLINDEN & SMITH | VLAD
| 65DAYSOFFSTATIC | ACTIVE CHILD | AESOP ROCK | AGNES OBEL | AH! KOSMOS | AIR | ALABAMA SHAKES | ALICE PHOEBE LOU | ALIX PE
PELAGO | ARIEL BRIKHA | ARTHUR BEATRICE | ASAF AVIDAN | ASGEIR | ATOMS FOR PEACE | AUTOLUX | AVI BUFALLO | AVISHA
| BUSTA RHYMES | BVDUB | C2C | CARIBOU | CARLOS CIPA | CARS & TRAINS | CASPIAN | CAT POWER | CLAMS CASINO | CLARINET FACTORY | CLOUD NOTHING | CLUBROOT | C
CAN DANCE | DEATH CAB FOR CUTIE | DEPECHE MODE | DESTROYER | DIIV | DOLOREAN | DORIAN CONCEPT | EAST INDIA YOUTH | EATING SNOW | ECSTASY OF SAINT THERESA |
EX | FLUME | FLYING LOTUS | FM BELFAST | FOALS | FOUR TET | FREDERIC ROBINSON | FUGAZI | FUGEES | FUJIYA & MIYAGI | FUTURE ISLANDS | FYFE | GEORGE FITZGERALD | G
WOB | HYETAL | CHARLES BREADLEY | CHEATAHS | CHELSEA WOLFE | CHEMICAL BROTHERS | CHET FAKER | CHILLY GONZALES | CHVRCHES | LIBBY LUGGY BOB | LILLE | LIIMA |
CAN DANCE | DEATH CAB FOR CUTIE | DEPECHE MODE | DESTROYER | DIIV | DOLOREAN | DORIAN CONCEPT | EAST INDIA YOUTH | EATING SNOW | ECSTASY OF SAINT THERESA |
EX | FLUME | FLYING LOTUS | FM BELFAST | FOALS | FOUR TET | FREDERIC ROBINSON | FUGAZI | FUGEES | FUJIYA & MIYAGI | FUTURE ISLANDS | FYFE | GEORGE FITZGERALD | G
WOB | HYETAL | CHARLES BREADLEY | CHEATAHS | CHELSEA WOLFE | CHEMICAL BROTHERS | CHET FAKER | CHILLY GONZALES | CHVRCHES | LIBBY LUGGY BOB | LILLE | LIIMA |

Radio 1 :: 91,9 FM
Alternativa bez playlistu

iREPORT.cz

MUSIC & STYLE MAGAZINE

National Theatre Live

Přímé přenosy a záznamy z britských činoherních scén
Best of British theatre in a cinema near you

divadlo v kině

BENEDICT CUMBERBATCH, BEN WHISHAW, SIENNA MILLER V DIVADELNÍCH HITECH Z LONDÝNA

Praktické informace

Kdy nejpozději mám přijít do koncertního sálu?

Na svoje místo v sále usedněte nejpozději pět minut před zahájením koncertu (nejčastěji tedy v 19:55). V případě pozdějšího příchodu váš nárok na místo zaniká.

Co si mám vzít a co naopak raději nechat doma?

Vždy u sebe mějte nějaký doklad totožnosti. Do objektů, v nichž se koncerty konají, obvykle není dovoleno vnášet jakýkoli alkohol, potraviny a nápoje (s výjimkou doložených zdravotních důvodů), lahve, natlakované předměty, nádoby všeho druhu (skleněné či PET lahve, plechovky, dózy apod.), drogy, toxické a omamné látky, nadměrná zavazadla, zbraně (bodné, sečné, střelné, apod.), nůžky, jakékoli druhy záznamových zařízení, a to datových, obrazových i zvukových, výbušné látky (trhaviny, třaskaviny a výbušné hořlaviny), hořlaviny a dalekohledy. Dále také parfémy, laky nebo deodoranty ve spreji nad obsah 100 ml, dětské kočárky, jízdní kola, koloběžky (aj. dopravní prostředky či sportovní pomůcky a náčiní) a jiné nebezpečné předměty, které by mohly způsobit škodu na zdraví nebo majetku. Konkrétní podmínky najdete v návštěvních řádech na webových stránkách jednotlivých objektů.

Mohu přijít se zvýhodněnou vstupenkou bez průkazu opravňujícího ke slevě?

Ne, při kontrole vstupenky budete požádáni o předložení průkazu opravňujícího ke slevě. Mějte ho tedy vždy u sebe. V případě, že jej mít nebudete, musíte pro vstup do sálu doplatit plnou cenu vstupenky.

Mohu platit vstupné v místech konání koncertů kreditní kartou?

Ne, na pokladně v místě konání je možné platit pouze v hotovosti.

Mohu platit vstupné v místech konání koncertů cizí měnou?

Pokud není výslovně uvedeno jinak, není v místech konání možné platit cizí měnou.

Je v místech konání akcí povoleno kouřit?

Kouření je zakázáno v místech konání všech hlavních koncertů festivalu.

VSTUPENKY

Vstupenky jsou dostupné na:

- www.strunypodzimu.cz
- Ve Vstupenkovém centru festivalu
- v předprodejních sítích:
 - o Colosseumticket
 - o Ticketpro
- V den koncertů prodej vstupenek v místě konání vždy hodinu před začátkem.

Vstupenkové centrum Struny podzimu

Palackého 740/1, 110 00 Praha 1, 3. Patro

Otevřeno

Po, St 12:00–18:00

Út, Čt 8:00–14:00

Pá zavřeno

Přijímáme platby kartou všech obvyklých typů (nevztahuje se na prodej vstupenek v místě konání koncertů).

SLEVY

- držitelé mezinárodního průkazu ISIC a ITIC a senioři nad 65 let – sleva 20 % (sleva poskytnuta na vstupenky od II. kategorie)
- děti do 15 let – sleva 20 %
- držitelé průkazek ZTP (1 osoba) a ZTP-P (1 osoba a 1 doprovod) – sleva 50 %
 - o pro vozíčkáře místa vyhrazena, bezbariérový přístup zajištěn
 - o rezervace vstupenek ZTP/P: vstupenky@strunypodzimu.cz
- školy (učitelé a žáci) – sleva 50 % (sleva poskytnuta na vstupenky od II. kategorie)
- o rezervace vstupenek pro školy: vstupenky@strunypodzimu.cz

KONTAKT

Vstupenkové centrum:

vstupenky@strunypodzimu.cz

+420 601 164 060

Máte-li potíže s registrací, rezervací či platbou v průběhu objednávky, kontaktujte info@colosseumticket.cz, telefon: +420 277 012 677

Přejete-li si podat reklamaci či požádat o vrácení vstupného v případě zrušené akce, napište na info@colosseumticket.cz

Obecné informace

V případě jiných dotazů nás, prosím, kontaktujte na e-mailu vstupenky@strunypodzimu.cz nebo na telefonním čísle +420 601 164 060.

Hromadné objednávky

V případě vašeho zájmu o nákup většího počtu vstupenek nás kontaktujte na vstupenky@strunypodzimu.cz. U hromadných objednávek je možná platba na fakturu.

VĚRNOSTNÍ PROGRAM

- Členové věrnostního programu festivalu Struny podzimu získávají za každých utracených 2 000 Kč slevový kupon v hodnotě 200 Kč. Ten lze využít hned při dalším nákupu. Pokud chcete tuto výhodu věrnostního programu využít i vy, stačí se jen bezplatně zaregistrovat.

Jak slevový kupon funguje?

o kupon je přenosný

o kupon je možné uplatnit na nákup jakéhokoli koncertu v jakémkoli cenovém pásmu

o kupon lze uplatnit na nákup vstupenek pouze v české měně, a to buď on-line, nebo na Vstupenkovém centru festivalu a také ve společnosti Perfect System

o je možné použít vždy jen jeden kupon

o slevy se nesčítají

o platnost kuponů vydaných od 23. 5. 2017 je do 9. 11. 2017

Registrace do věrnostního programu na adrese: www.strunypodzimu.cz/vstupenky

ADRESY

Forum Karlín Pernerova 51

Rudolfinum Alšovo nábřeží 12

Divadlo Archa Na Poříčí 1047/26

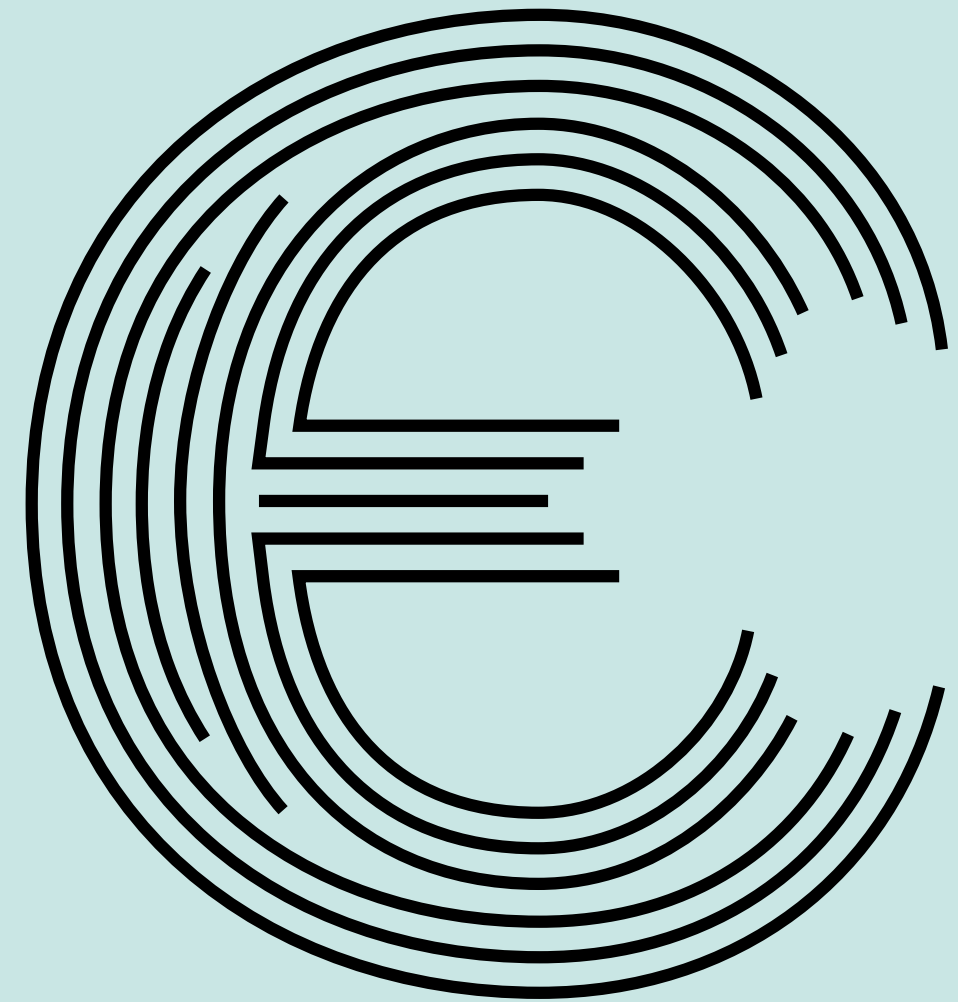
La Fabrika Přístavní 22

Anežský klášter U Milosrdných 17

Royal Vinohradská 2165/48

Černá labuť Na Poříčí 25

Encores

Struny podzimu jako obvykle nezůstávají jen u koncertního programu. Atraktivní doprovodný program „Encores“ připraví milovníkům hudby unikátní zážitky a setkání. Na co se můžete těšit?

DJ CRAIG MONTS

22/10, 22 H
DIVADLO ARCHA

Talent, houževnatost a tvrdá práce – vítejte ve světě C. Montse, jedné z nejzajímavějších osobností současné hiphopové scény.

Montsova vášeň a vůle prosadit se na hudební scéně jej momentálně přitáhla do střední Evropy, kde si díky svým progresivním názorům a tvorbě, jež komunikuje prostřednictvím svého portálu brokeandfamous.cz, vybudoval silnou a autentickou skupinu posluchačů.

Monts působil také v celosvětově proslulém magazínu Vice. Aktivní a úspěšný je především online, uznáván je jeho blog potholesinmyblog.com (rip), český cream.cz a americký Wavdiggers.com. Monts se také úspěšně prezentuje v rádiu prostřednictvím žánrově pestré show The Workout, která běží v přímém přenosu každý sobotní večer na pražském radio1.cz (22.00–00.00 CET). Monts dokáže vytvořit perfektní atmosféru, důkazem toho jsou jeho společná vystoupení s umělci světového jména, jako jsou například Flatbush Zombies, The Underachievers, Skepta nebo Little Simz.

Jeho talent, hudební přehled a bohaté zkušenosti staví Montse do pozice všestranného umělce se smyslem pro styl a kvalitní provedení.

JAM SESSION SE ŠTĚPÁNKA BALCAROVÁ SEXTET & MAŁGORZATA HUTEK

29/10, 22 H
DŮM ČERNÁ LABUŤ

Po koncertu Jasona Morana sbalte nástroje a přesuňte se do Černé labutě. Jazzovou jam session tu odstartuje Štěpánka Balcarová se svým česko-polským uskupením. Následně dostane prostor každý, kdo bude mít chuť na trochu té hudební improvizace. Více o kapele se dočtete ve speciálním článku.

FOLKLORNÍ JAM SESSION

3/11, 22 H
LA FABRIKA

Jam session je sice termín asociovaný spíše s jazzem, ale i v jiných žánrech, kde existuje tzv. standardní repertoár a muzikanti rádi improvizují, má své místo. Cimbálová muzika je vlastně tak trochu náš domácí jazz. Stejně jako jeho americký bratr klade důraz na precizní a nakažlivý rytmus, improvizaci a hlavně osobitou expresi nejen primášů. Jiří Slavík, hlavní protagonista projektu Mateřština, je navíc nejlepším pojítkem mezi afroamerickým „folklorem“ a moravským „jazzem“. Umí totiž zahrát oboje a navíc skvěle. Spontánním hudebním setkáním protagonistů Mateřštiny s dalšími folklorními hudebníky a veřejností vyvrcholí jedinečný večer v La Fabrice, jenž elegantně kombinuje umění s kultivovanou zábavou.

BESEDA S JULIÍ WOLFE

7/11, 22 H
FORUM KARLÍN

Přímo na pódiu po skončení představení Anthracite Fields jsme pro vás připravili interview s autorkou tohoto skvostného oratoria. Čeká vás moderovaná diskuze nejen nad stěžejním dílem soudobé hudby poslední doby. Julia Wolfe je jednou z celosvětově nejuznávanějších skladatelek soudobé hudby. Kromě Pulitzerovy ceny za Antracitová pole získala také MacArthurovo stipendium za rok 2016.

THE KENNEDY ADMINISTRATION

9/11, 22 H
ROYAL

Závěrečný Encore festivalu obstará po koncertu Herbieho Hancocka hammondkář Ondřej Pivec se svou newyorskou kapelou The Kennedy Administration. Ondřej Pivec skvěle ilustruje význam festivalu Struny podzimu při iniciování uměleckých projektů a mezinárodních spoluprací. Právě na Strunách podzimu se před pěti lety vůbec poprvé potkali na jednom pódiu se zpěvákem Gregorym Porterem, a tato spolupráce jim letos vynesla cenu Grammy. Více o kapele The Kennedy Administration se dočtete ve speciálním článku.

ŠTĚPÁNKA BALCAROVÁ SEXTET & MAŁGORZATA HUTEK 29/10, 22 H DŮM ČERNÁ LABUŤ

ŠTĚPÁNKA BALCAROVÁ – TRUBKA,
MAŁGORZATA HUTEK – ZPĚV,
MARCEL BÁRTA – SAXOFONY, NIKOLA
KOŁODZIEJCZYK – KLAVÍR, JAROMÍR
HONZÁK – KONTRABAS, GRZEGORZ
MASŁOWSKI – BICÍ

Wikipedie definuje jam session jako hudební činnost, kdy muzikanti hrají (tj. „jamují“) pomocí improvizace, bez náležité přípravy nebo předem definované aranže. Jam sessions mohou být založeny na existujících písničkách nebo skladbách, mohou probíhat na dohodnutých akordických postupech, schématech navržených některým z účastníků, anebo mohou být naprosto svobodné.

Jakou bude mít formu tato konkrétní jam session, to záleží na jejích protagonistech, tj. tzv. rozjížděcí kapele a přišedších hudebnících. Jako „house band“ bude během celého večera vystupovat česko-polské sexteto, které založila trumpetistka Štěpánka Balcarová. Shodou okolností se následující den po jam session uskuteční na polské ambasádě křest CD, které tato kapela letos nahrála. Na nové desce sextet zhudebnil devět básní polského básníka Juliana Tuwima. Album vydává český label Animal Music.

Štěpánka Balcarová je nejen velmi nadaná skladatelka a trumpetistka, ale zároveň má neobvyklý cit pro výběr spoluhráčů. Ten ji spojuje s trumpetovou

legendou Milesem Davisem. Na otázku, podle jakého klíče spoluhráče do kapely vybírá, odpověděla takto: „Jelikož se jedná o zhudebnění polských básní, chtěla jsem, aby kapela byla napůl polská a napůl česká. Chtěla jsem tím zároveň spojit skvělé hráče z obou zemí a vytvořit tak něco unikátního. Jaromír Honzák a Marcel Bárta jsou mémi idoly už od dětství, měla jsem doma všechny jejich desky a jako teenager jsem často jezdila do Prahy na jejich koncerty. Jsem proto velmi ráda, že na moji nabídku oba kývli. O jiném bubeníkovi, než je Grzegorz Masłowski, jsem popravdě ani neuvažovala. Hrajeme spolu již sedm let v kapele Inner Spaces a jsem s ním čím dál spokojenější – je to citlivý, inspirativní a přemýšlivý hráč s krásným zvukem. Původně měl být v projektu místo klavíru vibrafon. Nakonec jsem se ale rozhodla oslovit Nikolu Kołodziejczyka, jelikož se s Grzegorzem i Małgorzatou dlouho znají a často spolu hrají. A samozřejmě toho vůbec nelituji.“

K nápadu zhudebnit poezii Juliana Tuwima přivedla Štěpánku právě zmíněná zpěvačka Małgorzata Hutek. „Chvilku jsme spolu bydlely na koleji v Katowicích,“ upřesňuje Štěpánka, „a už tenkrát se mi moc líbilo, jak zpívá. A nápad zrealizovat tento projekt se zrodil právě tehdy.“ A proč vlastně verše v polštině? „Polština je měkká, vznešená, občas svými nosovkami připomíná

francouzštinu,“ říká Balcarová. „Je zpěvná, dá se jí rychle naučit a rychle porozumět. A navíc ji mám spojenou jen se samými příjemnými lidmi a s krásným studijním obdobím mého života.“

Poezii Juliana Tuwima si Štěpánka vybrala, protože „to byl jeden z prvních polských básníků, které jsem začala číst, a pak jsem se k němu stále častěji vracela. Jeho básně se zdají být zdánlivě prosté a jednoduché, ale v každé z nich je skryta nejedna hluboká myšlenka. Poezie je obecně velmi subjektivní záležitost a já mnohdy cítím, jakoby mi pan Tuwim opravdu mluvil z duše. Jeho básně se také krásně rýmují, mají pregnantní rytmus a to mi hodně pomohlo při jejich zpracování. Zhudebnění básní byla velmi inspirativní zkušenost a myslím také, že může být moje hudba díky těmto textům přístupnější více posluchačům. A když máte v kapele tak milé lidi a skvělé hráče, tak jde práce od ruky sama.“

Sexteto Štěpánky Balcarové zahraje úvodní set z připravované desky a pak nabídne prostor na pódiu všem zájemcům o improvizaci.

THE KENNEDY ADMINISTRATION 9/11, 22 H ROYAL

Srdeční projekt varhaníka a čerstvého držitele Grammy Ondřeje Pivce s uhrančivou zpěvačkou Kennedy a fantastickým bubeníkem Natem Townsleyem. Jazz, soul a R&B Made in America!

Trio Kennedy Administration v posledních několika letech vidělo, slyšelo a zahrálo spoustu skvělé hudby. Kapela zdokonalovala svůj zvuk a neodolatelnou jevištní prezentaci po tři roky v rámci rezidence v newyorském klubu Groove. Kennedy, frontmanka, vokalistka a hlavní inspirace pro název kapely, každého okamžitě strhne svojí radostí z hudby a nevyčerpatelnou energií. Kapela Kennedy Administration úspěšně buduje vlastní zvuk a identitu, vytváří oduševnělý moderní jazz s vědomě aplikovanými prvky R&B, hipopu a pop music. Rytmy bubeníka Nata Townsleyho vás nenechají v klidu a klávesové mistrovství Ondřeje Pivce na vás přenesou autentickou vibrací funku, jazzu, gospelu a R&B. Radost a vašeň zpěvačky Kennedy jsou silně nakažlivé a při opakovaném poslechu hrozí na hudbu Kennedy Administration těžko překonatelný návyk.

Kennedy, rodačka z tzv. Města motorů (Detroitu), se do New Yorku přistěhovala před nedávnem. Za poměrně krátké období vytvořila nečekaně impozantní dílo, především díky svému unikátnímu vokálnímu stylu, který kombinuje hudební odkaz významných vokalistek, jako jsou Ella Fitzgerald, Sade, Anita Baker, s kapkou inspirace od Luthera Vandrosse a směsí hravosti a svůdné elegance. Za několik málo let pobytu na východním pobřeží, v kulturní metropoli se snad nejkonečnějším prostředím

vůbec, dokázala Kennedy navázat úspěšnou spolupráci např. s Lalah Hathaway, Christinou Aguilero, Kennym Lattimorem, Monifou a Cheryl Pepsii Riley.

Ondřej Pivec (alias Ondre J) je nejen v Česku oslavovaný hráč na klávesové nástroje, skladatel, producent a kapelník. Na druhé straně Atlantického oceánu je mj. hudebním ředitelem a rezidentním varhaníkem v evangelickém kostele v Brooklynu. V roce 2016 se díky u nás rovněž mimořádně populárnímu jazzovému zpěvákovi Gregorymu Porterovi poprvé objevil na nahrávce pro vydavatelství Blue Note, jež získala Grammy Award. V prapočátku spolupráce Pivce a Portera figuruje prezident Strun podzimu Marek Vrabec, který dal Ondřejovi unikátní šanci vystoupit po boku Gregoryho na festivalovém Jarním gala a zasel tak sémě, jež vyklíčilo v regulérní členství Ondřeje Pivce v Porterově současné kapele. Ondřejův životopis dnes zahrnuje vystoupení na festivalu Glastonbury a North Sea Jazz, koncert s Androu Day jako předkapela pro R&B hvězdu Toni Braxton, vystoupení s legendární hipopovou skupinou Wu-Tang Clan a turné pro celkem 70 000 diváků v roli klávesisty zpěvačky Ayo.

Nathaniel Townsley začal hrát na bubny ve věku tří let v kostele, který

navštěvoval jeho otec. Hra na bicí byla pro Nata přirozenou aktivitou, ovšem jen stěží v té době mohla naznačit, kam se Townsley v dospělém věku jako umělec dostane. Nathaniel dnes cestuje po celém světě a hraje širokou škálu hudebních žánrů. Díky svým jedinečným dovednostem a univerzalitě je vyhledáván k studiové spolupráci i pro turné s umělci, jako jsou Stevie Wonder, Mariah Carey, Alejandro Sanz, Nile Rogers & Chic, Zawinul Syndicate, Lalah Hathaway, Jessica Simpson nebo Kiss FM Band-Karl Brown Smooth Improvisations. Jeho nadšení a cit pro hudbu, lidi a svět kolem sebe z něj činí naprosto mimořádného bubeníka.

English Summary

After a year-long hiatus, we are back with new energy, new ideas, a new artistic board, and a continued emphasis on our “innovative tradition”, brought to life by the president and founder of the festival Marek Vrabec. The festival enters its third decade of countless innovations while retaining its tried-and-true cookbook of festival programming, made up of a select mix of jazz, classical music, tradition, and experimental. This solid base will be seasoned this year with a blend of world folk, folklore, country, and hip hop to create an all-around concert program unrivalled anywhere in this country.

“Innovative, daring, multi-genre” – those are the most frequent words used to describe our festival over the past 20 years. Our new programming team will not try to veer away from these

attributes, but aim to augment them even further. Our artistic board is comprised of eminent artists and experts in various genres and can guarantee both diversity and uncompromising quality. Guy Borg, a person of rare artistic integrity who had previously served as the festival’s director of artistic programming, accepted a position on the board. Petr Ostrouchov, a respected musician, composer, publisher, and producer also joined the board. Finally, Vilém Spilka, well known as the artistic director of the renowned festival JazzFestBrno, joins the teams as the new programme director of the Strings of Autumn.

We look forward to sharing new musical and social experiences with you at the Strings of Autumn 2017!

THE GLOAMING
20/10, 20 H
FORUM KARLÍN

The Gloaming’s music is a genre of its own, an original approach that bridges centuries of traditional Irish music with hot contemporary styles. Their aesthetic allows for the natural, instinctive co-existence of the old and the new.

The Gloaming are a perfect fit for the festival philosophy of the Strings of Autumn. They are firmly based in a musical crossroad of styles, where the melancholic tones of traditional Irish music blend with modern shades of jazz and contemporary classical and experimental compositions. The ensemble was immediately dubbed a “superband” even before it made its first performance in 2011. High expectations stemmed from the excellent solo careers of all its members, and their collaboration was awaited with great anticipation. Their first concert at the National Concert Hall in Dublin was sold out before they actually had a repertoire. What was to be a one-off project grew into a full-fledged band. Six years and two acclaimed and award-winning albums later, The Gloaming continue to live up to the wildest expectations, selling out the most prestigious concert halls of the world – Royal Albert Hall, The Barbican, the National Concert Hall in Dublin, Lincoln Centre in New York, Sydney Opera House, or Teatro de la Ciudad in Mexico City, to name a few.

The base mode of expression for four of the five members of The Gloaming is Irish folk music – those strong, instantly discernible melodies and dance rhythms, the raw vivacity of its usual style of performance most commonly associated with the wild “stamping” that goes on in pubs and at various community events. But The Gloaming decided to take a different path. They approach the Irish tonality in a more introspective, meditative, atmospheric way. Their work is distinguished by its profound focus, slow tempos, and constant contact between the musicians. The Gloaming’s repertoire places tunes and texts from ancient Irish tradition next to contemporary music, traditional methods meet experiment, jazz blends with alternative folk elements. The extraordinary chemistry that welds the performances of individual members into a congenial compound gives the band a unique sound and provides a once-in-a-lifetime experience.

Violinist Martin Hayes (*1962) comes from County Clare, Ireland, but he has spent much of his life in the USA. His solo career spans more than 25 years, and in that time he has developed an original style of play that is immediately distinguishable from the thousands of other Irish “fiddlers”. As if he was drawing on the hidden energy deep within the power of Irish music. Dublin-born Caoimhín Ó Raghallaigh (*1979) takes this distinctiveness one step further, trading in the violin for an instrument called the

“hardanger d’amore”, a combination of the Norwegian folk violin and the Renaissance viola d’amore. His instrument has five strings on the fingerboard and five resonating strings under it. Although guitarist Denis Cahill (*1954) comes from Chicago, he is the son of Irish immigrants. He is considered one of the most influential guitar players in the field of Irish music. His technique is characteristic for its refined textures and minimalistic motives. Singer Iarla Ó Lionáird (*1964) continues the tradition of the Irish folk song style of sean-nós. His inimitable expressiveness, which has excelled in numerous projects (Afro Celt Sound System, collaborations with Peter Gabriel, Gavin Bryars, and others) and on several of his own solo records, has brought him world-wide fame. The fifth member of the group is the American pianist and producer Thomas Bartlett (*1981), who has worked with artists such as Sufjan Stevens, David Byrne, Sam Amidon, Martha Wainwright, Glen Hansard, Nico Muhly, or Antony and the Johnsons. Bartlett’s role in The Gloaming is that of a producer, who connects the music of all his colleagues with his classically informed, austere, and suggestive piano play, which – as Iarla Ó Lionáird says – gives their music the scope of a widescreen film.

SHABAZZ PALACES

22/10, 20 H

DIVADLO ARCHA

Gangsta rap from outer space. Poetic, sometimes mystical lyrics mesh with nuanced electronica, African percussion, and jazz overtones to create a sound that unsettles even as it compels.

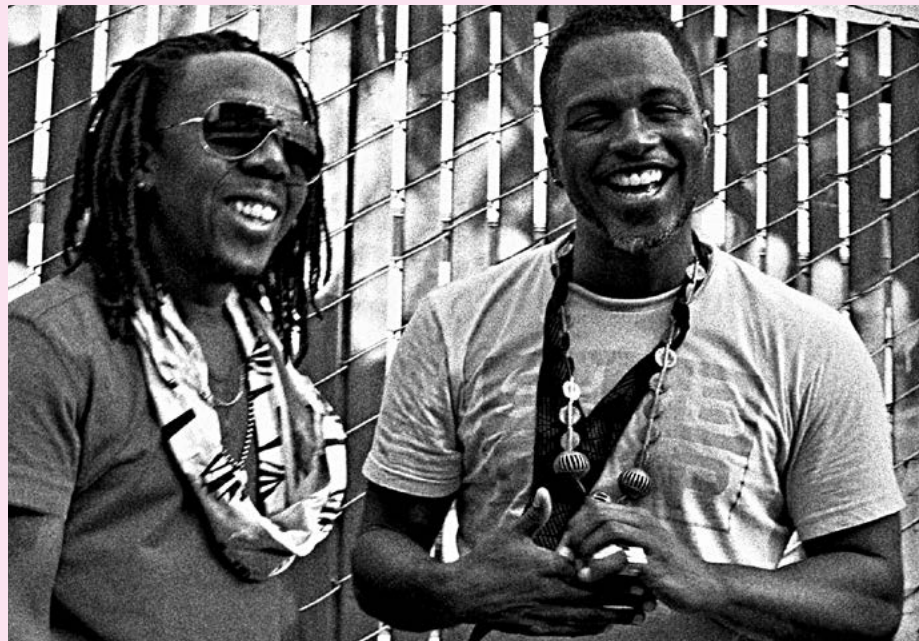
Shabazz is the brainchild of Ishmael Butler, a one-time member of early-'90s jazz-tinged hip-hop outfit Digable Planets, in collaboration with multi-instrumentalist Tendai Maraire, whose father was the acclaimed mbira maestro and scholar Dumisani Maraire. With their debut album, 2011's *Black Up* (released on Sub Pop records, a label more closely associated with the likes of Nirvana and the grunge scene), Shabazz Palaces served notice that something interesting was happening in hip-hop. Eschewing the braggadocio and heavy-handed beats favoured by many

of their contemporaries in the genre, it instead featured minimalistic, unpredictable soundscapes: other-worldly synths, tribal drums, and fragmented beats, the perfect backdrop for Butler's impeccable, easy-going flow and intelligent, provocative lyrics.

If *Black Up* saw Shabazz Palaces establish themselves on the "audacious progressive fringe" of hip-hop (New York Times), 2014's follow-up *Lese Majesty* pushed the envelope even further. Featuring eighteen songs grouped into seven suites, it finds Ishmael's vocals often serving as an additional instrument, distorted and reverb-drenched: the lyrics at times unintelligible, at others cutting through the murk with a stab of insight. With its sometimes jarring changes of time signature and single-minded inventiveness, *Lese Majesty* was a fearlessly uncommercial album, but it was roundly praised by critics, and Shabazz Palaces audience continues to grow. It is perhaps fitting that Radiohead,

rock's great experimenters, invited Shabazz Palaces to support them on their 2016 US tour. Dense and highly sophisticated, their work has been described as "thrilling music that seems totally without precedent" (The Guardian).

For those who want to experience the future of hip-hop, or even put aside any notions of what "hip hop" actually is, Shabazz Palace's *Strings of Autumn* concert is not to be missed.

LAMBCHOP

25/10, 20 H

DIVADLO ARCHA

To label Lambchop as a "country" group would be an unforgivable transgression. The progressive Nashville band and its charismatic frontman Kurt Wagner have successfully changed notions of what country music – and the instruments traditionally associated with it – can achieve, creating a completely new style.

Since releasing their debut album *I Hope You're Sitting Down* in 1994, Nashville's Lambchop have proved time and again that there are few more intriguing, consistently engaging bands in America.

While the line-up of musicians and size of the ensemble have changed several times over the years, one constant has

remained: bandleader and songwriter Kurt Wagner. Wagner's unmistakable hushed baritone, his droll, off-beat lyrics, and his gift for crafting beautifully fragile melodies have always constituted the gently-beating heart of Lambchop. Whether employing string sections (such as on 2004's *Aw C'mon/No You C'Mon*), chamber instrumentations leaning heavily on the mellifluous piano of long-time collaborator Tony Crow (2002's *Is a Woman*), or vocoder and electronics (as on their latest album *FLOTUS*), Lambchop's music seems the embodiment of the phrase "less is more." In an age of bombast, they exude a quality in all too short supply: restraint. Even *FLOTUS*'s excursions into electronica – on paper, a radical shift in style for the band – seem like a natural evolution, and it is to Wagner's credit that this album (which has received universal critical acclaim) is recognisable first and foremost as a Lambchop record.

It's interesting to note that Wagner credits fellow *Strings of Autumn* artists Shabazz Palaces as one of the inspirations for his experiments on *FLOTUS*. With characteristic dry wit, he has claimed "there's that old saying about an artist having only one or two good ideas in his life and being doomed to repeat them. I reject that notion. I think I have maybe five." Wagner wears his self-deprecation well, but, for many, he is one of the most important songwriters of the last twenty-five years – a claim those familiar with Lambchop's back catalogue would be hard-pressed to refute.

GAVIN BRYARS
27/10, 20 H
DIVADLO ARCHA

GAVIN BRYARS: NOTHING LIKE THE SUN

GAVIN FRIDAY (SPOKEN VOICE), JOHN POTTER (TENOR), SARAH DACEY (SOPRANO), GAVIN BRYARS ENSEMBLE

The Czech premiere of one of the most original musical adaptations of poetry in recent decades. Shakespeare's elegant and poetic sonnets were the impulse and inspiration for an exquisite work of art.

British composer and double bassist Gavin Bryars (*1943) has been a leading figure of minimalist and experimental music for several decades. His early forays into composition are connected with the influence of the „New York School“, a group of artists gathered around John Cage, who also taught Bryars himself for a while. The avant-garde movement drew its inspiration from liberated unconsciousness and the energy of bustling city streets, and this manifested itself in one of Bryars' first compositions, *Jesus Blood Never Failed Me Yet* (1971), now a cult work. Its central motive is the recording of the voice of an anonymous London homeless man, singing an unknown religious song with incredible

emotional power, on which Bryars built an escalating arrangement of strings and winds (the 1993 recording includes Tom Waits). Over the years, Bryars wrote and rewrote the second of his most famous pieces – *The Sinking of the Titanic* (1969), which stems from the image of the sound of a band playing on the sinking ship. The author returned to the composition, which he himself terms “open”, most recently in 2012, when the version performed on the 100th anniversary of the sinking of the *Titanic* was also presented to a Prague audience at the *Strings of Autumn*.

Nothing Like the Sun, the project that Bryars is bringing to the *Strings of Autumn* this year, was written ten years ago as a commission for Opera North in Leeds and the Royal Shakespeare Company. The composition is an impressive hour-long contemplative suite of eight Shakespearean sonnets performed by a reciter and two singers (soprano, tenor) to the accompaniment of an eight-instrument ensemble. The author preferred to choose sonnets of a more philosophical and abstract nature, which emphasise the antithesis between the eternity of art and the temporality of human existence and work with the motives of memory and the passing of time. He deliberately avoided purely love-themed sonnets and those sonnets whose familiarity might “lull him into a false sense of security”.

After its premiere in England, the project only returned to the stage on a few, isolated occasions. A performance at the music festival in Adelaide in March 2015 gave rise to a live recording on CD. The 2017 performance of the work was initiated by the *Strings of Autumn*; the Prague rendition, which will be the twelfth in total, will be preceded by a repeat performance “at home” at Opera North in Leeds two days earlier.

Bryars will participate in the concert in person as double bassist and bandmaster of the eight-person Gavin Bryars Ensemble; the tenor part will be executed by John Potter (a one-time member of the Hilliard Ensemble), Sarah Dacey will provide the soprano, and the recitation will be taken up by avant-garde Irish singer and artist Gavin Friday (known, among other things, for his music to several of the films of his compatriot Jim Sheridan and for his collaborations with Bono from U2).

The premiere performance of Bryars' *Nothing Like the Sun* was accompanied by the premieres of other works by contemporary composers based on the texts of Shakespeare's sonnets. Of these, the Prague concert will only include Gavin Friday's exhilarating *Sonnet No. 40*, performed by the author himself. The programme will be supplemented with other of Bryars' shorter compositions – *It Never Rains* (2010), *The North Shore* (1993), and *The Flower of Friendship* (2009).

JASON MORAN
29/10, 20 H
DIVADLO ARCHA

JASON MORAN:
IN MY MIND: MONK AT TOWN HALL, 1959

The return of visionary jazz entrepreneur Jason Moran, whose art provokes and opens eyes while aptly reflecting the society of today, pointing to a future of jazz that shines far beyond mere survival.

Pianist Jason Moran has passed the age of forty and has reached the point where he can still gaze ahead with great perspective while also throwing a surreptitious glance at all the things he has already accomplished in his life. A glance will not be enough though – his career includes more than ten albums in the role of bandmaster, another plethora of recordings as a much-regarded sideman, but mainly thousands of concerts in the role of either leader or co-performer for such greats as Charles Lloyd, Cassandra Wilson, Wayne Shorter, or Steve Coleman. He has received well-deserved acclaim from the media and various institutes, and besides numerous awards from both jazz and non-jazz media he is a laureate of the MacArthur

Fellowship, providing recognition of his place among the most important current figures of American science and culture. So when he looks back, he can do so with pride, knowing that he has never demeaned himself with superficiality, nor betrayed his uncompromising, exploratory nature.

Moran was born in 1975 in Houston, Texas, which has in recent years garnered a reputation as a fertile breeding ground of jazz talents (such as Robert Glasper, Chris Dave, Eric Harland, or Mike Moreno). Jason Moran's love of the piano can be credited to the legendary Thelonius Monk. It is to his legacy that Moran gives tribute with his project “*In My Mind: Monk at Town Hall, 1959*”.

Jason Moran was labelled “the most provocative thinker in current jazz” by Rolling Stone, but simple provocation is certainly not what he is aiming for. His goal is fantastically written and performed music that is an organic fusion of traditional and contemporary jazz. The superb music of *In My Mind: Monk at Town Hall, 1959*, composed for jazz octet, is supplemented with specially prepared visual backdrops, which invite us on a journey into history via fragments of the authentic recording of the legendary concert of Monk's ten-man ensemble at Town Hall. Jason Moran created

a fascinating spectacle that gives tribute to his favourite musician and jazz legend.

Although Moran likes to let loose his fantasy, connecting the seemingly unconnectable and innovating what many consider untouchable, he remains first and foremost a fascinating artist who is willing to brave any challenge. The current one is the organic synthesis of visual and aural experience in one multi-media show. Even when faced with such an extraordinary performance, he does not forget his musical roots embodied in the styles of P. Johnson, Art Tatum, Fats Waller, Thelonius Monk, or Jaki Byard, but his innovative nature pushes him to go much further than mere paraphrases of his predecessors. One thing that connects him to his mentors, the eccentric Monk at the fore this time, is his total preoccupation with the chosen repertoire and his pure, unadulterated focus.

The breadth of Moran's scope is astounding, and we haven't even made the slightest mention of his activities in the field of film music or his close cooperation with the Kennedy Center, where he was appointed Artistic Advisor for Jazz in 2011 and promoted to the post of Artistic Director for Jazz in 2014. It is clear that we are already watching a legend in the shaping.

RICHARD GALLIANO
31/10, 20 H
RUDOLFINUM

RICHARD GALLIANO & BABORÁK
ENSEMBLE

A collaboration between Richard Galliano and Radek Baborák promises a production of the highest quality – no wonder, as Baborák is considered a king among hornists and Galliano is practically synonymous with the accordion. The synergy of their joint musicianship offers an unforgettable experience.

Accordion and bandoneon virtuoso Richard Galliano is an esteemed composer and one of those rare “amphibians” of the worlds of jazz and classical music. He is currently the only accordion player with a recording contract with Deutsche Grammophon. His concerts are always a memorable experience, whichever of his aspects you are a fan of – classic, ethno, or jazz. He employs his practically unlimited technical talent in the service of music, and he also has a great knack for choosing compatible musicians to band with.

Galliano has recorded scores of albums under his own name, he has worked with numerous excellent artists from all different genres, and – as he himself

notes – he has accompanied almost every single major French singer, such as Charles Aznavour or Juliette Greco.

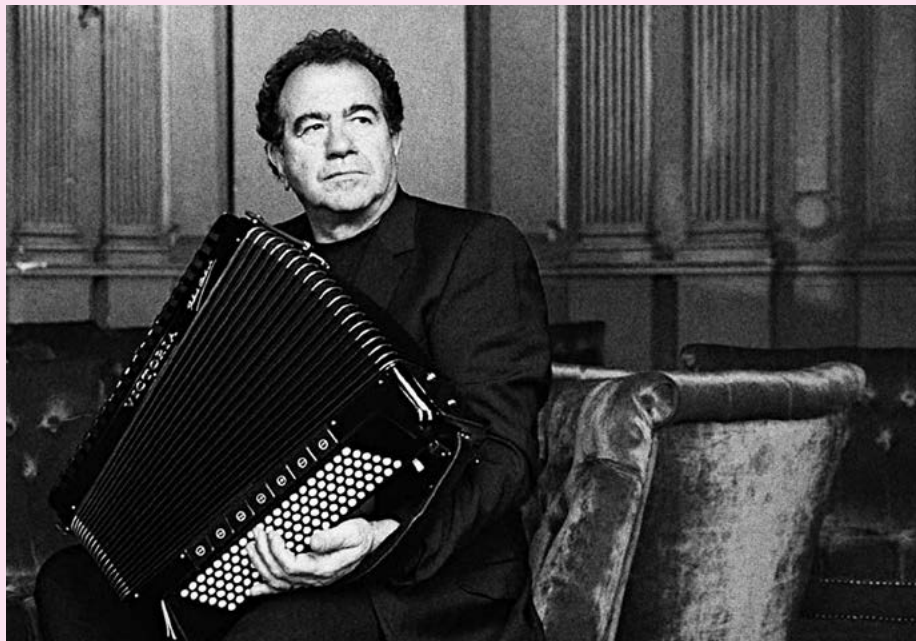
He started learning the piano and the accordion at the age of four from his father, accordionist and teacher Lucien Galliano. He went on to study under renowned teacher Pierre Cochereau at Nice Conservatoire, improving his instrumental skills and expanding his knowledge of harmony, counterpoint, and even learning to play the trombone (winning first prize at a contest in 1969).

In 1975, while settling down in Paris, he made the acquaintance Claude Nougarou and became his accordionist and chief of orchestra until 1983. The music he composed for Nougarou includes Allee Des Brouillards, Des Voiliers, or Vie Violence. In 1980 he met another influential figure in his life, Astor Piazzolla, who inspired him to create the French New Musette in the same way as Piazzolla himself invented the Argentinian Tango Nuevo.

As his career bloomed, he collaborated with various artists from a diverse range of styles – jazz, chanson, classics, and world music. The list is long and includes the likes of Brigitte Fontaine, Juliette Greco, Charles Aznavour, Ron Carter, Chet Baker, Enrico Rava, Martial Solal, Miroslav Vitouš, Trilok Gurtu, Jan Garbarek, Michel Petrucciani, Wynton Marsalis, and Toots Thielemans. His exclusive

cooperation with the Baborák Ensemble at this year’s Strings of Autumn is thus a major event. Together, they will perform a repertoire built partly on the most classical of classics and partly on the iconic works of Tango Nuevo and New Musette.

Radek Baborák is one of the most distinctive figures on the international music scene. He performs solo with the best orchestras of the world and has long-standing collaborations with prominent conductor and musicians. His extensive discography includes award-winning records released by leading publishers of classical music. Both experts and the general public enjoy his elegant, natural expression, his lyrical tone, and his virtuoso technique, which allows him to transcend the limits of the horn, to expand and enrich the instrument’s repertoire. He is the only such musician in the world to perform recitals with piano, harp, organ, orchestra, or string quartet. His solo career includes concerts with the Berliner Philharmoniker conducted by Daniel Barenboim and Simon Rattle or the Munich Philharmonic Orchestra under the baton of James Lewin. He is a regular guest of Seiji Ozawa. When Radek Baborák established his ensemble, it was not just to record his Animal Music but also to participate in exceptional projects, among which we are proud to include his exclusive concert with Richard Galliano for the Strings of Autumn.

JÍŘÍ SLAVÍK
3/11, 20 H
LA FABRIKA

JÍŘÍ SLAVÍK: MOTHER TONGUE
JÍŘÍ SLAVÍK & MARIAN FRIEDL
& VUS ONDRÁŠ

Czech Angel Award-winning world music multi-instrumentalist Jiří Slavík takes up the Strings of Autumn’s call for a concert performance of Mother Tongue, the ambitious studio project that he recorded almost solo on violin, viola, cello, double bass, clarinet, and cimbalom.

When double bassist and composer Jiří Slavík (*1986) returned to his native Czech Republic two years ago, it was like an epiphany for local musicians, audiences, and critics. He had lived, studied, played, and recorded abroad – in Italy, England, and France – since he was fourteen. He learnt double bass from both classical and jazz perspectives from several teachers (such as Massimo Giorgi, Duncan McTier) at various schools and universities, including the Royal Academy of Music in London, where he was awarded a scholarship and held the post of lead double bassist in the Academy’s orchestra conducted by Sir Colin Davis. He has won many a double bass competition (including the international

jazz contest “Bass 2008” in Paris), and he is a true virtuoso on the instrument in the best sense of the word. Slavík combines his unquestionable musical abilities with an extraordinary talent for composition and arrangement, which is testified by the records released under his name (CD La Jeunesse, 2014), the name of bands and ensembles of which he was a member (Fly Agaric, duo with Fred Thomas, and others), and most recently recordings performed in collaboration with Czech artists as well (David Dorůžka’s “Autumn Tales”, which won the Jazz Album of 2016 award in an expert poll by Czech Radio and a Czech Angel Award for the Jazz and Blues category). Jiří Slavík lives in Prague and teaches at both the musical academies located in the Czech Republic (JAMU in Brno and HAMU in Prague). His cooperation is in great demand by many artists, especially in jazz.

In his new album Mother Tongue, released in late 2016, Slavík takes a path he never walked before. He returned to his childhood, when the doors to the world of music were held open to him by his father. With the help of his long-standing friend Marian Friedl – an expert of folk music, among other things – Jiří Slavík searches for his cultural roots, and makes original use of the legacy of Moravian and Silesian folk music in his own contemporary compositions or in arrangements of traditional tunes. The record also contains

several works by other composers, including Marian Friedl, Slavík’s father, and Fanoš Mikulecký – a legend of Moravian folk music. With the exception of Friedl’s flutes, Slavík recorded all of the instruments in the album himself, and the sum of recorded tracks of violin, viola, cello, double bass, clarinet, cimbalom, and piano results in the raw sound of a “contemporary cimbalom band”. Slavík and Friedl also provide the vocals, together with Slavík’s sister Kateřina and Jiří Pospěch, the lead musician of the Havířov cimbalom band Jagár. The album is an exceptional blend of raw folklore, displaying authentic elements of folk music and showcasing the work of an experienced contemporary composer and arranger. In its combination of ancient musical heritage and modern compositional trends in one inimitable performance, Mother Tongue harkens to another project that is part of this year’s festival programme – that of the Irish quintet The Gloaming, albeit Slavík’s music is logically fully distinct.

For the unique live performance of Mother Tongue at the Strings of Autumn 2017, Slavík will join forces with Marian Friedl and artists from the renowned cimbalom band of the Ondráš Military Art Ensemble – the only professional group of its kind in the Czech Republic, with a history that dates back to 1954.

RALPH TOWNER
5/11, 17:30, 20 H
ANEŽSKÝ KLÁŠTER

Ralph Towner is an innovator who combines a natural talent for music with a true devotion to the art. Solo recital is Towner's discipline par excellence, and his performance at the Strings of Autumn will be further enriched by the spiritual atmosphere of the St Agnes Convent.

Although Ralph Towner's (*1940) musical career is closely entwined with his mastery of the classic and twelve-string guitar, its foundation lies in the study of traditional piano play. Towner grew up in a musical family who encouraged him to express his own art. As a boy he was enraptured by jazz pianist Bill Evans, who influenced his performance and compositional style. Towner soon took up the classic guitar in addition to his study of the piano, and equipped with the musical mastery of both instruments, open to new ideas, and ready to discover new worlds, he took the late-1960s New York jazz scene by storm. His first significant breakthrough was with the Paul Winter Consort, whose bandleader inspired him to play the twelve-string guitar. Towner has stayed faithful to the instrument ever since. He uses it in his genre-defying projects with characteristic

distinction, for which his name has practically become synonymous with the instrument itself, certainly as far as jazz is concerned.

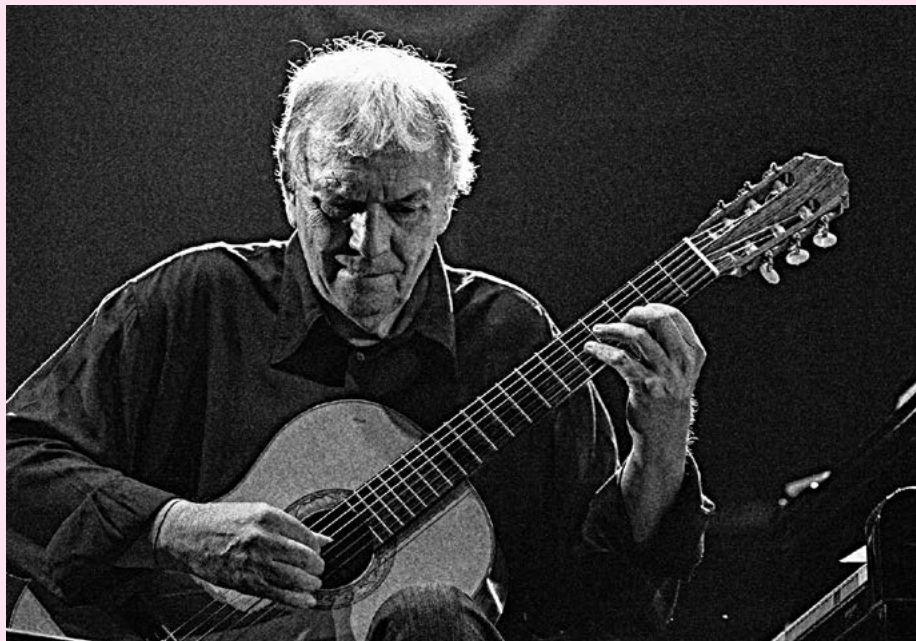
Towner left Winter's Consort after several successful years in 1972, together with fellow musicians Glen Moore, Collin Walcott, and Paul McCandless, to devote themselves fully to their newly established band, Oregon. They develop a unique avant-garde mix of folk, classic forms of Indian music, jazz-inspired free improvisation. Oregon's records, especially the ones released in the '70s, are counted among the major pioneers of new means of expression in jazz. Barring the occasional hiatus and a change of half the line-up, Oregon continues to play even today, and Towner is still its key figure and the author of most of its repertoire.

Alongside Oregon, Towner also built up his solo career, which is closely connected to the ECM label. Beginning with Trios/Solos (1972) and ending, thus far, with his hot new release, My Foolish Heart (2017), the cooperation encompasses an incredible 26 titles.

With his choice of the acoustic guitar, Towner deliberately broke away from the world of amplification to focus on the natural dynamics of playing on acoustic instruments (the brief infatuation with the Prophet 5 synthesizer in the '80s is the exception that proves the rule). He

records guitar-piano duets with himself (albeit the piano is slowly getting pushed out of his repertoire by the guitar), and his quiet recordings from the '70s, with their inimitable combination of counterpoint and jazz improv, are the antithesis of the popular loud music of the jazz-rock wave of the time. The list of musicians that appear as guests on Towner's albums is remarkable, and besides his colleagues from Oregon, it includes the likes of Gary Burton, Jan Garbarek, Eberhard Weber, John Abercrombie, Jack DeJohnette, Gary Peacock, Peter Erskine, Bill Bruford, or Paolo Fresu. When the roles are reversed, we find Towner credited on recordings by Weather Report, Larry Coryell, or Egbert Gismonti.

Throughout his long career, Towner has never diverged from his authentic and innovative path, and he remains immune to the trends and rules of the world of popular culture. He develops his own unique style of play in combination with a compositional approach that absorbs influences from classical music, folk genres, and improvisation. He abounds with the same vitality, devotion to music, and originality. Since 1997, almost all of Towner's records have been solo numbers. The same goes for this year's album, My Foolish Heart, recorded as a tribute to Bill Evans, his role model of old. Towner's Prague concert at the Strings of Autumn will be of like kind.

JULIA WOLFE
7/11, 20 H
FORUM KARLÍN

JULIA WOLFE: ANTHRACITE FIELDS
BANG ON A CAN ALL-STARS
MARTINŮ VOICES, CHOIRMASTER
LUKÁŠ VASILEK, DAN BÁRTA,
TONYA GRAVES

One of the most remarkable pieces of "new music" to emerge in recent years, Anthracite Fields is a deserving recipient of the 2015 Pulitzer Prize for Music. Performed by the legendary Bang on a Can All-Stars and Martinů Voices, Julia Wolfe's composition is a soul-reaching exploration of the lives of American coal miners.

A moving oratorio for choir and chamber ensemble that tells the story of coal miners in Pennsylvania at the turn of the 20th century. The work – whose libretto makes use of oral history, mining lore, advertisements, and interviews Wolfe herself conducted with miners and their families – is at once deeply human and politically resonant. Music, text, and images combine to tell the story of the miners, evoking the horrors of life underground (anthracite is the purest form of coal, and notoriously difficult to mine) as well as the lighter moments in their lives. It is hard to disagree with the Los Angeles Times' assessment of the piece as a "major, profound work."

Julia Wolfe is one of the world's most respected composers of contemporary music. In addition to winning the Pulitzer Prize for Anthracite Fields, she received

a 2016 MacArthur "Genius" Fellowship in 2016. Bang on a Can All-Stars, the legendary ensemble co-founded by Wolfe, played on the 2015 recording of Anthracite Fields, and is considered among the world leaders in interpretation of contemporary music. Martinů Voices, led by Lukáš Vasilek, is perhaps the foremost chamber vocal ensemble in the country, and performed at Strings of Autumn in 2015 in a concert showcasing Zdeněk Liška's music for the film Markéta Lazarová.

Anthracite Fields receives its Czech Republic premiere at Strings of Autumn, and Julia Wolfe herself will be in attendance, giving an on-stage interview to discuss both the piece and her work in general.

HERBIE HANCOCK

9/11, 20 H

FORUM KARLÍN

Pianist, composer, and producer Herbie Hancock is an undisputed icon of modern music. Miles Davis himself gave him his stamp of quality and set him off on his own path with never a regret. Herbie has repeatedly made his mark in history as a key creative element and source of inspiration for a myriad of successors, including some of the protagonists of this year's Strings of Autumn.

Hancock was born in Chicago in 1940 and showed sparks of piano genius while just a child: he performed Mozart's piano concerto with the Chicago Symphony Orchestra at the age of eleven. He began playing jazz at secondary school under the influence of Oscar Peterson and Bill Evans.

Herbie was discovered for the world of orthodox jazz by trumpeter Donald Byrd in 1960. After two years in apprenticeship, he debuted on Blue Note with the successful album *Takin' Off* and immediately scored an immortal hit with "Watermelon Man".

That same year Miles Davis invited him to join his second legendary quintet, in which he was to leave a profound mark in the history of jazz both through his organic

coordination with his colleagues in the band and through his numerous style-defining recordings, which are counted among the gold standard of modern jazz. At the same time he scored high with his now-classic solo albums *Maiden Voyage*, *Empyrean Islands*, and *Speak Like a Child*. In 1966 he composed the music to Michelangelo Antonioni's cult film *Blowup*, and the work's outstanding reception precipitated Hancock's successful career as a composer for film and television.

After leaving Miles Davis, Herbie put together his own band called *Headhunters*, which recorded the eponymous album in 1973. The hit single "Chameleon" made it the first platinum record in the jazz ranking. He continued to do concerts and record with jazz artists, with VSOP and as a duo with Chick Corea or Oscar Peterson, and in 1980 also with the up-and-coming star Wynton Marsalis. In 1983 Herbie deviated from standard jazz expectations once again to produce the platinum-rated *Future Shock*. His single, "Rockit", took dance and R&B charts by storm and won a Grammy Award for best instrumental R&B composition. In 1986 Herbie received an Oscar for the music to the film *'Round Midnight*, which he also acted in.

Following the adventurous, explorational music project *Dis Is Da Drum*, he created an all-star band that recorded the multiple Grammy Award-winning recording *The New Standard* in 1996.

Next up was the 1997 album of intimate duets with Wayne Shorter, *1+1*. The year 1998 saw the recording and release of *Gershwin's World* together with the likes of Joni Mitchell and Stevie Wonder, which took a straight three Grammys.

In his 2005 disc *Possibilities*, Herbie joined creative forces with many popular artists, including Sting, Annie Lennox, Christina Aguilera, Paul Simon, and Carlos Santana. Two years later Hancock released the beautiful and mature *River: The Joni Letters*, in which he paid tribute to his long-time friend and associate Joni Mitchell. The album won two Grammys, including the most prestigious Album of the Year. Herbie is one of the few jazz musicians to have received this honour.

In 2010 Hancock released another acclaimed CD, *The Imagine Project*, which garnered him the Best Pop Collaboration with Vocals and Best Improvised Jazz Solo. The project was recorded in studios around the world and offers a star line-up with musicians such as Jeff Beck, Seal, Pink, and others.

We would be hard put to find an artist of greater impact on acoustic and electric jazz and R&B than Herbie Hancock. As the immortal Miles Davis himself said in his autobiography: "Herbie was the step after Bud Powell and Thelonious Monk, and I haven't heard anybody yet who has come after him."

Information for Visitors

FAQ

What time is the last entry?

It is recommended to take your seat five minutes prior to the concert at the latest, which is generally at 19:55. In case of a late arrival, the availability of your seat cannot be guaranteed.

Do I need to have an ID?

Yes, you need to have a valid ID card with you at all times.

What am I not allowed to take with me into the concert?

At all venues, it is usually not allowed to bring any alcohol, food and beverages (unless you have documented health reasons), bottles, pressurized objects, containers of all kinds (glass or PET bottles, cans etc.), narcotic drugs, oversized luggage, weapons, sharp objects, any kind of cameras, audio and video equipment, explosives, flammable liquids and binoculars. It is not possible to carry perfumes, lacquers or deodorants in a spray over 100 ml, baby prams, bicycles, scooters and other transport vehicles or sport equipment and other dangerous items that could cause damage to health or property.

Specific conditions can be found in visitor rules on the websites of the relevant venues.

May I enter the venue with a reduced-price ticket without a card that entitles me to a discount?

No, upon entry you will be asked to provide a valid card that entitles you to a discount. Please carry it with you at all times. In case you do not present the card, you will be asked to pay the full ticket price in order to enter the venue.

Can I pay admission with a credit card at the festival venues?

It is not possible to pay with credit card at the venue unless stated otherwise.

Can I pay admission with EUROS at the festival venues?

It is not possible to pay with EUROS at the venue unless stated otherwise. The official currency of the Czech Republic is the Czech Crown (koruna).

Can I smoke at the festival venues?

Smoking is prohibited at the main festival venues.

TICKETS

Tickets are available from:

- strunypodzimu.cz
- the festival Ticket Centre ticket retailers
- o Colosseumticket
- o Ticketpro
- Tickets are also sold at the concert venue one hour before the beginning of each performance.

Strings of Autumn Ticket Centre

Palackého 740/1, 110 00 Prague 1, 3rd floor

Open:

Mon, Wed 12:00–18:00
Tue, Thu 8:00–14:00
Fri closed

For more information, see www.strunypodzimu.cz. We accept payment by all standard credit and debit cards (does not apply for ticket sales at the venue).

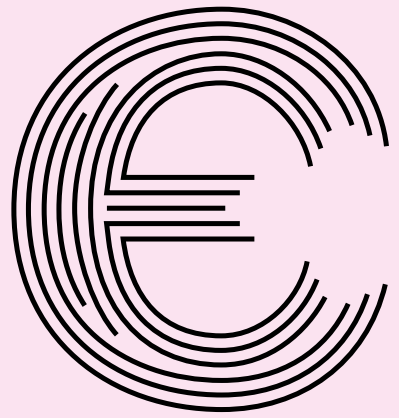
DISCOUNTS

- ISIC and ITIC card holders and seniors aged more than 65 – 20% discount (discount applies to Category II tickets)
- children aged up to 15 – 20% discount
- ZTP (1 person) and ZTP-P (1 person and 1 assistant) disability card holders – 50% discount
- o wheelchair spaces reserved, barrier-free access ensured
- o ZTP/P ticket bookings: vstupenky@strunypodzimu.cz
- schools (teacher and pupils) – 50% discount (discount applies to Category II tickets)
- o school ticket bookings: vstupenky@strunypodzimu.cz

VENUE LOCATIONS

Forum Karlín Pernerova 51
Rudolfinum Alšovo nábřeží 12
Divadlo Archa Na Poříčí 1047/26
La Fabrika Přístavní 22
Anežský klášter U Milosrdných 17
Royal Vinohradská 2165/48
Černá labuť Na Poříčí 25

Programme: Encores

DJ CRAIG MONTS 22/10, 22 H DIVADLO ARCHA

Talent, tenacity, hard work – that’s the universe of C. Monts, one of the most interesting figures of contemporary hip-hop scene.

Monts has a passion and will to break through – that’s why he is in Central Europe now, where he managed to attract many fans because of his progressive opinions, music and his portal brokeandfamous.cz, through which he communicates. Monts was also employed in Vice Magazine. His activities and success are also based on his blog potholesinmyblog.com, cream.cz in Czech and American Wavdiggers.com. Monts is also presenting himself in a successful and varied radio show The Workout, which airs every Saturday evening on Prague radio station radio1.cz (22.00-00.00 CET). Monts can create very unique atmosphere, which can proof concerts with such worldwide stars as Flatbush Zombies, The Underachievers, Skepta or Little Simz. His talent, music grasp and wide experience make Monts a universal artist who has a sense for style and first-rate performance.

ŠTĚPÁNKA BALCAROVÁ SEXTET & MAŁGORZATA HUTEK 29/10, 22 H DŮM ČERNÁ LABUŤ

Wikipedia defines jam session as a music activity of musicians who are playing by improvising without preparation or arrangement. Jam session could be based on existing songs or compositions, on agreed chords or patterns, or it can be completely free.

The form of this actual performance will be influenced by its musicians, the band and invited guests. The “house band” of this performance will be Czech-polish sextet, which was founded by trumpeter Štěpánka Balcarová. By coincidence on the day following this performance the launch

ceremony of new CD recorded by this band will be held. The new album released by Czech label Animal Music will contain songs recorded by this sextet that set poems of polish poet Julian Tuwim to music.

Štěpánka Balcarová is not only a talented composer and trumpeter, she also has an unusually decent sense for choice of music partners, which relates her to for example Miles Davis. On question how does she choose her music partners she answered: “I wanted the band to be half Polish and half Czech, because the songs are based on polish poems. I wanted to associate brilliant players from both countries and create something special. Jaromír Honzák and Marcel Bárta are my idols since my childhood, I have all their records and as a teenager I was often attending their concerts in Prague. I am glad they agreed to play with me. There was no other drum player than Grzegorz Maslowski whom I was considering. We play together in Inner Space for seven years and I feel he is great – he is sensitive, inspirational and meditative player with beautiful sound. At the beginning, a vibraphone was supposed to be in the band instead of a piano. But later I decided to approach Nikola Kolodziejczyk, because he know Grzegorz and Małgorzata for a long time and they often play together. I regret nothing.”

The singer Malgorzata Hudek inspired Balcarová to set Tuwim’s poems to music. “We lived together for some time at the dormitory in Katowice. I liked her singing since that and the whole idea was coming to existence at that time.” And why verses in Polish language? “Polish is soft, noble, its nasal consonants remind me French. It is musical, it is easy to learn and get. Accordingly, it reminds me of nice people and my university studies.”

Štěpánka wanted to set Tuwim’s poems to music because “he was one of the first Polish poets I read. Later I was still returning to reading his poetry. It seems simple and plain, but every single poem is hiding deep thoughts. Poetry in general is a very subjective phenomenon and I fell like Tuwim knows my soul. His poems are nicely rhyming and they have precise rhythm, which helped me with composing music. Putting poems to music was a very inspirational experience and I think it made my music more open to

people. Plus when you have great musicians in the band, the working is then a piece of cake.”

Štěpánka Balcarová Sextet will perform opening set from the new album. After that, the stage is open for everyone who would like to improvise with the band.

FOLKLOR JAM SESSION 3/11, 22 H LA FABRIKA

“Jam session” is usually the term associated with jazz music, but it can be connected with every genre which has so-called standard repertoire and with basically every musician who likes to improvise. Cimbalom music is pretty much like Czech-folklore-jazz. In fact, it also (like its American sibling) emphasizes precise and catchy rhythm, improvisation and distinctive expression. Jiří Slavík, the main protagonist of Mother Tongue Project (Mateřština), is a great musician who merges African-American folklore with Moravian “jazz”. He can play both and excellently. The unique evening in LaFabrika will culminate with spontaneous meeting of Mother Tongue Project musicians and other folklore musicians, who can elegantly combine art and cultivated amusement.

Q & A WITH JULIA WOLFE 7/11, 22 H FORUM KARLÍN

The interview with the composer of splendid oratorio Anthracite Fields which will be held on stage right after the show. The discussion will be not only about the main pieces of Wolfe’s contemporary music work. Julia Wolfe is one of the most respected present-day music composers. She is the winner of The Pulitzer Prize (for Anthracite Fields) and the recipient of MacArthur Fellowship (in 2016).

THE KENNEDY ADMINISTRATION 9/11, 22 H ROYAL

The Kennedy Administration’s instrumental trio has seen, heard and played a lot of great music over the past few years. The band has been refining their sound and irresistible stage presence for three years at their Groove residency in NYC. With this quartet’s singular namesake at the microphone, Kennedy, you’ll experience right away how hard it is not to be captured by her joy and energy. Forging a sound and identity for itself, the Kennedy Administration is creating sensory, soulful modern jazz with elements of R&B, hip-hop and pop judiciously applied. You will move to the rhythms of Nat Townsley and feel every vibe Ondre J plays when the funk, jazz and R&B sounds leave the keys. Kennedy’s joy and passion are contagious. This particular Kennedy Administration is ushering in a brand new «Great Society» of sweet music.

The lead singer and Motor City native Kennedy made her way to New York not too long ago. She carved out a formidable body of work thanks to a vocal style that combines resemblances of significant influences like Ella Fitzgerald, Sade, Anita Baker, a dash of Luther Vandross, and a particular mix of playfulness and seductive poise. In a few short years since coming east, in one of the world’s most competitive entertainment capitals, Kennedy has amassed gigs and collaborations with Lalah Hathaway, Christina Aguilera, Kenny Lattimore, Monifah and Cheryl Pepsi- Riley.

Ondřej Pivec alias Ondre J is a celebrated keyboardist, composer, recording artist and bandleader from the Czech Republic. On this side of the Atlantic Ocean, he’s also music director and resident organ player at a Gospel Church in Brooklyn. In 2016 he made his first appearance, courtesy of Grammy Award winning jazz singer Gregory Porter, on a recording for the venerable Blue Note jazz label. His resumé already boasted dates Glastonbury and North Sea Jazz festivals, an opening slot with Andra Day for R&B

star Toni Braxton, performance with the legendary hip-hop group Wu-Tang Clan and a tour in front of total of 70,000 people as keyboardist for French pop singer Ayo.

Playing drums in his father’s church at the age of three was a natural progression for Nathaniel Townsley that barely hinted at all this musical prodigy would accomplish. Nathaniel has traveled all over the world, playing a broad range of different genres of music. He utilized his unparalleled skills to record and tour with artists such as Stevie Wonder, Mariah Carey, Alejandro Sanz, Nile Rogers & Chic, The Zawinul Syndicate, Lalah Hathaway, Jessica Simpson and the Kiss FM Band-Karl Brown Smooth Improvisations, just to name a few. His keenness and sensitivity to music, people and the world around him, continually elevates him beyond being an extraordinary drummer. Truly, even in silence, Nathaniel’s unique touch can be heard through the legacy of his artistry!

Generální partner

Finanční podpora

Hlavní město podpořilo festival v roce 2017 částkou 3,4 mil. Kč

MINISTERSTVO KULTURY

Hlavní partner

PRIVAT BANK
der Raiffeisenlandesbank Oberösterreich

Partner vybraných koncertů

Mecenáši

MICHAELA
JANEČKOVÁ

Oficiální hotel

Partneři

FORUM KARLÍN

ČERNÁ LABUŤ
art&event gallery

Hlavní mediální partneři

HOSPODÁŘSKÉ NOVINY

Český rozhlas

Česká televize

Mediální partneři

classic
praha

EXPRESFM

Forbes

FULLMOON
MUSIC MAGAZIN

HARMONIE

REPORT.cz
LIFE & STYLE MAGAZIN

musjcweb.cz

OPERA+

TICKETPRO
Kolektory 072919

iPrague

Pořádá: Struny podzimu s.r.o.

Palackého 740/1, 110 00, Praha 1

Grafika: Studio Najbrt

Autoři fotografií: Martin Zeman, Rich Gilligan,

Victoria Kovios, Vincent Catala, Ivan Prokop,

Peter Serling, Michelangelo Antonioni, Vojtěch Havlík,

Nikki Benson, archiv umělců

THE GLOAMING
SHABAZZ PALACES
LAMBCHOP
GAVIN BRYARS
JASON MORAN
RICHARD GALLIANO
& BABORAK
ENSEMBLE
JIRI SLAVIK
RALPH TOWNER
JULIA WOLFE
& BANG ON A CAN
HERBIE HANCOCK